

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4 Mevsimi deviren Ölüm Orucu Direnişi 379. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/33 • 3 Kasım 2001 • 5000.000 TL

ABD'nin savaş arabasına bağlandılar!..

Savaşa katılmak ABD'ye uşaklık, halklara ihanettir!

Amerikancı iktidar
Türkiye'yi ABD'nin
savaş arabasına
bağladı

(Sayfa 3)

Saldırıları ve ihaneti
boşa çıkarmak için
9 Kasım'da Ankara'ya

(sayfa 7)

Anti-emperyalist
mücadele ve
Parti Programı

(orta sayfa)

BİR-KAR Kuruluş
Kongresi gerçekleşti

(sayfa 20)

İÇİNDEKİLER

Amerikancı iktidar Türkiye'yi bataklığa sürüklüyor	3
Emperyalist barbarlığa karşı mücadeleyi yükseltelim!	4
Saldırı ve ihanet cenderesini kırmak için olanakları güce dönüştürelim	5-6
Saldırı ve ihaneti boşa çıkarmak için 9 Kasım'da Ankara'ya!	7
Kahrolsun emperyalist savaş!	8
Sermayeye değil direnişçi işçilere fon!	9
Yeni bir faşist terör dalgası ve karşı hazırlık!	10
Doğubeyazıt'ta devlet terörü	11
Anti-emperyalist mücadele ve Parti Programı (orta sayfa)	12-13
Anti-emperyalizm, bağımsızlık ve siyasal bağımsızlık	14
Sınıf dayanışmasını örgütleyelim!	15
Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Girişimi Bülteni'nden	16-17
Emperyalizm ve politik İslam	18
Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemi bastırılmayacak!	19
BİR-KAR'ın Kuruluş Kongresi gerçekleştirildi	20-21
Kolombiyalı sağcı milisler yıllardır dehşet saçıyor...	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/33 ● 3 Kasım 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Türkiye'nin beklenen asker gönderme kararı sonunda açıklandı. Uşakların 1 aydır bekledikleri talebin gelmesiyle, olağanüstü güvenlik zirvesinin toplanması bir oldu. Dakika sektirmediler. Şartsız-koşulsuz ülkeyi teslim edenler, şimdi de gençlerimizin kanını bağışlamaya kalkıyorlar efendilerine.

Ancak bu kez, şart koşturmak şöyle dursun, üste para ödeyeceğiz.

Türk burjuvazisi ve siyasetinin uşaklık ve onursuzluk timsali Ecevit, alınan kararı açıklarken, bunu bir pazarlık vesilesi yapmamız düşünülemezdi, diyordu. Bunun anlamı Amerika'nın savaşına sadece gençlerimizin kaniyle değil, yine Amerika tarafından çoktan boşaltılmış kriz bütçesiyle de destek verilecektir. Bütçede para olmadığına göre, bu gidişin masrafları için işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden yeni haraçlar toplanacak demektir.

Açıktır ki bu gelişmeler, emperyalist savaşa karşı mücadelenin önem ve aciliyetini artırmakta, devrimcilerin, öncü işçi ve emekçilerin sorumluluğunu büyütmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının anti-emperyalist bilinç ve birikimi ortadadır. Sorun bu potansiyelin harekete geçirilmesi, güce dönüştürülmesindedir. Alınmış olan bir takım eylem kararlarının bu yolu açabilmesi ise eylemlerin nasıl örgütleneceği-nasıl yaşanacağı ile doğrudan ilgilidir.

Reformist partilerin bir gençlik eylemi için, sendikaların işçi-emekçi eylemi için karar alması bile, kitledeki potansiyelin basıncından başka bir anlamı, bir gerekçesi bulunmamaktadır.

Öyleyse, bu potansiyele öncü güçlerce de gereken değer verilmelidir.

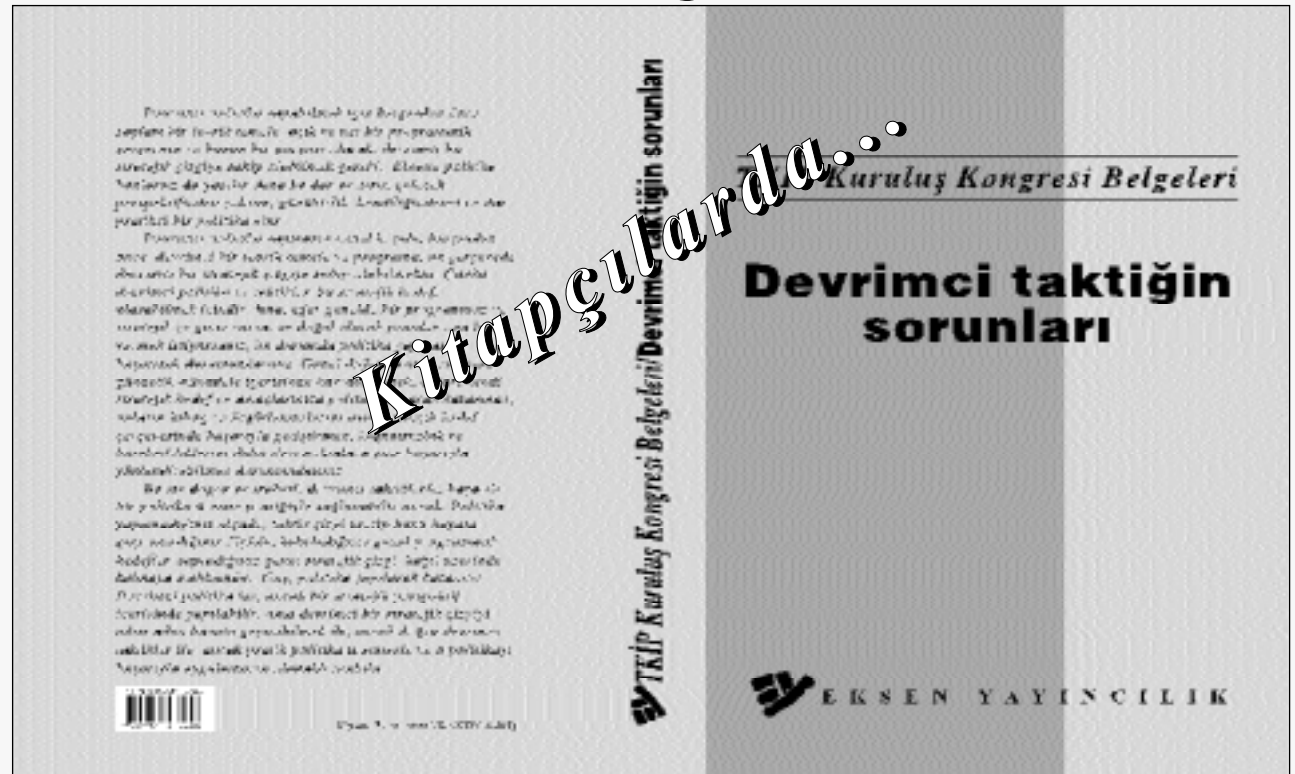
Şimdi yapılması gereken, eylemlerin, tabanda birlik ve örgütlenme, sınıf güçlerinin birleşik mücadelesinin yolunu döşeme doğrultusunda değerlendirilmesidir. Bu ise, eylemlere katılımın örgütlenmesinden, eylem alanlarında inisiyatif kullanmaya kadar bir dizi tutum ve faaliyetin konusudur. Özellikle bu ikincisi, eylem inisiyatifinin tescilli hainlerin elinden alınması,

eylemlerin yine bir hava boşaltma amacına hizmet etmesini önlemek, devamının getirilmesini sağlamak ve kitleleri somut kazanımlar elde edinceye kadar mücadeleyi sürdürme bilinciyle eğitmek açılarından son derece önemlidir.

Öncü-devrimci işçi ve emekçiler, sınıf devrimcileri bu bilinçle seferber olmak, tüm güçleriyle sorumluluklarını yerine getirmek durumdadırlar. Unutulmamalıdır ki, kendi davası için savaşmayan düşmanın davasına askerlik yapmaya mahkumdur.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Amerikancı iktidar Türkiye’yi ABD’nin savaş arabasına bağladı

“Türkiye bizi hep destekler”

Amerikancı iktidar Türkiye’yi ABD emperyalizminin savaş arabasına nihayet bağladı. Her zamanki gibi halktan gizli tutulan karanlık ve kirli pazarlıkların ardından, ABD’nin isteği ve ihtiyaçları doğrultusunda Afganistan’a karşı savaşa katılma kararı alındı. Kararı açıklayan Başbakan, bunun hükümet, generaller ve Cumhurbaşkanı’nın ortak onayı ile alınmış bir karar olduğunu özellikle vurguladı. Konuya ilişkin resmi yazılı açıklamada da bunun altı çizildi.

Bu kararla birlikte Türkiye, İngiltere’nin yanısıra, ABD’nin yürütmekte olduğu savaşa bizzat katılan ikinci ülke oldu. Başbakan kararı NATO’nun 5. maddesi kapsamında üstlenilen yükümlülüğün gereği olarak sunuyor. Bu Türkiye halkıyla göz göre göre alay etmektir. Zira herkes alınan kararın NATO’yla ya da 5. maddeyle hiçbir ilgisi bulunmadığını, bunun tümüyle ABD ile Türkiye’nin ikili ilişkileri kapsamında bir karar olduğunu biliyor.

Meclisten savaş yetkisi alınalı beri bu tür bir karar doğrultusunda hazırlıklar zaten yürütülmektedir. Bu, son karara kadar “Kuzey İttifakı”na “eğitim ve lojistik destek”le sınırlı bir katkı olarak kamufle edilmeye çalışılıyordu. Son karardan sonra artık bu tür aldatmacalara gerek kalmadı. Başbakan açık açık, “savaşmak durumunda kalabiliriz”, ne gerekirse o yapılacak, diyor. Dışişleri Bakanı aynı açıklıkla, ABD’nin savaşı bizim de savaşımızdır, hatta ABD’den çok bizim savaşımızdır diye ekliyor. Amerikancı basında, hükümet yetkililerinin bu denli açık konuşmasının da verdiği rahatlıkla, Türkiye’nin savaşa resmen girdiğinin altı çiziliyor ve ilk askeri birliği çok geçmeden yenilerinin izleyeceği özellikle vurgulanıyor. Basını şimdiki resmi görevi, savaşa kapsamlı bir katılımın kamuoyu ve kitleler nezdinde meşrulaştırılıp olağanlaştırılması.

Türk hükümetinin aldığı savaşa katılma kararının ABD’de nasıl karşılandığını ise Savunma Bakanı Rumsfeld şu veciz sözlerle özetliyor: “Türkiye bizi hep destekler.” Bu sözlerden efendinin uşağının sadakatine güveni yansıyor. Rumsfeld bununla, alınan kararı şaşırtıcı bulmadığını, Türkiye’deki işbirlikçi iktidarın zaten hep kendi yörelerinde hareket ettiğini vurgulamış oluyor.

Emperyalizmin ileri karakolu ve müdahale gücü

Savaş politikanın bir devamından başka bir şey değilse eğer, Amerikancı iktidarın aldığı bu son karar da esas yönünden şaşırtıcı değildir. ABD emperyalizmine göbekten bağımlı olan ve ülkenin içinde debelendiği krizden dolayı geline yerde yuları tümünden ona kaptıran bir iktidarın ABD’nin istemlerine hayır deme olanağı zaten yoktu. 11 Eylül saldırısından beri ABD’ye olan tam ve koşulsuz desteğini döne döne açıklayanlar onlar değil miydi? Bir tek savaşa bizzat katılmak dışında, Afganistan’a yöneltilen bu barbarca savaşı her yolla zaten desteklemiyorlar mıydı? Türkiye topraklarını boydan boya saldırının ve savaşın hizmetine sunan, böylece işin aslında daha baştan savaşın tarafı olan bir iktidarın aldığı son karar, gerçekte izlenegelen bu çizginin mantıksal bir

uzantısından başka bir şey değildir.

Elbette bu savaşa bizzat katılma kararının taşıdığı çok özel politik anlamı ve önemi ortadan kaldırmıyor. İşbirlikçi iktidarın tümüyle ABD emperyalizminin çıkarları ve istemi doğrultusunda mazlum bir halka karşı yürütülen emperyalist bir savaşa katılması, Türkiye’nin iç siyasal yaşamı için olduğu kadar bölge ülkeleri ve halklarıyla ilişkilerde de ciddi sonuçlar yaratacaktır. Bu karar Türkiye’nin bölge halklarına karşı emperyalizmin bir ileri karakolu ve vurucu gücü olduğunu yeni bir düzeyde yeniden tescil etmiştir.

Başbakan alınan kararı açıklarken, bunun “Kore’ye asker göndermek kadar önemli” olduğunu vurgulamakta bir sakınca görmüyor. Kore’ye asker göndermek, Türkiye’nin emperyalizmin safında, onun çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda, halklara ve dünyanın ilerici güçlerine karşı resmen konumlanmasının bir ifadesiydi. Bu sayededir ki NATO’ya girilmiş, Kuzey’de Sovyetler Birliği’ne ve güneyde Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin ileri karakolu olma misyonu üstlenilmişti.

Afganistan’a ilişkin yeni kararlar da yeni bir tarihi tercih yapılmıştır. Balkanlar’da halihazırda emperyalizmin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda zaten üstlenilmiş bulunan işgal ve müdahale gücü rolü, bundan böyle Kafkasya’ya ve İç Asya’ya da yaygınlaştırılacaktır. Şu önemli farkla ki, Balkanlar’daki işgal ve müdahale gücü misyonu, hiç değilse “barış gücü” kisvesiyle az-çok örtülebiliyordu. Oysa Afganistan’da bu olanaksız. Afganistan’a dosdoğru bir savaş gücü olarak gidiliyor. Tüm bölge halkları Türkiye’deki işbirlikçi iktidarı işte bu çıplak konum ve misyon üzerinden görüp değerlendirecekler bundan böyle. “Müslüman ülke” kimliğiyle emperyalizmin müslüman halklara karşı başlattığı Haçlı Seferi’ne incir yaprağı olmayı umanlar, gerçekte aynı halklara emperyalist Haçlı Güçleri’nin saldırı ve savaş kolu olarak görüneceklerdir.

“Asker gidiyor, dolar geliyor”

Başbakan, basın mensuplarıyla konuşurken, savaş iyi bir şey değil ama “zorunlu hale gelince” de ondan kaçınamayız, diyor. Fakat Türkiye’nin Afganistan gibi uzak bir komşuya savaş ilan etme “zorunluluğu”nun nereden kaynaklandığı üzerine doğal olarak tek kelime söyleyemiyor. Ya da yalnızca “terörizmle mücadele” üzerine bilinen yavanlıkları yineleyebiliyor. Gerçekte ise söz konusu “zorunluluk” hiç de Afganistan’la ilişkilerden değil, fakat tümüyle ABD ile ilişkilerden kaynaklanıyor. Boğazına kadar bir borç batağında debelenen, vadesi gelen borçları ödemek için acilen yeni borçlara ihtiyaç duyan, ekonominin kriz içinde başaşağı gidişine biricik çözümü de yeniden borçlanmak olan bir düzen ve devlet gerçekliğinin yarattığı katı bir “zorunluluk” bu.

11 Eylül saldırısından beri ABD’nin bölgesel

ihtiyaçları çerçevesinde Türkiye’nin değerinin arttığını vurgulayıp duranlar, daha o zamandan bu yeni değeri satış masası üzerine koyup pazarlıklara girişmişlerdi. Tersinden ise ABD emperyalizmi, Türkiye’yi kendi bölgesel ihtiyaçları doğrultusunda ve özel olarak da Afganistan’a müdahale için kullanmak üzere, bir yandan rüşvet, bir yandan baskı ve şantaj yapıp duruyordu. IMF toplantıları bu çerçevede ertelenmiş, yeni borç olanakları koklatılıp iştahlar kabartılmış, fakat son karar açıklanana kadar da hiç bir somut adım atılmamıştı. Yuların sıkılıp sıkılıp gevşetildiği, pazarlıkların bu havada sürdüğü zorlu bir zaman dilimiydi bu.

Bu kirli ve karanlık pazarlığın son safhası kararı önceleyen günler oldu. Ankara’da peşpeşe yapılan zirvelerde, Türkiye’nin neye karşılık olarak ve kaç ABD’nin hizmetine koşulacağı nihayet bir sonuca bağlandı.

Sermaye medyası her zamanki arsızlığıyla sorunu ve sonucu “asker gidiyor, dolar geliyor” sözleriyle özetledi. Bu ifade, savaş kararının gerçekte bir satış kararı olduğunu veciz bir biçimde dile getirilmesinden başka bir şey değildir. Nitekim Başbakan da konuya ilişkin açıklamalarında, “*Türk askeri pazarlık konusu olamaz*”la başlayan sözlerini, hemen ardından gelen cümleyle, “*Ama dostlarımızın da Türkiye’nin gereksinimlerini göz önünde bulunduracaklarına inanıyoruz*” biçiminde tamamlamaktadır. Bu, pazarlığın ve satışın en yetkili resmi ağızdan tescilinden başka bir şey değildir.

Pazarlıklar sonuçlanıp, kararlar alınıp askerler de gönderildiğine göre, Amerikancı uşak takımı beklediği dolarlara, yani borç batağını daha da derinleştirecek yeni borçlara çok geçmeden kavuşacak demektir. Fakat borca bağımlılık uyuturucuya bağımlılık gibidir. Yeni borçlar borç gereksinimini azaltmaz, daha da artırır. Ve borç musluğu ABD emperyalizminin elinde bulunduğu göre, Ecevit’in sözünü ettiği “zorunluluğun” da süreklileşmesi demektir bu. İşbirlikçi iktidarın yuları şimdi her zamankinden daha güçlü bir biçimde Pentagon’un elindedir. Afganistan batağına girilmiştir ve ABD kuyruğunu kısıp bu bataktan kaçana kadar Türk devleti de aynı bataкта debelenmeye mahkum kalacaktır. Savaş kararıyla birlikte uşağın kaderi artık tümüyle efendinin kaderine endekslenmiştir.

SY Kızıl Bayrak

Türk devleti kirli savaş çetelerini Afganistan’a göndermeye hazırlanıyor...**Emperyalist barbarlığa karşı mücadeleyi yükseltelim!****ABD: Bir kirli savaş imparatorluğu**

Amerikan emperyalizmi dünya krallığını kurmak ve sonra da korumak için, dünya halklarına karşı her zaman kirli savaşlar yürütegeldi. Bu savaşın adı dün “soğuk savaş”tı ve açıkça ifade edildiği gibi, sosyalist kamp şahsında dünya devrimine, devrimci akım ve örgütlere, devrimci dinamiklerin geliştiği toplumlara açılmış bir savaştı. Ancak, adı ve hedefi bu derece açık konulmasına rağmen, büyük oranda yeraltında sürdürülen bir savaş oldu. CİA bu süreçte NATO ülkeleri başta olmak üzere pek çok ülkede kontr-gerillanın kuruluşuna girişti. “Soğuk savaş”ın söylendiği gibi sadece Sovyetler Birliği ve sosyalist kampa karşı değil, ama yukarıda sıraladığımız hedeflere yönelik olduğu, pek çok ülkede örgütlenen ve yönetilen kontr-gerilla operasyonları ve askeri-faşist darbeler, İsrail eliyle Ortadoğu’da yürüttüğü işgalcilik ve katliamcılık ve yine pek çok ülkeye yönelik saldırı ve suikast girişimleriyle defalarca kanıtlandı.

11 Eylül saldırısının ardından, teröre karşı açıldığı iddia edilen “sınırsız ve süresiz” savaşla birlikte, dünyanın yeni bir döneme girdiği iddia ediliyor. Ancak ABD ya da emperyalist dünya bu “yeni dönem”e ne birdenbire ve ne de ikiz kulelerin çöküşüyle girdi.

“Soğuk savaş”ın düşmanı ortadan kalktıktan sonra kontr-gerilla ve suçları bir bir açığa çıkmaya başladı. Ama daha önemlisi, “sosyalist” kampın dağılmasıyla dizginlerinden boşanmışçasına bir saldırganlıkla halklara ve işçi sınıflarına yüklenen emperyalizm, çok kısa zamanda çok büyük bir anti-emperyalist, anti-kapitalist öfke ve bilinç birikmesine yol açtı. Ve bu birikim, yeni bin yılın ilk günlerinden itibaren emperyalist barbarlığın karşısına dikilmeye başladı. Kitlesel protestolar yüzünden emperyalist haydutlar neredeyse toplantı yapamaz hale geldiler.

Emperyalizmin global vahşetine karşı yükselen bu mücadele bastırılmalıydı. Gerekçesi 11 Eylül’de bulundu; “uluslararası terörizm”. İlk hedef olarak Afganistan’ın seçilmiş olması, nasıl ABD’nin Asya’ya yönelik emelleriyle bağlantılı ise, emperyalist dünyanın “teröre karşı mücadele”de ABD’nin ardında saf tutması da bu ortak korkuyla bağlantılıdır.

Afganistan: Amerikan kirli savaşının yeni cephesi

Amerika, saldırının başladığı günden itibaren Afganistan’da tam bir kitlesel kıyımaya girişmiş bulunuyor. Kartel medyasının Amerika’nın “akıllı silahlar”ı üzerine kurulu tüm propaganda malzemesi, köylerin, göç konvoylarının, Kızılhaç depolarının, hatta Kuzey İttifakı denilen işbirlikçi haydutların denetimindeki köylerin ardı ardına bombalanmasıyla kısa zamanda tüketilmiş oldu. Artık silahların aklından söz eden yok. Şimdilik “yanlışlık” mazereti kullanılıyor. Hastanelerde, göç konvoylarında, kahvaltı sofralarında katledilen çocuklar, kadınlar, yaşlılar, yaralılar... Savaşın medya cephesinde yanlışlık hesaplarında geçen birer sayıya dönüştürülmüş durumda. Sanki bu insanların hiçbir zaman damarlarında kan dolaşmadı, acıları, sevinçleri, hüznleri, umutları olmadı. Sanki hiç yaşamadılar. Üstün Amerikan ırkının fertleri gibi varlıkları kimseye pahalıya mal olmadı. Yanlışlıkla doğmuşlardı, yine bir yanlışlık sonucu ölüp gidiyorlar.

Oysa ne diyorlardı başlangıçta! Afgan halkını Taliban vahşetinden kurtaracak, uygarlıkla tanıştıracaklardı! Gerçi tanıştııyorlar; emperyalist suç uygarlığının en gelişmiş olduğu ölüm sektörünün en

modern ürünleriyle tanışıyor Afgan halkı. Ve onları taşıyan ölüm melekleri ile.

Amerika’nın kirli savaşı daha bu başlangıçta, saldırı gerekçesi ile gerçekliği arasındaki uçurumda ortaya çıkıyor. Sonrasındaki her sözde her adımda da pis pis sırtıyor. Amerika’nın uçakları, bombaları, füzeleri o kadar akıllı, o kadar akıllı imiş ki, milim şaşmazmış; sivillerin burnu bile kanamadan bin Ladin yakalanacak, Taliban dize gelecekmiş!.. Ve gerçekten de o akıllı uçaklar gösterilen hedefden kilometrelerce uzaktaki asıl hedefini “milim sapmadan” buluyor, yok ediyor. Köyler, kentler, göç konvoyları, Kızılhaç depoları akıllı uçaklardan atılan akıllı bombaların bilinen tek hedefleri durumunda. Bunların dışında, hedeflendiği söylenen askeri mevzilerin vurulduğuna dair ne bir görüntü, ne bir somut bilgi ulaşıyor kamuoyuna.

Demek ki asıl hedef Afgan halkı, onun üzerinden dünyanın tüm ezilen halklarıdır.

Asıl sindirilmek, teslim alınmak istenen ne bin Ladin, ne Taliban’dır. ABD emperyalizmi 11 Eylül’de sarsılan imajını bu yolla geri kazanmaya çalışmaktadır. Sarsılan imajı tam da Afganistan’da oluşturmaya çalıştığı imajdı çünkü. Vahşetin, acımasızlığın, katliamcılığın gücü. Tam bir faşist jandarma imajı yani.

Oysa dünya halklarının gözünde ikiz kulelerle birlikte yıkılan imaj, ABD’nin faşist jandarmalığı değildi. Bundan kimsenin hiçbir zaman kuşkusu olmadı. Sadece bununla yarattığı yenilmezlik imajı yıkıldı. Tüm gücüne, tüm vahşetine rağmen Amerika’nın da altedilebileceği ortaya çıktı 11 Eylül’de. Paranın-pulun, teknolojinin, ölüm makinalarının herşey olmadığı, bunları tekelinde bulunduranları yenilmez kılamadığı çıktı ortaya. Ünlü deyişle emperyalizmin “kağıttan kaplan” olduğu. Afganistan’da estirdiği vahşet bu yeni imajını değiştirmeye yetecek mi peki?

Geçtiğimiz yüzyıl o kağıttan kaplanın dünya halklarının devrimci kalkışmasıyla nasıl kediye döndürüldüğüne tanıklık etmişti. İçinde bulunduğumuz yüzyılın daha fazlasına tanıklık edeceğini görebilmek içinse kahin olmak gerekmiyor. 11 Eylül’ü milad ilan ederek devrime karşı haçlı seferine girişenler, daha seferin başlangıcında, henüz devrim cephesi kurulup tahkim edilmemişken, saldırdıkları en güçsüz-en geri mevzide bozgun yemeye başladılar. CİA yetiştirmesi bir haydut

çetesinin işgali ve şeriat kılıcının tehdidi altında, yoksul düşürülmüş bir halkın direnme gücü karşısında, emperyalizm bir kez daha kağıttan kaplana dönüşmekte.

Kartel medyası faşist jandarmaya moral destek amacıyla da olsa, direnişe katılmak üzere Afgan sınırına toplanan gönüllülerin ellerinde Birinci Dünya Savaşı’ndan kalma tüfekler bulunduğunu duyuruyor dünyaya. Ancak bu onları cesaretlendirmeye yetmiyor. Havadan yere inemiyor, Afgan topraklarına ayak basamıyorlar. Çünkü onlara baştan beri söyleniyor; Afganistan batağına girmek kolay çıkmak zordur. Çünkü onlar bunu daha da öncesinden, taaa Vietnam’dan biliyorlar. Üstelik Afgan halkına yönelik bu saldırganlık, bu katliamcılık, bu barbarlıklarıyla karşılarna aldıkları sadece Afgan halkı da değildir. Emperyalist metropollerin emekçi kitleleri de dahil olmak üzere, tüm dünyada, sayısı her gün katlanan kitleler emperyalist savaşa karşı sokaklara çıkıyor.

Gün geçtikçe yükselen ve yayılan bu tepkiler jandarmanın korkusunu artırmakla kalmıyor, oluşturduğu emperyalist kampta da çatlaklar oluşmasına yol açıyor. Baştan beri Amerika’nın yanında ve arkasında, en yakın müttefiki olarak yer alan İngiltere’de dahi, halkın tepkilerine ek olarak parlamentodan da aykırı sesler çıkmaya başladı.

Emperyalistlerin tereddüdü artıyor, Türkiye’nin uşaklığı pekişiyor

Dünyada bunlar olurken, Türk devleti ise uşaklıkta rekorlar kırmaya devam ediyor. Baştan beri talep ettikleri Afganistan’a asker gönderme konusunda nihayet ABD’den istek geldi. MGK toplantısıyla aynı günlere rastlayan bu talep, devletin zirvesinde gerçekleştirilen olağanüstü toplantıda ele alındı. Yetki sorununu da önceden çözdüklerine göre, önlerinde hukuki bir engel bulunmuyor.

Bu güne dek ülkenin tüm varlığını, onurunu emperyalizmin ayağına sermekten kaçınmayan vatan hainleri, şimdi de emekçi gençlerin kanını pazara çıkarmaya hazırlanıyor. İki yoksul halkın gençleri, emperyalist çıkarlar uğruna karşı karşıya getirilmek, birbirine kırdırılmak isteniyor. Üstelik tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye’de de emperyalizme karşı bunca öfke, Afgan halkının direnişine karşı bunca sempati toplanmışken.

Ama öncelikle en deneyimli katillerini (Kürdistan’da kulak ve baş keserek deneyim edinen özel tim canilerini) göndereceklerini söylüyorlar. CİA ve kontr-gerilla eğitiminden ve Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş deneyiminden geçmiş bu faşist katiller çetesinin cepheye gönderilmeyeceğini, sadece Kuzey İttifakı denilen Afgan çetesini eğiteceğini söylüyorlar. Aldıkları eğitim ve Kürdistan’da üstlendikleri görev gözönüne alındığında, bunun nasıl bir eğitim olacağı hiç kuşku götürmüyor. Taliban terörünü kazımak için Afgan denizini kurutmak. Ormanları yakmak, köyleri yerle bir etmek, köylüleri toplu işkenceden geçirmek, kızlara-kadınlara-çocuklara tecavüz... Ve daha akla gelmeyen binbir eziyet ve işkence, binbir katliam ve zulüm...

Bu karardan sonra Türkiye ve Kürdistan halklarına çok daha özel bir görev ve sorumluluk düştüğü açıktır. Türkiye’nin cinayete ortak olmasını engellemek öncelikle Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, mazlum Kürt halkının omuzlarındadır. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de emperyalist savaşa karşı mücadelenin örgütlenmesi ve yükseltilmesi için bütün güçler seferber edilmek zorundadır. Türkiye’li devrimciler bu sorumlulukla hareket etmelidirler.

Saldırı ve ihanet cenderesini kırmak için**Olanakları güce dönüştürelim!**

Sınıf hareketinin gündeminde bir dizi eylemlilik var. Özel bir takım girişim ve oyunlarla engellenmezse eğer, bunun kendisi sınıf hareketinde önümüzdeki günlerde nispi bir canlanma yaşanacağı anlamına gelmektedir.

Sermayenin saldırıları yeni değil. Sermaye sınıfı, öncesini bir yana bırakalım, en az iki yıldır bu ülkede işçi ve emekçilere kan kusturuyor. Ülkenin emperyalistlere peşkeş çekilmesi, baskı ve terör politikaları, geçim şartlarının ağırlaşması, hak gaspları, ücretlerin budanması, grevlerin yasaklanması ve daha birçok saldırı neredeyse sıradanlaştı. Ve bütün bunlar işçi ve emekçi yığınlar içinde alttan alta büyük bir tepki ve öfke birikimine, düzen kurumlarına karşı güvensizliğe yolaçtı. Fakat, bir takım sınırlı çıkışlar dışında, bu olumlu birikim güçlü bir eylemli tepkiye dönüşemedi. Biriken enerji bir mücadele kanalına akamadı.

Bu tabloya bakıp taban tabana zıt iki farklı değerlendirme yapmak mümkündür. Birincisi, sınıf hareketi açısından gündemde yeni olan bir şey olmadığı, ilan edilen eylemlerin, sendika bürokratlarının zaman zaman başvurduğu “hava boşaltma” manevraları olduğu söylenebilir. Yürünecek, miting yapılacak, ama hiçbir sonuç alınmadan geri dönelecektir. Dolayısıyla da “fazla umutlanmaya gerek yok”tur.

Ne kadar nesnellığe dayanıyor görüntüsü verse de, eninde sonunda bu tür bir yorum, yılgınlığın ve sınıfa inançsızlığın yansımasıdır. Nesnel planda sınıf hareketinin yaşadığı tıkanıklığa dayanıyor görünse de, esasta burjuva ve küçük-burjuva politik platformlardan beslenmektedir.

İkincisi, aynı tablodan devrimci bir bakışla tümüyle farklı sonuçlar çıkartılabilir. Sermayenin saldırıları, sınıf ve emekçi hareketinin bu saldırılar karşısında bugüne kadar ortaya koyduğu pasif eylemsiz tutum elbette ki somut bir veridir. Hatta önümüzdeki bir iki aylık dönem içinde yapılacağı ilan edilen eylemlerin (bir günlük genel grev de dahil) elle tutulur hiçbir şey kazanılmadan sonuçlanması da kuvvetle muhtemeldir. Bunu görebilmek için, işçi ve emekçi hareketinin örgütlülük düzeyine şöyle bir dönüp bakmak yeterlidir.

Fakat bütün bunlar söz konusu eylemlerin sınıf hareketi açısından taşıdığı önemi hiçbir biçimde azaltmamakta, tersine arttırmaktadır. Zira sorun hiç de bir takım etkili eylemler sonucunda sermayenin kimi saldırı planlarının teşhir edilmesi ya da hızının kesilmesi değildir. Gelenen yerde artık saldırılar bir siyasal sınıf hareketi yaratılmaksızın püskürtülemeyecek boyutlar kazanmıştır. Görev sınıf hareketinin politik düzeyini ve örgütlü hareket etme yeteneğini yükseltmektir. Bu eylem sürecinin ortaya çıkardığı olanaklar gerektiği gibi kullanılabilirse eğer, sınıf hareketinin politikleşmesi ve örgütlenme düzeyinin, mücadele deneyiminin artırılması bakımından kısa zamanda önemli bir mesafe almak mümkündür. Bugün için önemli olan da budur.

Kriz ve emperyalist savaş faturası

Sermayenin saldırılarının yoğunlaşması işçi ve emekçilerin mücadele eğilimlerini besleyip güçlendiren en önemli etken durumundadır. 2000 yılı başından bu yana toplumun önüne umut olarak konulan üç İMF programı da çöktü. İşçi ve emekçiler hem programların hem de çöküşlerin çok yönlü iktisadi, sosyal faturasını üstlenmek zorunda bırakıldılar.

Şimdi sermaye 2002 yılı bütçesi üzerinden yeni bir saldırı programı hazırlamakta, daha doğrusu son rötuşları yapmaktadır. Bu hafta gelecek İMF heyetinin 2002 bütçesine son şeklini vermesi beklenmektedir. Ücretlerin düşürülmesi, vergilerin arttırılması, kıdem tazminatının fiilen kaldırılması, kamu işçisinin ikramiyelerinin gaspı, kamu çalışanı sayısının yüzde 30 oranında azaltılması gibi birçok önemli saldırı bu bütçe vesilesiyle 2002 yılında gündeme gelecek ve uygulanmaya çalışılacaktır. Bu programın (ve elbette onun da çökmesinin) tüm faturasının bir kez daha kendi sırtına kalacağını işçi ve emekçiler biliyorlar.

Emperyalist savaş ve Türkiye’nin bu savaşın ateşi içine atılması çabaları ise başlıbaşına bir mücadele dinamimidir. İşçi ve emekçi yığınlar ezici bir

çoğunlukla bu savaşa karşı çıkmaktadırlar. Emperyalist saldırganlık işçi ve emekçi hareketinin çok daha hızlı bir şekilde politikleşmesinin olanaklarını çoğaltmaktadır.

Sendika bürokrasisi basınç altında

Düzen, tüm bu dönem boyunca sendikal ihanet silahını sürekli olarak açıktan kullanmak zorunda kalmıştır. Yani sendikal ihanet çetesi sınıf işbirlikçisi rolünü açıktan oynamıştır. Tabanın tüm tepkisine rağmen her kritik sorunda sermayenin değirmenine su taşıyacak bir pratik içerisinde olmuştur.

Fakat bu açık sınıf işbirliğinin bir bedeli vardır. Sınıf kitlelerinin sendikal bürokrasiye güveni neredeyse sıfırlanmıştır. Sınıf içerisinde “Önemli olan tabanın konfederasyonu yönetmesidir. Önemli olan çalışanların bir araya gelip ortak bir yol bulmasıdır.” diyen sesler düne göre bir hayli çoğalmıştır.

Bugün gündeme gelen eylem kararlarının gerisinde sermaye adına sınıfı denetleme, onun mücadele isteğini son derece dar sınırlar içine hapsedip boğma hesabı kadar, kaybettiği güveni bir parça da olsa tazeleme niyeti vardır. Zira yığınları denetleyebilmenin temel bir koşulu, onlar üzerinde belli bir otorite kurabilmekten, onlar nezdinde bir parça da olsa umut olabilmekten geçmektedir.

Fakat sınıfın mücadele isteğiyle oynamanın belli sınırları vardır. Eğer sınıf ve emekçiler içerisinde ne pahasına olursa olsun saldırılara karşı çıkma yönünde bir eğilim belirmişse ve bu sendika yöneticilerine dönük derin bir güvensizlikle de birleşiyorsa, onun önünü kesmek için bir takım hava boşaltma eylemleri yeterli olmayacaktır. Konfederasyonlar daha ileri eylem biçimlerini gündemlerine almak zorunda kalacaklar, ya da düzen bu yükselmeyi başka araçlarla (baskı ve terör) dizginlemeye çalışacaktır. Önce Bayram Meral’in, arkasından Emek Platformu’nun son günlerde bir genel grevden sıklıkla söz etmelerinin gerisinde bu sıkışmışlık yatmaktadır.

Saldırılar ve temel sektörler

Temel sektörlerde istihdam edilen sınıf bölükleri sermayenin saldırılarından nispeten daha az etkilenmişlerdi. En azından toplu olarak işten atılmıyorlardı. Geçmiş sözleşmelerle elde edilmiş ekonomik-sosyal kazanımlar, yakın dönemdeki satış sözleşmeleriyle ve hükümetin çıkardığı hak gaspı yasalarıyla epeyce budanmıştı. Ama yine de sınıfın geneliyle kıyaslandığında ellerinde bir şeyler kalmıştı.

Yaygın işsizlik ve genel plandaki çalışma ve yaşam koşullarının kötülüğü, “iyi bir yerlerde” çalışan işçileri mücadelenin kenarında tutmanın en önemli aracıydı. Sonuç olarak bu kesim sermayenin saldırılarını da, buna karşı verilmeye çalışılan mücadeleyi de bir parça kenardan seyrediyordu. İhanet çetelerinin denetimindeki büyük merkezi eylemler dışında herhangi bir hareketlenmenin içinde fazla yer almıyorlardı. Mücadele geleneğine sahip çıkan sınırlı sayıda fabrikanın işçilerinin bu çabası genel tabloyu değiştirmeye yetmiyordu.

Oysa son bir yıldır durum hızla değişmektedir. Şubat krizinden bu yana ekonominin motoru sayılan temel sektörlerdeki işçiler de krizin büyüyen faturasına ortak edilmektedir. Pirelli’de 112, Brisa’da 90 işçi aynı anda kapı önüne konulmuştur. Metalda, otomotivde sektörün en önemli fabrikaları ya işçi atmakta ya da her ayın belli bir bölümünde işçileri topluca ücretsiz izine göndermektedir. Buralarda da öfke artmakta, mücadele eğilimi büyümektedir.

Sınıfın bu kesiminin mücadelenin içine giderek daha fazla ve topluca itiliyor olması olgusu sanıldığından daha fazla önemlidir. Zira bu fabrikalarda çalışanlar sınıfın en örgütlü, mücadele deneyimi en yüksek kesimidir. Ek olarak sendikal ihanet çetelerinin temelde yaslandığı sendikalar buralarda örgütlü sendikalar. Demek oluyor ki; sınıf hareketi, içinde bulunduğu kilitlenmeyi aşmanın ve sırtındaki ihanet çetelerini silkeleyip atmanın belli önemli imkanlarını bu temel sektörler üzerinden bulabilir.

Olanakları güce dönüştürelim.

Sınıf hareketinin ciddi saldırılarla ve buna karşı koymak için de önemli imkanlarla karşı karşıya olduğu bir dönemden geçiliyor. Mücadele damarını besleyen üç önemli olguyu yukarda sıralamış olduk. Bunlar, kriz ve savaş faturasının ağırlığı, düzenin sınıf hareketini dizginlemede kullandığı sendikal ihanetin giderek bu rolünü oynamakta zorlanması ve son olarak da temel sektörlerdeki sınıf bölüklerinin mücadele sahnesine daha fazla itilmesidir.

Önümüzdeki günlerde yaşanacak eylemler bütün bu olumlulukların daha iyi görülmesine ve kullanılmasına imkan sağlayacaktır.

Eylem içindeki sınıf ve emekçi yığınları devrimci politik etkiye her zamankinden çok daha fazla açık olacaklardır. Bu imkanın sınıf devrimcileri tarafından değerlendirilebilmesi sonuçta Parti’nin sınıfla daha ilerden buluşması anlamına gelecektir ki, devrimci temelde siyasallaşma da budur.

Ankara yürüyüşü, Türk-İş ve EP desteği üzerine...

Mücadele birikimini boşa çıkarmak üzere hainler yine iş başında

İşçi sınıfı ve emekçiler önce “yeni dünya düzeni” adı verilen saldırıya maruz kaldılar. Bu süreçte, sınıfın yüz yılda kazandıklarını neredeyse on yıl içinde sıfırlayan sermaye, şimdi de terörü bahane ederek savaşı askeri alana kaydırması bulunuyor. “Dinci terör, bin Ladin, Taliban” perdesi altında ilk cephenin Afganistan’da açılması, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işçi sınıfı ve emekçileri kandırmaya yetmiyor.

Emperyalizm, adı üzerine, “yeni dünya düzeni”ni tüm dünyada kurmaya girişti. Ancak uygulamanın şiddeti-yoğunluğu, doğallığında ülkeden ülkeye değişiklikler gösteriyordu. Sermaye cephesinden iflas eden bir ekonomi, sınıf cephesinden sayısı milyonlarla hesaplanan işsizler, yoksulluk batağına boğazına kadar gömülen işçi ve emekçiler tablosu, saldırının Türkiye’deki şiddet ve yoğunluğunun göstergeleri durumunda.

Kuşkusuz bu yoğunlukta bir saldırıyı hayata geçirebilmek için, sermaye, öncelikle işçi sınıfını örgütsüzleştirmek zorundaydı ve bunu yaptı. Kolay olmadı, ama namlu ve dipçiklerin tehdidi-barut dumanlarının karartmasıyla ‘80’lerde başlatılan örgütsüzleştirme saldırısı 30 yılda büyük oranda “başarı”ya ulaşmış durumda. (Burada söz konusu edilen sadece sendikal örgütlenmedir.) Krizin hemen öncesindeki hesaplarla, sendikalı işçi sayısı 1 milyon altına geriletilmiş durumda idi. Kriz süresince hiç durmayan tensikatlar sonucunda bu sayının kaçta indiği konusunda sendikalardan henüz bir bilgi sızdırılmış değil.

Ancak örgütsüzleştirmenin asıl ciddi ve etkili alanı sendikaların tasfiyesi-sendikalı işçi sayısının azaltılması değil, ayakta kalan (bırakılan) sendikaların en tepesindeki yöneticiler şahsında sermayeye yedeklenmiş olmasıdır. İşçi sınıfı asıl bu ihanet nedeniyledir ki, saldırılar karşısında eli-kolu bağlanmış, saldırılara yanıt veremez, kazanılmış haklarını koruyamaz hale getirilmiştir.

Ancak gelinek noktada, bu ihanet çetesinin başındakiler de sınıfın hareketini engelleyemez duruma gelmiş görünüyor. DİSK’in zor belasına Ankara yürüyüşü kararı alması ve yine zor belasına KESK’in destek vereceğini açıklamasını, sınıfta yoğunlaşan tepki ve öfkenin sonuçları olarak görebilmek gerekiyor. Zaten bu kimi alt kademe sendikacılar tarafından “taban bizi parçalayacak” çarpıcı sözleriyle de ifade ediliyor.

Tam da kararın alınmasını sağlayan bu taban zorlaması, yapılacak eylemlerin kritik önemine işaret ediyor. Hem eylemlerin gücü konusunda verdiği fikirle, hem de bunun karşı sınıfta yaratacağı etki-aldıracağı önlemler yüzünden. Sermaye sınıfının alması muhtemel önlemlerin içinde en etkilisi hiç de polisiye olanları değil. Bunu pek çok işçi-emekçi eylemi kanıtlamış bulunuyor. Hatta tam tersi etki yaptığını söylemek bile mümkün. Örgütlü ve kararlı her eylem, sermayenin polisiye saldırılarıyla daha radikal biçimlere bürünebilmiştir. Kamu emekçilerinin ünlü 4-5 Mart Kızılay “meydan muharebesi”, Türk-İş’in Ankara yürüyüşü bunun en bilinen örnekleridir. Bu örnekler sermaye cephesinden de gerektiği şekilde değerlendirilebildiği için, sınıf hareketini etkisizleştirmenin daha “etkili” yollarına daha fazla başvurmaya başladılar. En etkilisi olarak da ihanet şebekelerinin Truva atına...

Başını Türk-İş ve ağası Bayram Meral’in çektiği bu ihanet şebekesi yıllardır ikili bir çalışma içinde sınıf hareketinin önüne barikat örme dışında hiçbir iş yapmıyor. Sözde işçi örgütünün yöneticisidirler, ama tüm icraatları sermaye örgütleriyle elele sınıfın başına çorap örmektir. Siyasi iktidarın tepkiler nedeniyle ESK’yı toplamaktan çekindiği bir süreçte, Bayram Meral kalkıp

Ecevit’e ESK’nın acilen toplanması çağrısı

yapabilmektedir. Krizin tüm faturasının işçi sınıfı ve emekçilere alenen yüklendiği bir ortamda, yine bu hain, Sivil İnisiyatif adı verilen 5’li çete toplantılarında yıkım programına destek kararlarına imza atabilmektedir. Sermaye örgütleriyle açık işbirliği hainlerin faaliyet alanlarından birincisi. İkincisi ise, bu ihanet tutumunu sınıf cephesinde yayma-örgütleme faaliyettir, ki bunu da Emek Platformu adını verdikleri cepheyle gerçekleştirmeye çalıştılar.

Emek Platformu, saldırıların had safhaya çıktığı, dolayısıyla sınıftaki tepkilerin de iyice yükseldiği bir süreçte, ‘99 yazında kuruldu. İddiası (ya da onun üzerinden liberallerin iddiası) sermayenin programına karşı emeğin programı-sermaye cephesine karşı emeğin cephesini oluşturmaktı. Bir grup liberal aydına yazdırdıkları bir programı, altını imzalayıp yayınlarak kuruluşunu ilan eden platformun ilk eylemli icraatı ise, eylem kararı iptali oldu. Gerekçe depremdi. Güya halk can derdindeyken sınıfın ekmek peşinde koşması yakışık almazdı. Ancak bu kararın ne anlama geldiği ve ne işe yaradığı, çok geçmeden ortaya çıktı. Daha yıkıntılar altından yükselen imdat cıgıllıkları kesilmeden, onbinlerce ölü gömülmeden, sermaye iktidarı, tahkim ve mezarda emeklilik yasasını çıkarıverdi.

Platform tarafından düzenlenmiş bir-iki eylem ise, hava boşaltma dışında hiçbir işlev üstlenmeyen, hedefsiz, talepsiz etkinlikler olarak unutulup gitti. EP’in iz bırakan tek icraatı, ihanet saflarını genişletmesi oldu. Pek çok sendika yönetimi, bilinçli bir ihanet tutumuyla değil ama “birlik” hayaliyle bu cephede yer aldı, suça ortak hale geldi.

EP’in tarihi hakkında bu hatırlatmalar, yeni dönem sınıf hareketinin kaderi açısından kritik bir önem taşıdığı içindir. Çünkü yıllar süren uykudan sonra, EP, alınmış bir eylem kararını destekleyeceğini açıklamış bulunuyor. Bu desteğin yine köstek için alındığını tahmin etmekte bir zorluk olmasa gerektir. Çünkü bu aynı süreçte, EP’ten geri kalan Türk-İş, Hak-İş gibi konfederasyon yöneticilerinin ayağı sivil inisiyatif toplantılarından kesilmiyor. Başına çöreklandıkları işçi örgütlerinin yöneticileriyle sınıfın sorunlarını görüşmeyi bir kez olsun akıl edemeyenler, sermaye temsilcileriyle görüş alış-verişini neredeyse gününbirlik hale getirmiş durumdalar. Hiç kuşku duyulmasın ki, Ankara yürüyüşünü destekleme kararı da böyle bir toplantıdan çıkmış, büyük ihtimalle de bir sermaye temsilcisinin önerisiyle karara dönüştürülmüştür. Bu toplantılarda krizin sermaye kesimine etkilerini azaltmanın temel araçlarından biri olan “faturanın sınıfa kesilmesi” yolları görüşülüp tartışılmaktadır. Dolayısıyla da sınıf hareketinin nasıl dizginleneceği...

Sınıf hareketinin yeniden canlanması için önemli bir imkan yaratacak olan bu eylemlerin bu kez tescilli hainlerin tahribatına bırakılmaması gerekiyor. Sınıfın ihtiyacı olan, ihanet çetelerinin sözlü desteği değil, tabandaki eylemli birliktir. Bu da ciddi bir çalışmanın ve kararlı bir duruşun sonunda sağlanabilir. Türk-İş’e bağlı pek çok sendikanın örgütlü olduğu işletmelerde işçiler Ankara yürüyüş ve mitingine katılma istek ve kararlılıklarını şimdiden açıklamış bulunuyorlar. Ama asıl toparlanma yürüyüş sürecinde gerçekleştirilecek yerel miting ve eylemlerle sağlanacaktır. Konfederasyon denetiminin en zayıf olduğu taşradaki sanayi havzalarında, yürüyüşçülerin karşılanması, tabanda eylem birliğinin kurulması için bir imkan ve fırsat olarak değerlendirilmeli ve ortaya çıkan birleşik güç mutlaka Ankara mitingine akıtılmalıdır.

Saldırıları ve ihaneti boşa çıkartmak için**9 Kasım'da Ankara'ya!**

İşçi ve emekçiler olarak zor ve çetin günler yaşıyor, önemli bir süreçten geçiyoruz.

Sermaye adına ülkeyi yönetenler emperyalizmin yönlendirdiği sömürü ve yağma politikalarını pervasızca uyguluyor, bizleri açlık ve yoksulluğun derin bataklığına itiyorlar. Yıllardır uygulanan bu politikalar nedeniyle ülkemiz işçi ve emekçiler için bir cehenneme dönmüş durumda. İşsizlik had safhada, çalışanların ücretleri eridikçe eriyor, fiyatlar almış başını gidiyor. 2002 yılında bu saldırılar çok daha şiddetlenecek.

Bizlere sefalet içinde yaşamayı layık görenler, Amerika'nın, İMF'nin bir dediğini iki etmiyorlar. Üç kuruş kredi uğruna dayatılan her yasayı çıkartıp, ülkemizin tüm zenginliklerini emperyalistlerin ayağının altına sermekte sakınca görmüyorlar.

Görüyoruz ki, emperyalistlere uzaklıkta ve emekçilere düşmanlıkta hiçbir sınır tanımayanlar şimdi de işçi ve emekçi çocuklarını üç kuruş İMF kredisi karşılığında emperyalizmin çıkarları için yürütülen gerici savaşın içine itmek için fırsat kolluyorlar. Ülkemizi Amerikan ordusu için bir saldırı üssü olarak kullandırmaları yetmiyor, kardeş halkların kanını dökmek için savaşa asker göndermeye hazırlanıyorlar.

Diğer yandan ise, savaş bahanesiyle işten atmaları

hızlandırdılar, ücretleri daha da düşürmeye hazırlanıyorlar, iğneden ipliğe herşeye zam üstüne zam yapıyorlar. Gene aynı gerekçeyle direnişlerimize, eylemlerimize pervasızca saldırıyor, mitinglerimizi yasaklıyor, en sıradan haklarımızı bile yok sayıyorlar. Haklarımıza sahip çıkmamamız için ülkede terör estiriyorlar. Polisle, askerle, savcıyla ve mahkemeye karşıymıza dikiliyorlar.

Fakat en acısı şu ki, bütün bunlara karşı mücadele etmek isteyen işçi ve emekçilerin karşısına sadece düzenin polisi, jandarması çıkmıyor. Yeri geldiğinde polisin, jandarmanın durduramadığı işçi ve emekçilerin önünü sendika bürokratları kesiyor. Üyesi olduğumuz konfederasyonların ve çoğu sendikanın yöneticileri bize değil sermayeye hizmet ediyorlar. Hele konfederasyonların başını tutmuş ihanet çeteleri bu konuda işi tam bir pervasızlığa vardırıyorlar.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Sendika bürokratlarının bu eylem kararlarını alırken ne kadar samimi olduklarını düşünmemiz gerekmiyor. Şimdiye kadarki pratikleri ortadadır. Hiçbir samimiyetlerinin olmadığı kesindir. Ama bu, eylemlere sırtımızı dönmemiz gerektiğini göstermiyor. Tersine, planlanan ya da aniden patlak veren her eyleme, her direnişe olabildiğince kitlesel bir katılımı örgütlemeli, bunların en militan ve en coşkulu şekilde yapılması için çaba harcamalıyız.

Çünkü bu eylemler bize dostumuzu ve düşmanımızı daha açık gösterecektir. Çünkü bu eylemler birleşik militan mücadeleyi ve giderek de bir genel grevi gerçek anlamda örgütleyebilmenin olmazsa olmaz ön adımlarıdır. Saldırıları karşı işçi ve emekçilerin mücadelesini büyütmek için, sendikalarımızın tepesine çöreklenen ihanet çetelerini oradan indirip defetmek için bu imkanları en iyi şekilde kullanmalıyız.

O halde vakit geçirmeden işyerlerinde örgütlenmeli, 9 Kasım mitingine fabrika ve işyeri pankartlarımızla katılmak için hazırlık yapmalıyız. Eyleme kendi hazırladığımız fabrika ve işyeri pankartıyla katılmak için ısrarcı olmalı, sendikacıların elimize tutuşturduğu pankartlar sınıfın taleplerini yansıtmıyorsa onları taşımayı reddetmeliyiz. Eylemlerin hava boşaltmak, tepkileri yumuşatmak için kullanılmasını istemiyorsak bunu başarmak zorundayız. Eylemler sendikacıların denetimini aşmalı, sınıfın ve emekçilerin damgasını taşımalıdır. Meydanlar bizim şiarlarımızla çınlamalıdır. Kavga şiarlarımızı ve temel taleplerimizi taşıyan işyeri pankartlarımız, sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı açılmış birer mücadele bayrağı olmalıdır.

Güçlü bir genel grev örgütleyebilmenin yolu, tabandaki işçi ve emekçilerin, öncülerin ve devrimcilerin bu sorumluluğa sahip çıkmalarından geçiyor. Birleşik-militan mücadeleyi örgütlemek için; genel grevi sınıf kitleleri içinde daha da güncelleştirmek için; saldırıları ve ihaneti boşa çıkartabilmek için;

9 Kasım'da Ankara'ya, Kızılay'a!

Emperyalist savaşa, saldırılara ve ihanete geçit vermeyelim!

Birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim, genel grev-genel direnişi örgütleyelim!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Emperyalist savaşa ve YÖK terörüne karşı**6 Kasım'da alanlara!**

YÖK bundan tam 20 yıl önce kuruldu. YÖK 12 Eylül'ün üniversiteler üzerindeki postalıdır. 20 yıllık süreci boyunca, tam da kuruluş amacına uygun olarak, üniversiteler üzerinde sermayenin her türlü çıkarının bekçiliğini yaptı. YÖK işçi-emekçi çocuklarına okulların kapılarının kapatılmasının adı oldu. Eğitimin ticarileştirilmesi sürecini adım adım ördü. Önceleri tepki toplamayacak kadar düşük meblağlarla başlayan har(a)çlar sonraki yıllarda katlanarak devam etti. Yurtlar, yemekhaneler, kantinler birer birer özelleştirildi. İkinci öğretimlerle, kayıt sırasında yapılan soygunla üniversiteler ticarethaneye, bizler ise müşteriye çevrildik.

YÖK'ün bir diğer işlevi de, tüm bu saldırıları hayata geçirirken, karşısında tepki göstermeyecek kadar sürüleştirilmiş, düşünüp sorgulayamayan bir öğrenci kitlesi yaratmaktır. Bunu ağır ders müfredatlarıyla, ezberci eğitim sistemiyle, hiç bitmeyen sınavlarla, çan eğrileri ile yapıyor.

YÖK insanları yalnızlaştırıyor. Gençliği bireycileştirip yarattığı abluka içerisinde boğuyor. Aynı sıraları, aynı sorunları paylaşan gençliği birbirinden yalıtarak, ders notlarını dahi esirger hale getirerek dayanışma duygusundan yoksun yoz insanlar yaratıyor. YÖK beyinlerimizi teslim almak için çalışıyor.

Bu düzene karşı çıktığımızda ise, ÖGB'siyle, polisiyle, soruşturmalarıyla, kameralarıyla karşımıza çıkıyor. YÖK'ün rektörleri üniversitelerde MGK'nın apoletsiz askerleri gibi davranıyorlar. Astıkları astık kestikleri kestiktir.

Bir 6 Kasım daha yaklaşıyor.

Bugün geleceğimiz biraz daha karanlığa gömülüyor. Bir yandan eğitim tamamen paralı hale getirilerek üniversite kapıları yüzümüze kapatılıyor. Diğer yandan diplomalı işsizlik bizleri bekliyor. Bu da yetmiyor, kanımız üzerinde emperyalistlerle pazarlıklar yapılıyor. Emperyalistlerin gerici çıkarları için savaşa suç ortaklığı yapmamız, kardeş Afgan halkına kurşun sıkmamız isteniyor. YÖK de bu kirli politikayı hayata geçirmede üstüne düşeni yapıp üniversitelerde savaş çığırtkanlığı yapıyor. Bizlerin beynini ve onurunu teslim almak için çalışıyor.

Bugün YÖK'e karşı çıkmak; işsizliğe, paralı eğitime, savaşa, hücre tipi yaşama, geleceğimizin karanlığa gömülmesine karşı çıkmaktır.

YÖK'e karşı çıkmak, onurumuza ve umudumuza sahip çıkmak, geleceğimizi haramilere teslim etmemektir.

6 Kasım'da alanlara çıkalım, YÖK'e ve YÖK düzenine hayır diyelim!

Ekim Gençliği

Çağrımızdır!.. Kahrolsun emperyalist savaş!

ABD, 11 Eylül’de yapılan saldırıları bahane ederek işçilere, emekçilere, dünyanın ezilen halklarına karşı bir savaş başlattı. İlk hedef olarak seçilen Afganistan halkının tepesine her gün tonlarca bomba yağdırıyor. Başta İngiltere olmak üzere diğer emperyalistler de bu savaşa bir biçimde katılıyorlar.

Bugün yürütülen savaş, emperyalist amaçlara dayalı gerici bir savaştır. Barbarca yöntemler kullanılmaktadır. Bu savaşta ABD ve diğer emperyalistlerin amacı dünya üzerindeki hakimiyetlerini pekiştirmek, yeni etkinlik alanları kazanmak ve halkları daha da köleleştirmektir. “teröre karşı mücadele” sözü bir bahanedir, aldatmacadır.

Türkiye’yi sermaye sınıfı adına Amerikancı bir iktidar yönetmektedir. Bu iktidar savaşta ABD’ye tam destek vermekte, ülke topraklarını bir saldırı üssü olarak emperyalistlere kullanmaktadır. Bununla yetinmemekte işçi, emekçi çocuklarını Amerikalı generallerin emrinde cepheye sürmek için can atmaktadır.

Emperyalist saldırganlık Afganistan’dan sonra yarın Irak’ı da hedef aldığında, ülkemiz savaşın ortasında kalacak, evlatlarımız kardeş bir halkın topraklarını işgale gönderilecektir. Bizden emperyalistlerin çıkarları için ölmemiz ve öldürmemiz istenecektir.

Yıllardır emperyalizmin destek

ve yönlendirmesiyle yürütülen sömürü politikalarının bunalttığı, yoksulluk ve sefalet içine ittiği Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ödemek zorunda kaldığı faturalara şimdi bir de savaşın faturası eklenecektir. Bu fatura büyük bir yıkım demektir.

O yüzden bu emperyalist savaşa herkesten önce biz işçi ve emekçiler, ezilen halklar “Hayır” demek zorundayız.

Bizler, Esenyurt’ta çalışan, oturan bir grup işçi ve emekçi olarak bu savaşa “Hayır” diyoruz! Tüm işçi ve

emekçileri, demokratik kitle örgütlerini ve ilerici kurumları emperyalist savaşa karşı birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz!

Amerikan askeri olmayacağız!

NATO ve ABD’ye ait askeri üsler kapatılsın!

Emperyalistlerle yapılmış açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!

Kahrolsun emperyalist savaş!

Esenyurt Emperyalist Savaşa

Karşı Mücadele Komitesi

Esenyurt’ta kurulan Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komitesi’nin ilk çalışmalarından...

“Bu savaşı ancak biz engelleyebiliriz”

Komşu halklara, işçi sınıfı ve emekçilere karşı “terörizmle mücadele” adı altında açılmış kapsamlı emperyalist saldırıya karşı işçiler ve emekçiler içinde biriken tepkiyi örgütlemek günün en acil görevidir.

Bizler Esenyurt’ta bulunan sınıf bilinçli devrimci işçiler bu sorumlulukla hareket ederek meseleyi tartışmaya başladık. Konuyla ilgili neler yapabileceğimizi konuştuk. Sonuçta bölgemizde bir **“Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komitesi”** oluşturduk. Komitenin oluşturulduğu toplantıda aynı zamanda bir faaliyet planı da çıkardık. İlk esnada bir çağrı metni hazırlamaya, bununla bölgemizde bulunan partilere, demokratik kitle örgütlerine ve köy derneklerine gitmeye karar verdik.

Planladığımız ziyaretlere bir iki gün içerisinde başladık. Gittiğimiz yerlerde savaş gündemi üzerine konuştuk, bu savaşı nasıl değerlendirdiğimizi anlattık. Kendi bölgemizde neler

yapılabileceği üzerine konuştuk. Emperyalist savaşa karşı birlikte daha güçlü olacağımızı, ortak hareket edilmesi gerektiğini söyledik. Birçok kurum ve çevre buna olumlu baktı. Fakat birçoğu kendi aralarında konuyu tartışmaları gerektiğini, kararlarını daha sonra ileteceklerini belirttiler.

İlk izlenimlerimiz olumluydu. Birçok çevrenin ve insanın bu konuda bir şeyler yapılmasını beklediğini gördük. Komitemizin kuruluşunu ve birlikte hareket etme çağrımızı şimdi de bölgemizdeki sendikalara, fabrikalardaki sendika temsilcilerine taşıyacağız.

Türkiye savaşa asker gönderiyor. Bu da bizim işi sıkı tutmamız, bir an önce bir şeyler yapmamız gerektiğini gösteriyor. Bu emperyalist savaş, yoksul halkların katliamını ancak bizler, yani işçi ve emekçiler engelleyebiliriz. Sorumluluğumuz büyük, bunu görerek hareket etmeliyiz.

Bir komite üyesi

DTCF’de

“Savaşa karşı umudu büyütüyoruz” kampanyası

ABD emperyalizminin Afganistan şahsında dünya halklarına karşı başlattığı savaşa karşı okulumuzda bir kampanya çalışması başlattık. Kampanya, “Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenciler Platformu” tarafından yürütülüyor.

Kampanyayı “Savaşa karşı umudu büyütüyoruz” şiarıyla örgütledik. Bu çerçevede bir masa açtık. Hem insanlarla tanışıyor, hem de açtığımız deftere düşüncelerini yazmalarını sağlıyoruz. Okulun her tarafını farklı boyutlarda, “Emperyalist Savaş Karşıtı DTCF Öğrencileri” imzalı afişlerle donattık. Şiirlerin ve daha önceki katliamlara ait resimlerin kullanıldığı afişler oldukça ilgi çekti. Ayrıca açtığımız masadan sürekli müzik yayını yaptık.

Kampanya çerçevesinde Grup Anka bir müzik dinletisi verdi. Ardından bir arkadaşımız okuduğu şiirle etkinlikte yerini aldı. Ertesi gün Mamak İşçi Kültür Evi açılışı nedeniyle Ankara’ya gelen Grup Yön elemanlarından biri okulda küçük bir müzik dinletisi verdi. İki etkinlik de oldukça coşkulu geçti. İnsanları emperyalist savaşa karşı çıkmaya, kendi geleceklerini sahiplenmeye çağırdık. Ardından hep beraber halaya durduk.

Kampanyamızı gençliğin savaşa karşı mücadelesini örgütleme hedefine bağlı olarak sürdüreceğiz.

Ekim Gençliği/DTCF

Harb-İş işçilerinin öfkeli eylemi...

Eyleme 7 bin işçi katıldı...

“Geliyor geliyor, genel grev geliyor!”

26 Ekim Cuma günü saat 18:00’da Türk-İş’e bağlı Harb-İş Sendikası üyesi işçiler, Yüksel Caddesi’ndeki sendika binası önünde ekonomik ve sosyal hakların gaspına karşı bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması, 9 Kasım mitinginin ön hazırlığı niteliğindeydi. Açıklamaya 7 bin civarında işçi katıldı. Oldukça coşkulu geçen eylemin hedefi hükümet ve onun ekonomik politikaları oldu. Kıdem tazminatına

yönelik saldırı açıklamanın önemli bir gündemini oluşturdu.

Açıklamada sık sık “Hükümet istifa!”, “Geliyor geliyor, genel grev geliyor!”, “Harb-İş burada Türk-İş nerede!”, “İşçi memur el ele genel greve!” sloganları atıldı. Açıklama yaklaşık 45 dakika sürdü.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Sermayeye değil direnişçi işçilere fon!

5 Eylül ve 2 Ekim tarihlerinde Dedeman Otel’nde bir araya gelen sendika ağaları ve patronlar, bu toplantılar sonucunda “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” adı altında yeni bir fonun oluşturulması kararı almışlardı. 5 Eylül’de gerçekleşen ilk toplantının sonuç bildirgesine imza atmayan DİSK, 2 Ekim’deki ikinci toplantıya da katılmadı.

Kârlarındaki düşüşü işçi sınıfının kazanımlarını kırmaya, işçi kıyımları ve ücret düşürmeler yoluyla telafi etmeye çalışan sermaye sınıfı, bu amaçlarına ulaşmak için sınıf içerisindeki işbirlikçilerini de devreye sokarak gerçekleştirmek istemektedir. Sendika ağalarının saldırılar karşısında ‘tık’ çıkarmamaları yetmemiş olacak ki, sermaye sınıfı bu hainleri bizzat saldırıların karar mekanizmaları içerisine sokmak istemektedir.

Bayram Meral’in “işçi iki zeytininden birini vermeye hazır” dediği 5 Eylül toplantısı, böyle bir mekanizmanın yaratılmasında ön adım oldu. “Zor durumdaki işletmelerin kurtarılması” yaftasıyla yeni bir fonun oluşturulması talebinin dillendirildiği bu ilk toplantının ardından gerçekleşen 2 Ekim toplantısında, bu talep “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” biçiminde ete kemiğe büründürüldü.

Sahte vaatler, gerçek niyetler

2 Ekim toplantısının yapıldığı saatlerde TV kanalları kameralarını bu toplantıya çevirmişler, hızla toplantının propagandasına başlamışlardı. Propagandanın ana hatları şunlardı: “Söz konusu fon ile zor durumdaki küçük işletmelere mali destek sağlanacak, 250-300 bin kişiye iş olanağı sağlanacak”. Bu iddiaları uyduranlar TV kanalları değil, onların

da temsil edildiği bir toplantıda konuşan, işçi sendikalarından ve patron örgütlerinden sermaye sözcüleriydi. Doğaldır ki iddia sahipleri açısından da inandırıcılığı olmayan bu propagandanın yıllardır ortaya atılan iddialardan hiçbir farkı yoktur. İşçi sınıfı nezdinde ise zaten herhangi bir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Bu propagandanın ömrü Ecevit’in “bir ülkenin ulusal parası, o ülkenin onurudur” diyerek destek verdiği “Türk Lirası” kampanyasından da kısa sürmüş, daha ortaya atıldığı anda çökmüştür.

“Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” tasarısına “fondan faydalanacakların ihracatçı olması” şartı konması, birinci iddiayı derhal çürütmüştür. İkinci iddianın ise zaten bir inandırıcılığı yok. Sendika yöneticileri çıkıp fon ile yeni istihdam alanlarının yaratılacağını ileri sürüyorlar ama, işçi kıyımlarının durdurulmasını, çalışma saatlerinin kısaltılmasını, gerçek bir işgüvencesi yasasının çıkartılmasını isteyemiyorlar. Patronlara dönüp “madem bu kadar istihdamı genişletme meraklısısınız, neden paralarınızı dolara, marka bağlamak yerine yatırım yapmıyorsunuz?” diye soramıyorlar. Soramıyorlar, çünkü ekonomideki küçülme yatırımlardaki azalmadan değil, tersine yatırımlardaki azalmalar bu küçülmeyi ve kârlarındaki düşüşü ücretlerin düşürülmesi, hak gaspları ve işçi kıyımları yoluyla telafi etmeye çalışıyorlar. Kapitalistlerin istihdamı artırma ve işsizliği kaldırmaya dönük politikası şöyle özetlenebilir: “İşçi ücretsiz çalışsın, işsizlik kalsın!”

Elbette ki bu propagandanın çürüklüğü, hiç de işçi sınıfı açısından tehikesiz olduğu anlamına gelmiyor. Asıl tehlike propagandanın kendisinde değil, gerisindeki amaçlardadır. Propagandanın esasını da yukarıdaki iddialar oluşturmuyor. Patronlar ve sendika

ağaları, eleştiri oklarını hükümete yönelterek ortak bir dil oluşturmayı, krizin sorumlusu olarak hükümeti ilan ederek patronları “krizin mağduru” olarak göstermeyi amaçlıyorlar. Böylece de sermaye ve onun düzenini aklamayı amaçlıyorlar. Tüm bu söylemlerin işçi ve emekçilerde yaratacağı bilinç bulanıklığı altında, işçi kıyımları meşrulaştırılacaktır. TİS gaspları, kıdemlerin kaldırılması gibi yeni saldırıların zemini döşenecektir.

“Sermayeye değil direnişçi işçilere fon!” şiarıyla saldırıyı püskürtelim

Söz konusu fonda 650 milyon dolar biriktirileceği söyleniyor. Sendika ağaları, sermaye fonu için sendika üye aidatlarından oluşan birikimleri yağmalatmayı ve giderek işçi ücretlerinden zorunlu kesintiler yapmayı düşünmektedirler. İşçi kıyımları karşısında sessiz kalan; direnişlere hiçbir destek vermeyen; destek vermek şöyle dursun, Pirelli ve Brisa’da olduğu gibi direnişleri kıran bu ihanetçiler, bu tutumlarıyla bahsettikleri istihdamın düşürülmesine, yani işsizliğin dev boyutlara ulaşmasına katkıda bulunuyorlar. Kriz sonrası onların katkılarıyla istihdam 2 milyon civarında düşürülmüştür.

Fon saldırısının ardından yeni saldırıların hayata geçireceği bilinmektedir. 2 Ekim toplantısının ardından, aylar sonra Sivil İnisiyatif’in 29 Ekim’de toplanması bunun en açık kanıtıdır. Sermayenin saldırılarını püskürtmek, sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkarmak, 5 Eylül cephesinin dağıtılmasıyla mümkündür. Bu cephenin dağıtılabilmesi, herşeyden önce bu cepheden gelecek saldırıların püskürtülmesini gerektirmektedir.

Aymasan direnişinin 151. gününde coşkulu kermes etkinliği

Aymasan işçileri direnişlerinin 151. gününde bir kermes düzenlediler. Kermese sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de davet edildi. Kermes oldukça coşkulu geçti. Aymasan işçilerinin el emekleri sergilendi, satılan ürünler yardım sandığına aktarıldı.

Etkinliğe 250’nin üzerinde bir katılım oldu. Havanın yağışlı olması katılımı zayıflattı. Katılımcılar, değişik işkollarından işçiler, öğrenciler ve işçi ailelerinden oluşuyordu.

Etkinlikte demokratik kitle örgütlerinden ve sosyalist basından gelen mesajlar okundu. Ölüm Orucu direnişinin sahiplenilmesi gerektiğine yönelik konuşmaların ardından Ölüm Oruçları’yla dayanışmayı vurgulayan sloganlar atıldı ve Afgan halkına dönük emperyalist saldırganlık protesto edildi. “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Saat 13:00’de başlayan etkinlik müzik gruplarının söylediği türküler eşliğinde halaylarla sürdü. Aymasan işçilerinden 4 kişilik grubun hazırladığı şiir dinletisi sunuldu. Şiirin içeriğiyle ilgili “Bu gemi zafere ulaşacak!” sloganı tüm kitle tarafından atıldı.

Direnişlerini bugünlere taşıyan Aymasan işçileri çeşitli eylemler ve basın açıklamaları gerçekleştirdiler. Süreç içinde önlerine çıkan engelleri aştılar. Kapitalist düzenin acımasızlığını yaşayarak öğrendiler

Bugün Aymasan’la birlikte süren direnişlerin en büyük ihtiyacı sınıf dayanışmasının güçlendirilmesidir. İstanbul’da Aymasan dışında Aktif Dağıtım ve Göktaş işçileri de direniyorlar. Güçlü bir sınıf dayanışmasının yanı sıra bu tür direnişleri ortaklaştırmak, işçi sınıfının birliğini ilmek ilmek örmek gerekiyor.

Yaşasın işçilerin birliği!

SY Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Aymasan işçileri Göktaş

direnişçilerini ziyaret ettiler

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Göktaş direnişi devam ediyor. Direnişçi işçiler yasal süreci beklemeye yönlendirilmiş durumda. Öyle ki, slogan atarken polisin tepkisini çekmemeye dikkat ediyorlar. Henüz çadır kurulmuş değil. Toplu halde fabrika önünde bekleyen işçiler bütün günü ayakta geçiriyorlar. Çadırın kurulması sendika tarafından bilinçli bir tarzda sürüncemede bırakılıyor. Son günlerde kurulan çadırda ise oturup sohbet etme imkanı yok. Sadece yağmur yağdığında şemsiye işlevi görüyor.

Geçtiğimiz salı günü bir grup Aymasan işçisi Göktaş direnişini bir kez daha ziyaret etti. Göktaş’a yaklaşıldığında “Göktaş işçisi yalnız değildir!”, “Aymasan, Göktaş omuz omuza!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atarak yürüdüler ve direnişçi sınıf kardeşleriyle buluştular. Direniş yerinde öğle paydosundan yararlanarak ziyarete gelen bir grup belediye işçisi de vardı. Sıcak karşılamadan sonra bir sendika yöneticisi direniş hakkında bilgi verdi. Ardından Aymasan işçisi bir arkadaş konuşma yaparak, sınıfa yönelen genel saldırılara karşı birleşik bir cephe kurmanın önemini anlattı. Tabanda öncü işçilerin birleşmeleri gerektiğini vurguladıktan sonra 9 Kasım’daki mitingin önemine işaret etti. Aymasan işçileri ayrıca sendikanın tutumunu eleştirdiler ve çadır kurulmasının önemine dikkat çektiler.

İşçiler, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarını atarak direniş yerinden ayrıldılar.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Yeni bir faşist terör dalgası ve karşı hazırlık!

11 Eylül sonrasında dünya çapında “terörle mücadele” adı altında faşist baskı ve terör dizginlerinden boşaltılmış bulunuyor. Sovyetler Birliği’nin yıkılışı sonrasında yükseltilen insan hakları ve demokrasi çığırtkanlığı bir yana bırakılıyor, artık her türlü kirli ve kanlı yol ve yöntem “terörle mücadele” adı altında meşru sayılıyor. Biçimsel hak ve özgürlükler kabaca çğneniyor, baskı ve terör aygıtları yetkinleştiriliyor, faşizan yasalar birbiri ardına uygulamaya sokuluyor. Tüm bunlar 11 Eylül sonrası atılması gereken zorunlu adımlar olarak gösteriliyor. Onlara göre, sürdürülen emperyalist savaş da, yoğunlaştırılmış baskı ve terör de 11 Eylül’le tehlikede olduğu görülen “ulusal güvenlik” için atılmış haklı ve meşru adımlardır. Böylece savaşın, baskı ve terörün emperyalist çıkarları güvenceleme amaçlı olduğu gözlerden saklanmaya çalışılıyor. İşkence ve katliam güçlerine rahat bir hareket alanı yaratılıyor.

Emperyalist merkezlerden yayılan bu terör dalgası, sınıf çelişkilerinin keskin olduğu bağımlı ülke rejimleri tarafından sevinçle karşılanıyor. Çünkü bu tür ülkelerde baskı ve terör zaten en kaba ve en kirli biçimleriyle uygulanıyor. 11 Eylül’e kadar bu uygulamalar, emperyalistlerin insan hakları ve demokrasi yaftasına olan ihtiyaçları nedeniyle sözkonusu rejimlerin hanesine kara leke olarak yazılıyordu. Emperyalistler suç ortağı oldukları her türlü kirli ve kanlı icraatın sorumluluğundan böylece sıyrılıyorlardı. 11 Eylül’le birlikte artık buna da ihtiyaç duyulmuyor. Dizginlerinden boşalan baskı ve terör politikaları bağımlı ülkelerin gerici rejimlerine rahat bir nefes aldırıyor. Bu rejimlerin başında Türk sermaye devleti geliyor.

Türk devleti yöneticileri, AB’nin gerici hesaplarla kendilerinin kaba ve kirli terör yöntemlerini eleştiren tutumlarını, Türkiye’nin sosyal-siyasal gerçekleri AB tipi bir demokrasiye şimdilik izin vermiyor şeklinde yanıtlıyorlardı. Eğer Kürt sorununu yeniden tarihin derinliklerine gömebilirsek, sosyal hareketlenmeleri dizginleyecek iktisadi ve siyasal manevra alanımızı genişletebilirsek elbette bir takım adımlar atarız demeye getiriyorlardı. AB de Türkiye’nin “kendine özgü şartları”nı dikkate alarak, başta devrimci akımlar olmak üzere, toplumsal mücadele dinamiklerinin ezilmesi için uygulanan baskı ve terörü kınamaktan öte bir tutum almıyor, baskı ve terörün daha ince biçimlerinin uygulanmasına ise tam destek sunuyordu. F tipleri buna örnektir. 11 Eylül sonrasında Türk devleti AB’nin bu baskısından da kurtulmuş, baskı ve terörü dizginsizce uygulayabilme rahatlığına kavuşmuştur.

Türk devletinin emperyalist savaşta ABD maşalığına soyunması baskı ve teröre daha fazla ihtiyaç duyması demektir. Savaş mevcut ekonomik krizi daha da derinleştirdiği ölçüde toplumsal mücadele dinamiklerini büyütecektir. Bu “sosyal patlama” tehlikesinin büyümesi demek olduğu ölçüde, faşist baskı ve zorun alabildiğine tırmandırılması daha yakıcı hale gelecektir.

Düzen cephesinin faşist terör seferberliği

Düzen cephesinde bu yönde tam bir seferberlik yaşanmaktadır. Ekonomik kriz nedeniyle askıya alınan silah ihaleleri yeniden açılmakta, yeni silah alımları için planlar yapılmaktadır. Kriz Yönetim Merkezi sürekli teyakkuz halinde bulunmakta, en küçük gösteri

faşist zor ile ezilmekte, işkence ve katliamlar hız kazanmaktadır. ABD ve İsrail’in kirli savaş uzmanları Türkiye’ye mekik dokumakta, askeri ve istihbarat alanındaki işbirliği anlaşmaları güçlendirilmektedir. Boyutları 12 Eylül faşizmiyle karşılaştırılacak dizginsiz bir faşist terör dalgasının önü hızla düzlenmektedir.

Susurluk davasında geçen hafta Yargıtay tarafından alınan karar, Türk devletinin bu yöneliminin kapsamını yalın bir biçimde ortaya koyan sembolik bir örnektir. Yargıtay aldığı kararla, daha önce DGM’nin göstermelik olarak verdiği hapis cezasını sudan nedenlerle bozdu. Böylece bu davanın zaman aşımıyla düşme yolu da açılmış oldu. Devlet için tetik çeken bu katil takımı, toplumsal duyarlılığı dizginlemek ve devleti yeniden tahkim etmek için başlatılan operasyonların bir parçası olarak yargılanıyorlardı. Bu kararla birlikte sermaye devleti yeni dönemde bu kanlı tetikçilerine bir kez daha ihtiyaç duyduğunu anlatmaktadır. Önümüzdeki dönem devletin kirli savaş görevlileri bir kez daha görev başı yapacaklardır. Yunus Güzel adlı devrimcinin İstanbul Emniyeti’nde gözaltında katledilmesi bunun ilk çarpıcı örneği olmuştur. Gözaltında kayıplar, sokak ortasında infazlar vb. önümüzdeki günlerde artarak devam edecektir.

Körfez savaşı sırasındaki uygulamalar, yürütülecek baskı ve terörün kapsamı ve şiddeti konusunda belli açıklıklar sağlamaktadır. Körfez savaşı döneminde temel demokratik hak ve özgürlükler gaspedilmiş, işkence ve katliam olağan hale getirilmişti. Devrimci yasal mevziler bir faşist terör dalgasıyla karşılaşmış, dernekler, dergi ve gazete büroları basılmış, çalışanları işkencelere tabi tutulmuşlardı. Bugün düzen çok daha fazla sıkışmış durumdadır. Derinleşen krizin faturası emekçi kitlelerin yaşamında tam bir yıkım yaratmış bulunmaktadır. Savaş bu yıkımı ayrıca katmerleştirecektir. Diğer yandan savaş karşıtı duyarlılık Körfez savaşına nazaran çok daha yüksektir. Sosyal yıkımda emekçilerde savaş karşıtlığını büyötmektedir. Bu tablo düzen açısından tam bir açmazı ifade etmekte, faşist baskı ve zorun öncelikle devrimci siyasal hareketler olmak üzere toplumun geniş kesimlerine yaygınlaştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Düzenin attığı adımlarla beraber düşünüldüğünde, önümüzdeki dönemde tüm demokratik hak ve mevzilere karşı azgın bir terör saldırısı gündeme getirilecektir.

Faşist terör dalgasına karşı devrimci hazırlık

Bu faşist terör dalgasına karşı örgütlü bir hazırlık içerisinde olmak büyük bir önem taşıyor. Açıktır ki faşist rejim, patlama noktasına gelen toplumsal dinamikleri kontrol altına almak için öncelikle devrimci ve komünist harekete dönük kapsamlı bir saldırıya geçecektir. Kapsamı ve dozajı 12 Eylül ile karşılaştırılabilecek bu terör dalgasına karşı öncelikle devrimcilerin ve komünistlerin göğüs germeleri zorunludur. Böyle bir karşı

duruş ise herşeyden önce düzenin hesap ve yönelimlerine ilişkin bir bilinç açıklığını gerektirmektedir. Hazırlıkları yapılan bu saldırıya karşı örgütlü karşı duruşun sağlanabilmesi buna bağlıdır.

Faşist terör dalgasına karşı hazırlık, ne örgütsel çerçevede dar bir hazırlığa ne de devrimci ve komünistlerin saldırılar karşısındaki direngenliğine indirgenebilir. Bu hazırlığın bir yanını oluşturmakla birlikte, faşist teröre karşı hazırlık asıl anlamını kitlesel karşı koyuşta bulur. Yani işçi ve emekçilerin sosyal hoşnutsuzluklarını ve savaşa karşı duyarlılıklarını örgütleyerek düzen karşısına çıkartmak, faşist terör dalgasını göğüslemenin anahtarıdır. Dolayısıyla devrimcilerin ve komünistlerin faşist baskı ve terör dalgasına karşı hazırlıkları, temelde işçi ve emekçi kitlelerle bağ kurma ve düzene karşı harekete geçirme çabalarına bağlı olacaktır. Devrimci direngenlik ve örgütsel hazırlık ancak böyle bir çaba içerisinde anlamını bulabilir ve sonuç alıcı olabilir.

Komünistler bugün, işçi ve emekçilerin iktisadi ve sosyal hak taleplerini demokratik hak ve özgürlük talepleriyle birleştiren taktik bir politik platforma sahiptirler. Bugünkü temel görev, bu taktik politik platformu ete-kemiğe büründürecek yoğun bir pratik-politik faaliyetin örgütlenmesidir. İşçi ve emekçi kitleleri temel iktisadi ve sosyal talepleri etrafında birleştirerek harekete geçirmek, bu mücadeleyi demokratik hak ve özgürlükler mücadelesiyle birleştirmek durumundayız. İşçi ve emekçi kitlelerin savaşın ve sosyal yıkımın faturasına karşı ortaya koydukları öfke ve tepkiyi, katledilen her devrimci için, gaspedilen her demokratik hak için gösterebilmeleri buna bağlıdır.

“DGM’lerin küçültülmesi” ya da kirli savaş aygıtının tahkimatı

Sermaye devleti emperyalist savaşta suç ortaklığını pekiştirdiği şu günlerde kirli bir iç savaş yolunda da adımlar atıyor. Susurluk davasında Yargıtay’ın verdiği bozma kararı bunlardan birisi. Diğer adım ise DGM’leri küçültmek, yani çetelerini DGM kapsamından çıkartmak. Susurluk çetesi de DGM’de yargılanmıştı. Halen mecliste bekleyen tasarı yasaladırsa, Susurluk çetesi DGM’de yargılanmaktan kurtulacak.

Adalet Bakanlığı’nca hazırlanan tasarıya göre, çete kurmak ve buna yardım etmek DGM kapsamından çıkarılacak. Bu değişiklikle çete üyelerinin tutuklanması zorlaşacak, ceza sınırı 7 yılı geçmediği sürece tutuklama olmayacak. Çete üyeleri sorgu ve yargı aşamalarında, DGM yargılanmalarına kıyasla, çok daha fazla hakka sahip olacaklar.

Bu yasa değişikliğiyle DGM’ler sadece siyasi “suç” kapsamına giren davalara bakılacak. Hemen belirtelim ki, bugün siyasileri yargılayan DGM’lerle, çeteleri yargılayan DGM’ler aynı değildir. DGM’lerin heyet üyeleri ve savcıları aynıdır, ama uygulama birbirinden çok farklıdır. Siyasi davalarda hiçbir yasa ve hukuk tanımayan DGM’ler, çete davalarında kendi yasa ve hukuklarına elden geldiğince uymaya çalışmaktadır. Buna rağmen “gözden kaçırdıkları” bir şey olursa eğer, Yargıtay devreye girmektedir. Ama yine de DGM’lerde yargılanmak çete üyeleri için bir dezavantajdır. Adalet Bakanlığının tasarısıyla çeteler bu dezavantajdan da kurtulacaktır.

Çete devleti kendisini her açıdan bir kirli savaş aygıtı olarak tahkim etmektedir. Susurluk davası ve söz konusu yasa tasarısı bunun somut bir kanıtıdır.

Faşist terör dalgası yoğunlaşıyor.. Devletin ölüm mangaları bir can daha aldı!

Doğubeyazıt'ta devlet terörü

Faşist baskı ve terör dalgası artarak devam ediyor. İstanbul Emniyeti'nde Yunus Güzel'in ardından, şimdi de Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde HADEP üyesi bir emekçi özel timlerce katledildi. Bu arada burjuva basına başka polis infazları da küçük haberler biçiminde yansıyor. Bir hafta önce de Diyarbakır'da gözaltında başka bir katliam gerçekleştirilmişti.

Doğubeyazıt'ta yaşanan son infaz, geçmişte yaşananları epeyce andırıyor. Özel tim bir eve baskın yapıyor, insanları gelişi güzel tarıyor. Daha önce Adana'da olduğu gibi kapısına dayandıkları bir emekçiyi katlediyor.

Özel hareketçi katillerin kurşunlarının hedefi bu kez zabıta memuru Burhan Koçak oldu.

Özel hareket timlerinin estirdiği terör sadece bir evle de sınırlı kalmıyor. Mahalleyi otomotik silahlarla tarıyorlar. Önlerine çıkanları ise gözaltına alıyorlar. Görgü tanıklarının bildirdiğine göre, Burhan Koçak yaralı olarak saatlerce can çekiyor ve kan kaybından yaşamını yitiriyor. Çünkü katil sürüleri, mahalleyi ablukaya alıp, kimsenin evinden çıkmasına izin vermiyorlar.

Terör Burhan Koçak'ın kaldırıldığı hastanede de devam ediyor. Yakınlarının cenazesini almak için

hastaneye akın edenler coplanıyor, burada da yine gözaltına alınanlar oluyor.

Doğubeyazıt'ta yaşananların geçmiştekileriyle benzerliği bunlarla da sınırlı değil. Bu kadar açık bir katliam sonrasında gülünç iddialarla geçiştirilmeye çalışılıyor. Yapılan açıklamalarda Burhan Koçak'ın evinde silah sesleri geldiği, sonrasında özel timlere kapısını açmadığı, özel timlerin zorla eve girdikleri sırada silahının elinde olduğu yalanı uyduruluyor. Katillerin şefleri bu açıklamayla bir kez daha halkla alay ediyorlar. Tıpkı Yunus Güzel örneğinde olduğu gibi. Yunus Güzel'in intihar ettiğine ilişkin söylenenler bizzat burjuva medyada alay konusu olacak kadar saçmaydı. Ama bu saçmalığın sahipleri de yaptıklarının farkındalar ve böylelikle aslında açık katliamlarını sahiplenmiş oluyorlar.

Doğubeyazıt'ta yaşanan bu son olay, kısa süre önce yaşananlarla beraber, sermaye devletinin ülke çapında yeni bir faşist terör dalgasının önünü açtığını gösteriyor. Devletin kontr-gerilla örgütleri yeniden işbaşı yapıyorlar. Tüm kirli ve kanlı yöntemler giderek olağanlaştırılıyor, her yeni gün bir başka insan devletin ölüm mangalarının kurşunlarına hedef oluyor. Hiç kuşku olmasın ki, Burhan Koçak'ı yenileri

izleyecektir. Emperyalist ağababalarından da güç alarak Türk devleti geçmiş deneyimlerini hem onların hizmetine sunacak, hem de ilerici devrimci güçlere kan kusturmaya devam edecektir. Halihazırda artan cinayetler, infazlar, işkenceler vb. bunu göstermektedir. Çünkü, ABD'ye gönüllü taşeronluk, bölge halklarına dönük saldırganlık bunu gerektirmektedir.

Artan faşist baskı ve terörü göğüslemek için, her katliam kitlesel protestolarla karşılanmak durumundadır. Beraberinde demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır. Burhan Koçak'ın katledilmesi sonrasında halkın gösterdiği tepki bu açıdan yolgöstericidir. Hastane önünde toplanan kitle polisle çatışmış, panzerleri taşlamıştır. Katil devlet sloganlarla lanetlenmiş, Burhan Koçak'a sahip çıkılmıştır. Hastane önünde atılan sloganlar, “Şehit namırın!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” ve “Katil devlet!” olmuştur.

Önümüzdeki süreçte katil devlet faşist terörünü daha da yoğunlaştıracaktır. Bu bilinçle davranmalı, katliam çetesinin saldırılarını boşa çıkaracak bir hazırlık içinde olmalıyız.

Polisin açıklaması itiraftır:

"Yunus Güzel'i biz öldürdük!.."

Evet! Polis açıklaması resmen alenen bir üstlenme niteliğindedir. Hiçbir hukuku, kuralı, yasayı tanımadan akla, mantığa aykırı senaryolarla "ben öldürdüm var mı diyeceğin" diyor polis. İşte 23 Ekim günü işkencede katledilen Yunus Güzel'in ölümüne ilişkin polis açıklaması. "Hücresinde yere sabit somyayı yerinden söktü, dik konuma getirdi, çarşafı boynuna geçirip boyu uzun olduğu için dizinin üstüne kendini bırakarak intihar etti."

"Hücrede çarşaf oluyor mu" diye soran gazeteciye polisin cevabı ise üstlenmeli ve hukuk tanımazlığın itirafı: "İnsan hakları gereği oluyor." Yine gazeteci soruyor polise; "Nasıl hiçbir ses duyulmadı, kimsenin haberi olmadı" diye. Polisin cevabı yine aynı: "İnsan hakları gereği hücrelere kamera takmıyoruz." İnsan hakları gereği konulan çarşafı, insan haklarına saygının gereği kamera olmadığı için kimse duymadan kendini asıyor Yunus Güzel. “Kahrolsun insan hakları” diye slogan atarak yürüyen illkellikten ancak böyle bir açıklama beklenebilir. İnsan hakları mı diyorsunuz alın size insan hakları diyor polis. Bunu söylerken de cinayetini üstleniyor.

Demagojiye ve yalana son verin, açıklayın!

Polis hiçbir aklın almayacağı bir intihar senaryosu yazarak açık olarak ben yaptım diyor. Bu açıklaya kimsenin inanmayacağını çok iyi biliyor. Gerçekte senaryo hazırlama gereği dahi duymuyor, onlarca yıldır kalıp haline gelmiş cümlelerden birini sıralıyor. Sadece son altı yılda sayıları elliye bulan gözaltında ölümlere ilişkin polis açıklamalarına bakın, bir tek farklı açıklama bulamazsınız. Baki Erdoğan'ı, Birtan Altunbaş'ı ve daha onlarcasını katlettiklerinde de benzer açıklamalar yaptılar. Tüm açıklamaları şu kalıp cümlelerden ibarettir; Duvardan düştü öldü, başını duvara vurarak öldü, eceliyle öldü, kendini asarak öldü, kalp krizi geçirdi öldü, camdan atladı öldü. Yeni bir açıklama yoktur, polis demagojiye son verip tüm kamuoyuna üstlendikleri cinayeti nasıl

gerçekleştirdiğini açıklamalıdır. Soruyoruz; yere sabitlenmiş bir somyayı bir kişi nasıl sökebilir? Bu kadar eğreti yapılan bir somyayı kapısının dışında hiçbir girişi bulunmayan hücresinde barikat haline getiren olursa polis gaz bombası atarak mı girmeyi düşünüyor? Açıklayın; ayakkabı bağının dahi intihar edebilir denilerek alındığı bir hücrede çarşaf bulundurulmayacağını herkes bilir.

Biz TAYAD'lı aileler olarak defalarca gözaltına alındık, o hücreleri çok iyi biliriz. Çarşaf ya da vb. bir şey yoktur! İnsan hakları gereği demagojisine son verin gerçeği açıklayın. Soruyoruz; boyu bir insan boyundan ancak birkaç santim büyük olan bir somyaya bir metre seksenbeş santim boyunda bir insan fiziken, tıbben kendini nasıl asabili? ...çökerek astı yalanı bunu açıklayamaz. Bu da zaten dolaylı üstelenmenin bir boyutundan ibarettir.

Soruyoruz; kendini asan bir insan iradesi dışında can çekişirken çırpınır, sesler çıkarır, bunu bilmek için tıp uzmanı olmaya da gerek yoktur. Sağındaki solundaki hücrelerdeki onlarca insan, hücrelerin nöbetçisi polis nasıl hiçbir ses duymuyorlar? Kamera yok demek dalga geçmekten başka bir şey değildir.

İçişleri Bakanlığı'nın " Müfettiş gönderdik, inceleyecek" demesinin anlamını artık bilmeyen yoktur. En son Konya'nın Akise kasabasına getirildi müfettişler. Halkın üzerine beşbin kurşun yağdıranları değil kasaba halkını suçlu ilan eden raporlar hazırladılar. Müfettiş gönderdik demek susun üstünü örteceğiz demektir. Yargıya intikal etti denilen her olay da katillerin, işkencecilerin aklandığı davaların sayısı dahi belirsizdir.

Hukuktan, adaletten, insan haklarından yanayız, işkenceye karşıyız diyenlere sesleniyoruz. Yunus Güzel'i katledilmesinin adice bir polis cinayeti olduğunun itirafı kendi açıklamalarındadır. Bu gerçeği tüm dünyaya duyurmak için harekete geçelim. İşkencecilerin, katillerin peşini bırakmayalım.

TAYAD'lı Aileler
29 Ekim 2001

Yunus Güzel ölümsüzlüğe uğurlandı!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından bir operasyonla gözaltına alınan ve işkencede katledilen DHKP-C savaşçısı Yunus Güzel, Antakya'nın Harbiye beldesinde düzenlenen bir törenle ölümsüzlüğe uğurlandı. 25 Ekim 2001 Perşembe günü, Harbiye emekçi halkının katılımıyla bir araya gelen yaklaşık 300 kişi, “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!” pankartını açarak mezarlığa doğru yürüdü. Defin işlemlerinin ardından kitle dağıldı.

Yunus Güzel mezarı başında anıldı

Yunus Güzel, katledilişinin 7. gününde Harbiye'deki mezarı başında anıldı. Anmaya *Vatan, SY Kızıl Bayrak* okurlarının yanı sıra 5 Ekim 1999'da Adana'da katledilen devrimci Erdinç Aslan'ın ailesi ile Harbiyeli emekçiler katıldı.

31 Ekim 2001 Çarşamba günü sabah Yunus Güzel'in evinde buluşan kitle otobüslerle mezarlığa gitti. Mezarlıkta devrimci marşlar okundu. Jandarma kitleyi korkutmak için panzerleriyle yığınak yapmıştı. Mezarlık anmasından sonra kitle sessizce dağılarak tekrar Yunus'un evinde buluştu.

Katil devlet hesap verecek!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Anti-emperyalist müca

Parti programımızın bütünlüğü içinde kavranması temel bir yöntemsel gerekliliktir. Bu kendini öncelikle teorik-pratik bütünlük olarak gösterir ve programımızın iki ana bölüm halinde düzenlenişinde ifadesini bulur. Birinci ana bölümde (teorik bölüm) evrensel bir çerçeve üzerinde devrimin teorik ve ilkesel sorunları ortaya konulur. Proletaryanın devrimci mücadelesinin nihai hedefleri de bu kapsamda yer alır. İkinci ana bölümde (pratik bölüm) ise Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamı, bu kapsamı oluşturan hedefler, görevler ve istemler yer alır.

Bu iki ana bölüm arasında organik bir ilişki ve bütünlük vardır. İlk bölüm, ikinci bölümdeki sorunların teorik ve ilkesel çerçevesini verir. İkinci bölüm, ilk bölümün ortaya koyduğu bu çerçeve ışığında, Türkiye devriminin stratejik ve taktik kapsamını tanımlar ve somutlar.

Aynı organik ilişki ve bütünlük, programımızın pratik bölümünü oluşturan stratejik ve taktik sorunlar arasında ayrıca vardır. Buradaki ilişki ve bütünlük, özü ve esası bakımından, devrimin stratejisi ile taktiği arasındaki ilişki ve bütünlüğün aynısıdır. Dahası, burada söz konusu olan, bu ilişki ve bütünlüğün programatik bir düzeyde ortaya konuluşundan başka bir şey değildir. Bunu güncel mücadeleden devrimin zaferine tüm devrimci sürecin tarihsel bütünlüğü olarak da kavrayabiliriz.

Parti Programı Üzerine dizisinin birinci kitabı (*Program Yöntemi ve Yapısı*), bu ilişki ve bütünlüğün kapsamlı bir sunuluşu ve gerekçelendirilmesinden oluşmaktadır. Bu nedenle ayrıntıya girmeden, sözü konumuza getirmek üzere bunu burada yalnızca vurgulamakla yetiniyoruz.

Programımızın bu bütünsel yapısı kendini emperyalizme karşı mücadele perspektifi ile anti-emperyalist hedef ve istemler üzerinden de göstermektedir. Teorik bölümde yer alan *“Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci”* başlıklı alt bölüm, bu mücadelenin genel teorik çerçevesini ve evrensel boyutlarını ortaya koymaktadır. Bunun konumuz için oluşturduğu genel çerçeve, savaşla bağlantılı sorunlar programımız ışığında irdelenirken, daha önceki sayılarda özetlenmişti. Burada ise konumuzu emperyalizme karşı mücadelenin Türkiye devriminin kendi coğrafyası üzerinden anlamı ve kapsamı oluşturmaktadır. Buna ilişkin sorunlar ele alınırken daha önce ortaya konulan bu çerçevenin gözününde bulundurulması gerekmektedir.

Anti-emperyalist stratejinin temel hareket noktaları

Programımız Türkiye’yi *“Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bağımlı ülkeler kategorisinde”* tanımlar. Emperyalizme bağımlılık, Türkiye’nin iktisadi, sosyal ve siyasal yapısının temel bir karakteri, bu yapıyı oluşturan ilişkilerin temel bir boyutudur. Türkiye iktisadi, malî, siyasî, askeri, diplomatik ve kültürel alanlarda emperyalizmin kölecî boyunduruğu altındadır.

Türkiye’nin bugünkü tarihsel gelişme aşamasında, emperyalizmin kölecî egemenliği artık tümüyle kapitalist ilişkiler temeline oturmuştur. Bu egemenliğin iç toplumsal dayanağı, emperyalist malî sermayeye binbir bağla bağlı bir sınıf olan işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Bu sınıf sırtını emperyalizme

dayayarak toplumumuza hükmetmekte, emperyalizm bu sınıfa dayanarak ülkemiz üzerindeki çok yönlü kölecî egemenliğini sürdürebilmektedir. Türkiye’de, emperyalizmden bağımsız, ona dayanmaksızın ayakta durabilen bir burjuva sınıf egemenliği; ve tersinden, bu sınıf egemenliğinden bağımsız, ona dayanmaksızın varolabilen bir emperyalist egemenlik söz konusu değildir. Bu ikisi organik bir bütün oluşturmakta, birbirine dayanmakta, birbirini koşullamaktadırlar.

Bu olgu ve ilişkilerden çıkan temel önemde stratejik sonuç, emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalizmin altedilmesi mücadelesinin, Türkiye devriminin temel bir boyutu olduğu gerçeğidir. Programımız, Türkiye devriminin temel hedef ve görevlerini tanımlayıp ortaya koyarken, bu temel önemde gerçeğe dayanır. İşbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak görevini, emperyalist kölelik zincirini Türkiye halkasından kırmak göreviyle organik bir bütünlük içerisinde ele alır.

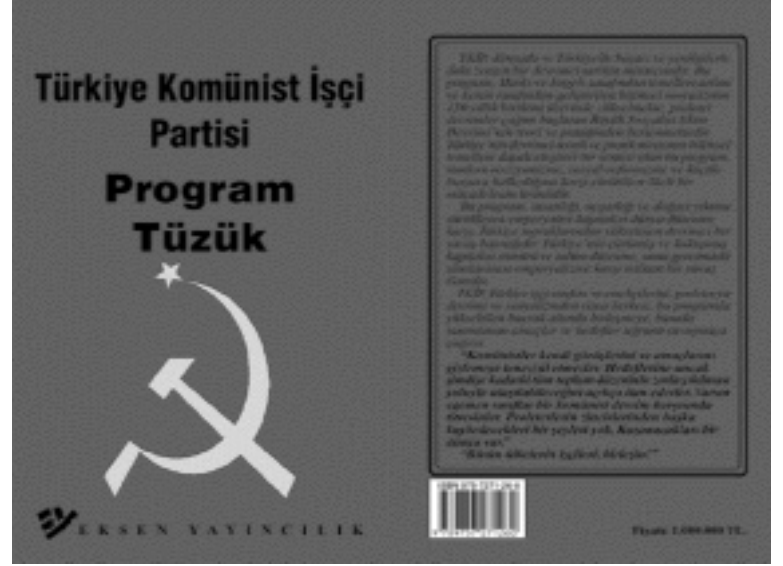
Bu ikisi birbirinden koparılamaz, hiçbir biçimde birbirinden ayrı düşünülemez. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak isteyen, onun arkasında duran emperyalizme de vurmak, onunla da hesaplaşmak zorundadır. Tersinden, Türkiye üzerindeki çok yönlü emperyalist köleliğe son vermek isteyen, bu kölecî egemenliğin iç sınıf dayanaklarını çökertmek, yani işbirlikçi tekelci burjuvaziyle hesaplaşmak, onu altetmek zorundadır. Bu güçlerden birini atlayarak ötekiyle hesaplaşmak ve onu altetmek olanağı yoktur.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun arkasındaki emperyalizm devrimimizin iki temel düşmanıdır. Devrimin zaferi için bu iki temel düşman kuvvetin üstesinden gelmek, onların oluşturduğu birleşik gücü altetmek tarihsel bir zorunluluktur.

Parti programımız, bu temel gerçeklerden hareketle, devrimimizin stratejik tablosunu şöyle özetlemektedir: *“Kentin ve kırsın yarı-proleter ve yoksul yığınlarını kendi önderliği altında birleştirecek olan işçi sınıfı, küçük-burjuva katmanları da mümkün mertebe kendine bağlayarak, üst kesimlerini ise en azından tarafsızlaştırarak, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkacak, emperyalist kölelik zincirini kırarak, proletarya devrimini zafere ulaştıracaktır.”* (TKİP Programı, s.33)

Zafere ulaşmış devrimin anti-emperyalist önlemleri

Devrimin zaferi, işbirlikçi burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, ülke üzerindeki emperyalist köleliğin de tüm alanlarda ve tüm boyutlarıyla sona erdirilmesi demektir. İşbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizmi altederek zafere ulaşan devrim, zaferinin daha ilk adımında, bu ikisini bir arada hedefleyen bir dizi iktisadi, siyasî ve askeri önleme başvurur. Burjuva devlet aygıtının parçalanıp dağıtılmasına, burjuva sınıfın tüm mensuplarının silahsızlandırılmasına ve bunların devrime karşı göstereceği her türlü direnişin kararlılıkla ezilmesine yönelik tüm önlemler, doğal olarak, aynı zamanda

emperyalist egemenliğin iç toplumsal-siyasal dayanaklarının çökertilmesine yönelik önlemlerdir.

Zafere ulaşmış devrim aynı anda bunları emperyalizme karşı dolaysız siyasal ve askeri önlemlerle birleştirir. Programımız, devrimin *“Siyasal Alanda”*’ki ilk önlemleri kapsamında, bunları şöyle ortaya koyar:

“4) Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir. Emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak, açık-gizli tüm kölelik antlaşmaları geçersiz ilan edilecek, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır. Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri, işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle püskürtülecektir.” (TKİP Programı, s.34)

Programımız, zafere ulaşmış devrimin ilk adımında *“Ekonomik Alanda”* alacağı önlemler kapsamında ise, bunun başlıca ekonomik ve malî unsurlarını ortaya koyar. Emperyalizmin Türkiye topraklarındaki tüm iktisadi ve malî varlığına tazminatsız olarak el koymak, bu alandaki her türlü ayrıcalığı ortadan kaldırmak, emperyalist iktisadi ve malî kuruluşlarla olan kölece ilişkilere son vermek ve dış borçları geçersiz ilan etmek, bu önlemlerin başlıcalarıdır. (TKİP Programı, s.36)

Zafere ulaşmış devrim ve emperyalist müdahale

“Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri”’ne ilişkin belirleme, bugünden gözetilmesi gereken temel önemde bir stratejik soruna işaret etmektedir. Emperyalizmin günümüzdeki yapılanması ve hareket tarzı bu soruna apayrı bir anlam ve önem kazandırmıştır. Bugün sistem içinde duran fakat onunla şu veya bu nedenle çelişkiye düşebilen devletler bile kaba emperyalist saldırı ve müdahalelerin hedefi haline gelebilmektedirler. Emperyalistler dayattıkları uluslararası hukuk ve geliştirdikleri kurallarla bunu giderek kurumsallaştırmaktadırlar da. Sistemden köklü bir kopuş anlamına gelen bir toplumsal devrime ise tüm güçleriyle çullanacakları kuşkusuzdur. Kendi dolaysız çıkarlarına vurulan köklü darbeler onları, uluslararası durumun ve kendi iç ilişkilerinin elvermesi ölçüsünde, zafere ulaşmış devrime karşı her türlü çılgınca davranışa yöneltebilecektir.

Bağımlı bir ülkede her gerçek devrim, devrim süreci boyunca emperyalizmle kesintisiz ve köklü bir

Mücadele ve Parti Programı

hesaplaşmanın ürünü olabilir ancak. Devrim sürecinin tüm ilerlemesi emperyalizme karşı sistematik mücadeleden ayrı düşünülemez ve bu tarihi süreç emperyalizm altedilmeksizin zafere ulaşamaz. Emperyalizm devrimin karşısına hiç de salt devrim kendisi için tehlikeli bir hal almaya başladığı sırada ya da iktidara yürümekte olduğu bir anda çıkmaz. Tersine o, devrimin azılı bir düşmanı olarak zaten dolaysız olarak her günkü sınıf çatışmasının içinde yer alır. Emperyalizmin sınıf çatışması içindeki bu konumu ve çabası, topluma egemen ilişkiler sistemi içindeki dolaysız varlığından ve çıkarlarından kaynaklanır. Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal çatışma tablosu üzerinden olduğu kadar, şu son yılların, hatta şu son ayların çatışma tablosu üzerinden de bunu somut olarak görmek ve göstermek mümkün.

Fakat programımızın stratejik önlemler bölümünde sözü edilen olgu, emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik girişimleri, bundan da öteyedir. Burada sözkonusu olan, zafere ulaşmış devrime dıştan müdahaledir. Devrimci gelişmeyi boğmaya yönelik tüm çabaları boşa çıkararak zafere ulaşan devrim, emperyalizmin köleci egemenliğine son vererek, bunda ifadesini bulan çıkar ve ilişkilerin köklü tasfiyesine giriştiği andan itibaren, bu kez dıştan emperyalizmin devrimi boğmaya yönelik müdahaleleri ile karşı karşıya kalır.

Burada gözönünde bulundurulması gereken temel önemde bir nokta da şudur. Emperyalist ülkeler koalisyonu zafere ulaşmış bir devrimin karşısına salt o ülkedeki çıkarlarını korumaya çalışan eski hükümlerler olarak değil, fakat emperyalist dünya sisteminin efendileri olarak da çıkacaklardır. Bu ikinci durumda sözkonusu olan, sisteme vurulan ve kötü örnek olma potansiyeli taşıyan bir darbeyi daha baştan bertaraf etmeye çalışmaktır. Devrimin kendisine yönelen bu türden boğma girişimlerini boşa çıkarma yeteneği, temelde, programımızda da vurgulandığı gibi, “işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle” püskürtülebilecektir. Temelde belirleyici olan bu olmakla birlikte, devrimin bölgesel ve uluslararası olanakları ve destekleri de sonuç üzerinde büyük rol oynayacaktır. Bu ise daha bugünden devrimin sorunlarına ve iktidar hazırlığına bu bölgesel ve uluslararası enternasyonalist perspektiften bakmayı gerektirir.

Acil anti-emperyalist istemler ve devrimci iktidar mücadelesi

Programımızın “*Acil Demokratik ve Sosyal İstemler*”e ayrılmış alt bölümü, acil anti-emperyalist demokratik istemleri de içerir. B şıkkı altında yer verilen bu istemlerin başlıcaları aşağıdaki gibidir.

Anti-emperyalist mücadelenin anlamı ve kapsamı

Türkiye’de bugün, uluslararası sermayeye dayanan, onunla içiçe geçmiş bir çıplak sermaye iktidarı hüküm sürmektedir. Türkiye üzerindeki emperyalist hükümlerliğin, ülkenin uluslararası sermayeye her alandaki bağımlılığının temel toplumsal dayanağı, iktidardaki işbirlikçi teknelci sermaye sınıfıdır. Bu, iktidardaki sermaye sınıfına karşı mücadelenin zorunlu olarak onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini gösterir. Türkiye’nin bugünkü sosyo-ekonomik ilişkileri koşullarında devrim, iktidardaki teknelci burjuva sınıfını devirmek ve Türkiye’yi uluslararası sermayeye bağlayan tüm ilişkileri kırıp parçalamak anlamına gelir. Bu ise, doğası gereği ancak bir proleter devrim olabilir. Kapitalist bir ülkede, kapitalist sınıfın egemenliğini ve ancak bu sayede sürdürülebilen emperyalist egemenliği hedef alan bir devrim mücadelesi, nesnel olarak, başka türlü konulamaz ve tanımlanamaz. Bugünün Türkiye’sinde emperyalist kölelikten kurtulmanın, onun iktisadi, mali, siyasi, askeri ve kültürel vb. tüm alanlardaki boyunduruğunu tam ve kesin olarak kırmanın, sermaye iktidarını yıkmaktan ve uluslararası sermaye cephesinin dışına çıkmaktan başka yolu yoktur ki, bu da proleter devrimden başka bir şey olamaz. Bugünün Türkiye’sinde anti-emperyalist mücadele nesnel içeriği yönünden anti-kapitalist bir mücadeledir.

Elbette bu stratejik devrimci perspektif, emperyalist egemenliğe ve onun dış politika alanındaki dönemsel sonuçlarına karşı bir dizi taktik istemin ileri sürülmemesi ve bunlar için sonuç alıcı bir mücadelenin sürdürülmemesi anlamına gelmez. Fakat yalnızca, bu taktik istemlerin, ancak yukarıda tanımlanan devrimci stratejik perspektif içinde doğru bir biçimde formüle edilebileceğini gösterir. Aynı şekilde, ancak bu takdirde, bu istemler uğruna mücadelenin küçük-burjuva milliyetçi hayallerin güç kazanmasına değil, fakat

devrime hizmet edebileceğini gösterir.

Türkiye’nin yakın geçmişinde, sosyalist olmak iddiasındaki orta sınıf mensubu milliyetçi aydınlar, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmak devrimci hedefinden koparılmış bir anti-emperyalist mücadele ve uluslararası sermaye cephesini kırıp dışına çıkmak sorunundan koparılmış bir sözde “tam bağımsız Türkiye” hedefi formüle ettiler. Yaşam bu burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi aydınların hayallerini yıktı ve onların ezici çoğunluğu, zaten hiçbir zaman ufku dışına çıkamadıkları kurulu düzenle bütünleşme ve emperyalist egemenliği kabullenme yolunu tuttular. Ne var ki, onların formülasyonları uzun yıllar devrimci harekete de egemen anti-emperyalist mücadele perspektifini oluşturdu. Bu görüşler, yıpranmış ve incelmış biçimiyle, halen de etkisini sürdürebilmektedir.

Bu olgu karşısında, genel anti-emperyalist görevlere ve bugünkü rejimin emperyalizmin hizmetindeki dış politikasına karşı devrimci mücadele görevlerine özel bir hassasiyetle yaklaşmak, onlara militan bir kararlılıkla sahip çıkmak zorunda olan komünistler, devrimci proletaryanın anti-emperyalist perspektifi ile küçük-burjuvazinin dar milliyetçi perspektifi arasındaki ayrıma da özel bir dikkat göstermek zorundadırlar. Bunda başarılı olabilmenin temel koşullarından biri, emperyalizme karşı genel mücadele görevleriyle yetinmemek, onun toplum yaşamındaki ve rejimin dış politikasındaki güncel sonuçlarına karşı da her alanda sistemli bir mücadele yürütmektir. Bir başka ifadeyle, reform-devrim diyalektiğini emperyalizme karşı mücadele sahasında da titizlikle gözetmektir.

(*EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, Eksen Yayıncılık, s.73-74)

“- *Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.*

- *NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.*

- *Türkiye’deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.*

- *İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.*

- *Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.”*

Bu istemlerden her biri, tek tek ele alındığında, sınıf iktidarı değişimine dayalı köklü bir devrim olmaksızın, pekala güçlü bir anti-emperyalist mücadelenin sonucu olarak da elde edilebilir nitelikte istemlerdir. Bu, teorik olarak reddedilemez. Fakat programımızın taktik istemler bölümünde bu istemlere yer verilmiş olması, hiç de buna ilişkin umut ve beklentilerden gelmemektedir. Programımız bu istemleri tümüyle devrimci bir açıdan, yani proletaryanın devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde, bu amaca sıkı sıkıya bağlı bir biçimde formüle etmiştir. Burada asıl amaç, tüm öteki taktik iktisadi, sosyal ve siyasi istemlerde gözetilen amacın aynısıdır. Bu ise ilgili bölümün genel sunuşunda en özlü bir biçimde şöyle dile getirilmiştir:

“*Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır...*”

Bu özlü bakış açısı, acil anti-emperyalist istemlerin anlamını ve bunlara dayalı etkin bir mücadelenin yöneldiği temel amacı da dile getirmektedir. Bu istemler uğruna mücadele, yığınların devrimci anti-emperyalist bilincini ve eylemini uyarmak, geliştirmek ve devrimci iktidar mücadelesine yöneltmek temel amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu amaç gözden kaçırıldığında, kendi sınırları içinde bu istemler uğruna mücadele yığınların devrimci bilincini geliştirmeye hizmet etmediği gibi, herhangi bir pratik sonuç da yaratmaz. Türkiye’nin yakın tarihi, proletaryanın devrimci iktidar perspektifine bağlanmaksızın yürütülen bu türden bir mücadelenin burjuva yurtseverliğini aşamadığını ve sonuçta düzenle bütünleşmeye vardığını açıklıkla göstermektedir.

Fakat tersinden de, bu acil ve yakıcı istemler uğruna sistematik bir ajitasyon yürütmeksizin, işçi sınıfını ve emekçileri bu istemlerin derhal gerçekleştirilmesi istemiyle mücadeleyle çekmeye, bu mücadele içerisinde onları birleştirip kendi özdeneyimleriyle eğitmeye çalışmaksızın, salt devrime dayalı bir genel propaganda ile yetinmenin yaratacağı hiç bir sonuç olmaz. Bu durumda, emperyalist kölelikten kurtulmaya dayalı devrimci perspektif canlı devrimci anlamını ve işlevini yitirir, devrimci bir gevezelik malzemesi olmaktan öteye gidemez.

Parti programımızın stratejik ve taktik bölümleri arasındaki kopmaz ilişki ve bütünlük, tüm öteki sorunlarda olduğu gibi anti-emperyalist mücadelenin ele alınışında da, birbirinin tersyüz edilmiş şekli olan bu sapmalara karşı proleter devrimci bir perspektif sunar bize.

Anti-emperyalizm, bağımsızlık ve siyasal bağımsızlık

(...) Demokrasi meselesini tartışırken üzerinde çok durduğumuz bazı noktalar var. Bir ülkenin kapitalist gelişmede, modern sınıflaşmada ileri bir mesafe katetmesi, demokrasi sorununun ne kendisini, ne de önemini ortadan kaldırıyor. Sadece toplumun ulaştığı yeni tarihsel gelişme düzeyinden dolayı, ulaştığı yeni toplumsal ve iktisadi gerçeklik düzeyinden dolayı, bu sorunun ele alınışında bir perspektif sorunu ortaya çıkıyor. Bu demokrasi sorunu üzerine tartışmalarda genişçe ortaya konuldu. Demokrasi mücadelesinin, sadece az gelişmiş toplumların ya da burjuva demokratik devrimini tarihsel olarak tamamlayamamış toplumların değil, aynı zamanda en gelişmiş kapitalist ülkelerin de temel bir sorunu olduğu vurgulandı. Bu ülkelerde de kapitalizmin döne döne yeniden ürettiği demokratik siyasal sorunlardan hareketle yığınların devrimci bilincini ve muhalefetini geliştirmek ve bunu sermayenin sınıf egemenliğini yıkma mücadelesine bağlamak gibi temel önemde bir devrimci görevin varlığına işaret edildi.

Dolayısıyla, kapitalist gelişmenin belli bir düzeyine işaret etmek, bir toplumun ulaştığı belli bir gelişme düzeyinde proleter devrimin artık bir zorunluluk olduğunu ortaya koymak, demokrasi sorununu, onun genel devrimci mücadele içindeki kendine özgü önemini herhangi bir biçimde ortadan kaldırmıyor. Sadece sorun yeni bir temel üzerinde ve yeni bir perspektif içinde kendini gösteriyor. Demokratik sorunların çözümüne bu yeni temelle bağlantılı olarak bakmak zorunlu hale geliyor. Bunlar yayınlanmış şeyler, bu nedenle üzerinde durmuyorum.

İşte bu bakış açısı, aynen anti-emperyalist mücadele çerçevesinde de geçerlidir. Emperyalizm kapitalizmin bir üst aşaması, tekelci kapitalizm demektir; dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele zaten kapitalizme karşı mücadeledir, bundan ibarettir, bu durumda anti-emperyalizm adına tartışılacak bir şey yoktur demek, ancak konunun kapsamını ve çok yönlülüğünü anlayamayanların, onu basitleştirenlerin işi olabilir. İyi ama bugünün Türkiye’inde bunu diyen var mıdır? Belki de. Ama en azından biz bilmiyoruz. EKİM’in soruna böyle yaklaştığını, onun sorunu ortaya koyuş tarzının bu anlama geldiğini iddia etmek ise ya kasıtlı bir tutumun ya da konuya ilişkin bilgisizliğin bir göstergesi olabilir.

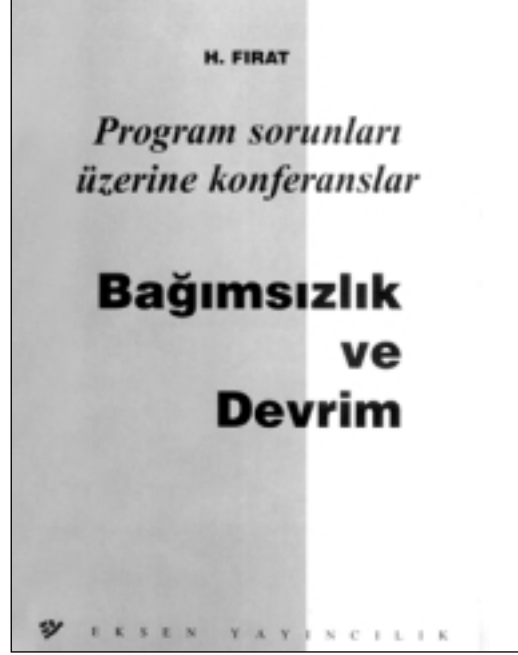
Devrimin sorunları her zaman stratejik bir perspektif içinde ortaya konulur. Stratejik perspektifler ise, verili bir toplumun içinde bulunduğu sosyo-ekonomik gelişme düzeyi, topluma egemen temel sınıf ilişkileri, toplumun karşı karşıya bulunduğu temel devrimci adımların iktisadi ve sosyo-politik içeriği vb. temelinde belirlenir. Bugün eğer emperyalizmin bizim toplumumuzdaki egemenliği kapitalist ilişkiler temeli üzerine oturmuşsa, iktisadi ve sosyal ilişkiler planında emperyalizmin iç dayanağı artık bir burjuva sınıfsa, dolayısıyla ülkenin bağımlılığı bu modern ilişkiler temeli üzerinde anlamını buluyorsa, burada, bu toplumdan emperyalizmin çok yönlü egemenliğini söküp atmak, bu ülkeyi her açıdan emperyalist egemenlik ilişkilerinin dışına çıkarabilmek, ancak anti-kapitalist bir perspektife oturan bir anti-emperyalist mücadeleyle olanaklı olabilir. Emperyalizmin ülkedeki egemenliğinin kapitalist ilişkiler temeli üzerine oturduğunu, emperyalist köleliğin bu nesnel iktisadi-toplumsal temel üzerinde kök saldıgını gözden kaçıranlar, anti-emperyalist mücadelenin genel stratejik perspektiflerini doğru devrimci bir açıdan ortaya koymayı başaramazlar. Burada devrim stratejisi, bir

toplumun önündeki temel tarihsel görevlerin devrimci çözümü tartışıldığı için, konu karşımıza, doğru bir devrim perspektifi sorunu olarak ortaya çıkıyor. Sorunun stratejik çözüm şeklini net bir şekilde belirlemek olarak çıkıyor. Perspektifin doğru belirlenmesi bu çerçevede anlamını bulur. Bir kez bu belirleme doğru yapıldıktan sonra, önümüzde anti-emperyalist mücadelenin geniş bir siyasal istemler alanı çıkar. Ve genel devrimci perspektif içinde bu siyasal istemleri en iyi, amaca en uygun biçimde değerlendirebilmek de olanaklı hale gelir.

Bu, kapsam yönünden farklılıkları saklı kalmak kaydıyla, tıpkı demokrasi sorunu gibidir. Demokrasi sorununda ne diyoruz? Bu sorunun temeldeki çözümü sermayenin sınıf egemenliğini devirmekten geçmektedir. Ama bu, gerek gündelik mücadele, gerekse genel devrim mücadelesi çerçevesinde tüm temel demokratik-siyasal istemleri (kısa ya da uzun vadeli) formüle etmek ve yığınları bunlar uğruna kararlı bir mücadele içerisine sokmak görevini hiç bir biçimde ortadan kaldırmaz, tam tersine, özellikle gerektirir. Bu aynı yaklaşımı emperyalizme karşı mücadelenin, bağımsızlık mücadelesinin siyasal sorunları çerçevesinde de böyle düşünmek gerekir. Bir sorunun temeldeki çözüm şeklini bilmek, buna ilişkin devrimci stratejik perspektifi açıklıkla saptamak ile bu temel sorunun bir parçası olan bütün alt sorunlardan yararlanarak mücadele yürütmek, birbirini bütünleyen iki farklı şeydir. Sorunu genel planda doğru devrimci bir perspektif içinde ele alacaksınız. Gerçek ve kalıcı çözümü toplumun nesnel ilişkilerinden kalkarak doğru bir biçimde ortaya koyacaksınız. Sonra da emperyalist bağımlılığın yarattığı her türlü sorunu gündelik siyasal çalışmada, ajitasyonda, teşhirde, propagandada, yığınların memnuniyetsizliğini, duyarlılığını değerlendirmede sistematik bir tarzda kullanacaksınız.

Bu anlamıyla, yalnızca bu yönümlü sınırlar içinde, bir ülkede burjuva siyasal gericiğin egemenliğinin yarattığı sorunlara yaklaşım ile, emperyalist egemenliğin yarattığı sorunlara yaklaşım arasında genel ilkesel planda bir fark yoktur.

Bu konudaki genel kafa karışıklığının gerisinde, genel bağımsızlık sorunu ile onun özel ve dar bir biçimi olan siyasal bağımsızlığı birbirine karıştırmak, bu ikisini özdeşleştirmek vardır. Bu karışıklığı yaşayanlar için emperyalist egemenlikten kurtulmak demek siyasal bağımsızlığı kazanmak demektir. Böyleleri en tam gibi görünen bir siyasal bağımsızlığın bile gerçekte emperyalizmin iktisadi ve mali egemenliği ile pekala bağdaşabileceği teorik gerçeği üzerine hiç düşünmemişlerdir. Zira onlar belirli bir nesnel durum ya da ilişkinin düşünsel ifadesi olan bilimsel kavramlar üzerine doğru-dürüst düşünmemişlerdir. Siyasal bağımsızlık kavramı bunlardan biridir. Bu kavramın içeriği ve sınırları doğru anlaşılmadığı sürece de emperyalizme karşı mücadelenin sorunları doğru bir biçimde anlaşılamaz ve ortaya konulamaz. Bazılarının

anti-emperyalist mücadeleyi her durumda burjuva demokratik bir içerikte görmelerinin gerisinde, anti emperyalist mücadeleyi her durumda siyasal bağımsızlık sorununa indirgemek biçimindeki teorik yanılğı vardır. Bu yanılğı esas alındığında, gerçekten de anti-emperyalist mücadele her durumda burjuva demokratik bir içerik taşır. Neden? Zira salt siyasal bağımsızlık, kendi başına henüz kapitalizmin sınırları içinde bir durumu anlatır. Siyasal demokrasi de, siyasal bağımsızlık da, bu düzenin temelleriyle, ya da daha genel planda kapitalist dünya sisteminin temelleriyle bağdaşabilir, bu temellerle sınırlanmış bir demokrasiyi ve bağımsızlığı anlatır. Bu temelle bağdaşabilen en ileri demokrasi

siyasal/burjuva demokrasisisidir. En ileri bağımsızlık ise siyasal bağımsızlıktır; özünde burjuva ilişkiler temeli üzerinde bir bağımsızlıktır bu. Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorununa ilişkin bir konferansın tüm seyri boyunca, üzerinde özellikle durulan temel fikirlerden biri zaten budur. Yeri geldikçe döne döne vurgulanan fikir şu oldu: Anti-emperyalist mücadele siyasal bağımsızlık mücadelesine indirgenemez. Adı üzerinde, siyasal bağımsızlık. Yani sorunun iktisadi ve mali yönü teorik soyutlama planında bu tanımın dışında tutuluyor. Bunu anlamak çok mu zor? 30 yılın burjuva demokratik önyargılarıyla hareket edenler için elbette. Ama bu aynı kimselerin, Lenin’in örneğin “emperyalist ekonomizm” üzerine kitabını döne döne okumaları, olur olmaz başkalarını emperyalist ekonomizmle suçlamaları, buna rağmen bu sorunu kavramayı başaramamaları yine de şaşırtıcıdır. Lenin tam da demokrasi sorunu üzerine tartıştığı temel eserlerinde, siyasal demokrasi sorununa, benzer bir biçimde, siyasal bağımsızlık sorununu örnek veriyor. Nasıl ki kapitalizmin temelleri üzerinde en tam bir siyasal demokrasinin kurulabileceğini biz teorik olarak inkar edemezsek, bu aynı şey, aynen siyasal bağımsızlık için de geçerlidir, diyor. Ve hemen tamamlayıcı bir düşünce olarak ekliyor: Kendi başına en tam bir siyasal bağımsızlık bile, emperyalizmin bu konuma sahip bir ülke üzerinde iktisadi ve mali egemenlik kurmasına hiçbir biçimde engel değildir, teorik açıdan böyle bir şey iddia edilemez.

Bu temel önemdeki sorunun anlaşılmasını kolaylaştırmak için Lenin’in emperyalist ekonomistlerle tartışmasının bu konuya ilişkin bölümünü paragraf paragraf ele almakta yarar var.

Tartışmanın özü ve bu çerçevede Lenin’in temel fikri kısaca şudur: En tam bir siyasal bağımsızlık bile, kendi başına alındığında, mali sermayenin bu siyasal açıdan bağımsız devlete yayılmasına, onu iktisadi ve mali yönden kendi denetimine almasına engel değildir. Böyle olduğu içindir ki, emperyalizm çağında mali sermayenin iktisadi ve mali hakimiyet gücünü gerekçe göstererek, bu **ekonomik** etkene dayanarak, ezilen ya da sömürge ulusların sosyalizm olmaksızın siyasal açıdan bağımsızlıklarını kazanamayacaklarını iddia etmek, teorik açıdan yanlıştır. (...)

(H. Fırat, *Bağımsızlık ve Devrim*, Eksen Yayıncılık., s.197-202)

Sermayenin azgınlaşan saldırılarına karşı

Sınıf dayanışmasını örgütleyelim!

Sermaye düzeni son 8 ayda iki milyon civarında işçiyi kapı dışarı etti. İşini henüz kaybetmemiş olan işçilerin gelirleri ise sefalet ücretinin altına indi, çalışma koşulları daha da kötüleşti. Birçok işletmede sosyal haklar gaspediliyor. Esnek üretim hemen tüm işletmelere girmiş durumda. Birçok işletmede aylardır ücretsiz izin uygulaması hayata geçiriliyor.

Özel sektörde sendikalı sayısı nerdeyse 100 binin altına düştü. Sınırlı grev hakkı dahi yasaklanmalarla ve ertelemelerle fiilen gaspedildi. TİS’lerde sıfır sözleşmeler dayatılıyor. Hatta Hava-İş önceden imzalanmış sözleşmeyi dahi bir kenara iterek %10 ücret indirimini kabul etti. Kamu emekçilerinin yıllardır mücadele ettiği grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını hiçe sayan devlet, güdük bir sendika yasasını meclisten çıkarttı. Sonuçta işçi-emekçi cephesinde işsizlik, açlık, sefalet derinleşti, buna sonucunda ahlaki çöküntü, cinnetler ve ihtiharlar yaygınlaştı.

İşçi ve emekçiler cephesinde büyük bir yıkım yaşanırken, sermayedarlar kârlarını hiçbir dönemde elde edemedikleri oranlarda arttırdılar. Sanayi üretimi geriledi, işçiler kapı dışarı edildi, ama sömürücülerin kârları yükseldikçe yükseldi. Faiz, borsa, döviz ve hazine bonusu aracılığıyla büyük vurgunlar vuruldu. İşçi ve emekçilerin cebinden çekilen trilyonlar kapitalist tekellerin kasalarına aktı. Sermaye devleti kapitalist soygun ve sömürü bütçesini denkleştirebilmek için, işçi ve emekçilere yönelik sosyal harcamaları kısıtka kısıtı.

Emperyalist sömürücülerin de keyfine diyecek yok. İşçi ve emekçilerin iliklerini kurutarak “tasarruf edilen gelirler” dış borç ödemesi altında eli kanlı soyguncuların kasalarına akıyor. Karşılığında yeni “borç” sözleşmeleri imzalanıyor, yeni krediler alınıyor.

Ama tüm bunlar çürümüş düzenin krizine merhem olmamaktadır. Kapitalist sistem kendi yapısından kaynaklanan krizler içinde debelenmeye devam etmektedir. Geline yerde Türkiye ekonomisi tam bir iflâsı yaşamaktadır. Bu yüzden sürekli yeni “istikrar” paketleri, daha büyük yıkım saldırıları gündeme getirilmekte ve oyuncular değiştirilerek oyuna dahil edilmektedir.

Emperyalistler bugün dünya halkları arasında düşmanlık tohumları ekmek için seferber olmuş durumdadır. Kimin yaptığı belli olmayan 11 Eylül’deki saldırıları bahane ederek mazlum Afgan halkına günlerdir kan kusturmaktadırlar. Amaçları dünya üzerindeki çıkar alanlarını korumak ve geliştirmektir. Silah ve para tacirlerinin kanlı paralarına daha fazlasını eklemektir.

Sendika ağaları ise ihanetlerini derinleştirmektedirler. 5 Eylül ve 2 Ekim’de patronlarla yaptıkları toplantıların ardından Türk-İş ve Hak-İş batık işyerlerini kurtarmak için bir fon kurulmasının altına imza attılar. Bu asalak bürokratlar yıllardan beri işçi sınıfını hep arkadan hançerlemektedirler. Sermaye sınıfı ve

uşakları işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için bugüne kadar bütün imkanlarını seferber ettiler. Birçok direnişin bitirilmesinde bu sendikal ihanet çetesi başrolü oynadı. Tabanlarının basıncıyla muhalefet eden bir kısım reformist sendikacı ve onların platformları ise reformist-pasifist çizgilerinden ötürü sınıf hareketini ileriye taşıyamadıkları gibi, zamanla onun önünde aşılması gereken ek bir engele dönüştüler.

Sermaye saldırılarının amansızca sürdüğü, ihanetlerin ise giderek derinleştiği bugünün koşullarında işçi sınıfı artık bu oyuna dur demelidir. Birleşmesi ortak çıkarlar etrafında örgütlenmesi gereken birileri varsa, o da işçi sınıfı ve emekçilerdir. Sermayenin çanağından beslenerek palazlanan, birer burjuvaya dönen sendikal ihanet çeteleri bu birliğin önündeki en büyük engeldir. Onları sendikalardan defetmenin yolu ise sendikalara bizzat sahip çıkmaktan geçmektedir. Bunun için taban örgütlülüklerimizi güçlendirmeli ve yaygınlaştırmalıyız. Sendikacıların ihanetine karşı eylem silahını kuşanmalıyız. Ancak o zaman ihanet kuşatmasını dağıtılabiriz.

Bugünlerde direnişler arasında sıcak temaslar yaşanmakta ve ortak bir direniş komitesi gündeme alınmaktadır. Bizler ortak direniş komitelerinin her dönem savunucusu ve destekleyicisi olduk. Ama kurulacak ortak komitelerin bir nesnel zemini ve direnişler üzerinde söz sahibi olması gerekmektedir. Yoksa her direnişten birkaç öncü işçinin bir araya gelerek oluşturacağı bir direniş komitesi daha baştan ölü doğacaktır. Direnişlerin dayanışma içerisinde olabilmeleri, birbirlerine güç katabilmeleri, somutlaşmış faaliyet ve eylemliliklerle hayata geçebilir.

Onun içindir ki, bizler bugün tüm ilerici güçlerin bir araya gelmesi gerektiğini, 2 Ekim’de kurulan “patronlara fon” saldırısına karşı, Aymasan, Aktif ve Göktaş direnişleri için ortak bir direniş fonu kurulmasının mümkün olduğunu, tüm emek güçlerinin buna destek vermesi gerektiğini söylüyoruz. Böyle bir girişim, hem 2 Ekim’deki saldırılara karşı bir mücadele başlatacak, hem de direnişlerin somut bir faaliyet temelinde biraraya gelmesinin ve ortaklaşmasının zeminini oluşturacaktır.

Sınıfa yapılan “sermayeye fon” saldırısını boşa çıkartmak için tüm duyarlı sendikaların, kitle örgütlerinin ve devrimci çevrelerin ortak bir hat üzerinde anlaşması gerekmektedir. Bu hattı oluştururken de; “eğer bir krizden söz ediliyorsa ve birileri bu krizin etkisinden dolayı yardıma muhtaç haldeyse, bu işverenler değil işçilerdir; bugün işlerinden atılan milyonların içinde direnme gücünü bulan bir avuç direnişçi işçi bu yardımı en çok hakedendir.” diyerek, sınıf dayanışması için fon şiarını yükseltmeliyiz

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Meclis’te görüşülen Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı

Ülkenin tüm zenginlikleri emperyalizmin hizmetine sunuluyor

Geçtiğimiz günlerde mecliste görüşülen kanunlardan birisi Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı oldu. Yasa, ülkenin doğal zenginlikleri ve tarım alanları üzerinde sanayi işletmeleri kurulabilmesini öngörüyor.

Böylece ormanlık alanlar ve tarihi SIT alanı olarak belirlenen yerler tahrip edilecek. Ormanların ve doğal kaynakların yok edilmesiyle ekolojik denge giderek bozulacak, tarihi birçok eser yerle bir olacak.

1988 yılında çıkarılan Serbest Bölgeler Kanunu ile İzmir, Gebze, Antalya İstanbul gibi illerde yabancı sermaye ortaklığıyla kurulan fabrikalar kârlarına kâr kattılar. Buralara getirilen sendikal örgütlenme yasağı (en az 5 yıl sendika giremeyecek) ile tekeller kârlarını garanti altına aldılar, yabancı sermayeyi teşvik adıyla 5 yıl gelir vergisinden muaf tutuldular. Bu bölgelerdeki fabrikalarda çalışan işçilerin ücretleri Avrupa ve ABD’deki işçilerin onda biri kadardır, sosyal haklar ise yoktur.

Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı ile ülke toprakları emperyalist talana açılmaktadır. “Ülke ekonomisinin gelişmesini ve teknoloji transferini sağlamak, üretim ve istihdamı arttırmak ve yabancı sermayeyi teşvik amacıyla Yatırımları

Teşvik, Koordinasyon ve Danışma Kurulu’na belirlenen veya yatırımcılar tarafından önerilen yerlerde Danışma Kurulu’nun teklifi üzerine Bakanlar Kurulu’na endüstri bölgeleri kurulabilir.” diyen yasa uluslararası tahkim yasasının devamı niteliğinde. Emperyalist tekeller istedikleri yerde sanayi bölgeleri kurabilecekler, Bakanlar Kurulu’na ise sadece seçilen yerleri onaylamak kalacaktır.

Seçilmiş bölgelerde kurulacak fabrikalar yabancı tekeller için tam dikensiz gül bahçesi olacaktır. Türkiye’deki asgari ücretin 80 dolara gerilediği düşünüldüğünde, bu bir aylık ücret batıdaki işçinin 3 günlük ücretine denk gelmektedir. İşte ucuz işçi cenneti için yaratılan koşullar. İşçi ve emekçilere emek-gücünün sudan ucuz olduğu, karnını doyurmanın bile imkansızlaşacağı sefil bir yaşam dayatılıyor. Kriz bahanesiyle artan işsizlik nedeniyle işçi ücretlerinin daha da düşürüleceği açık. Bu “endüstri bölgeleri” işsizliğin en yoğun olduğu bölgelere açıldığında, ücretler asgari ücretin de altına düşürülecektir.

İşçi ve emekçiler için yerli veya yabancı tekellerin talanına karşı örgütlenip mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

A. Engin

Sermayenin kâr hırsı yaşamımızı mahvediyor!

İşçi sağlığının işverenler tarafından dikkate alınmadığı, hergün onlarca işçinin iş kazalarında yaşamını yitirdiği bir sistemde yaşıyoruz. Sermaye kâr oranlarını arttırmak uğruna işçilerin yaşamını tehlikeye atıyor. Sağlıksız çalışma koşullarının yanısıra fabrikalarda verilen sağlıksız yemekler işçilerin yaşamını tehdit ediyor.

Yaklaşık iki hafta önce Çiğli Organize Sanayi Sitesi’nde kurulu bir tekstil fabrikasında işçiler yedikleri yemekten zehirlenerek hastaneye kaldırıldılar.

Olayın gelişimini bir tekstil işçisinin ağzından aktarıyoruz: “18 Ekim Perşembe günü saat 13:00’ten sonra zehirlenme belirtileri başladı. Önce iki ayakçı kusmaya başladılar. Aradan bir saat geçtikten sonra zehirlendikleri anlaşıldı. Yemek yediğimiz fabrikaya telefon açıldı. Durumun anlatılması üzerine yemekten olmadığı, belki sulardan olabileceği söylendi. Bunun üzerine ayran gönderdiler, ama sonuç değişmedi. Hastalanan işçi sayısı 15 olduktan sonra yemek fabrikasına yeniden telefon açıldı. Tekrar ayran gönderdiler, ama kimse içmedi. Bu duruma rağmen doktora götürmediler. Aradan iki saat geçti. Yemek fabrikasından görevli iki kişi gönderdiler. 15 kişiyi Karşıyaka Devlet Hastanesi’ne götürdüler. Orada yatak olmadığı için Tepecik Hastanesi’ne gönderdiler. Ambulansla acile kaldırdılar. Hemen serum takıldı. Akşam saat 10:00’da işçileri evlerine bıraktılar. İşçiler ertesi gün karakola giderek ifade verdikten sonra Adli Tıp’a gönderildiler. Buradan 3 gün rapor alındı. Yemek fabrikasına dava açtık. Daha sonra işveren yemek fabrikasını değiştirdi.”

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Kasım sayısından...

5 Eylül cephesi güçleniyor

“Sendikacı-patron işbirliği” saldırıya başladı

5 Eylül'de işçi sendikaları ve işveren örgütleri Dedeman Oteli'nde bir toplantı yapmışlardı. Bu toplantıyla işçi sınıfına dönük yeni saldırıların zemini döşendi. Bu toplantı sonucunda işverenlerin kullanımına sunulmak üzere yeni bir fonun kurulması kararı alınmış, toplantı sonuç bildirgesine DİSK hariç diğer iki sendika konfederasyonu, Türk-İş ve Hak-İş patronlarla birlikte imza atmıştı. Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi 5 Eylül toplantısının işçi sınıfına dönük yeni bir saldırı dalgasının başlangıcı olacağını, amaçlanan sınıf düşmanı yeni bir cephenin yaratılması olduğunu söylemiş, bu düşman cepheyi “5 Eylül Cephesi” olarak tanımlamış ve “5 Eylül Cephesi Dağıtılmalıdır!” şiarıyla bir kampanya örgütlemişti. Nitekim yaşananlar AYİEP Girişimi'nin tespitlerini doğruladı. 5 Eylül'de yarım bırakılanı tamamlamak üzere 2 Ekim'de, patronlar ile Türk-İş ve Hak-İş yöneticileri İstanbul'da bir toplantı daha yaptılar.

Bayram Meral: “İşçi iki zeytininden birini vermeye hazır”

5 Eylül ve 2 Ekim'de yapılan toplantılarda Bayram Meral işçilerin iki zeytininden birini vermeye hazır olduğunu söyledi. Krizden çıkmanın yolunun toplumun tüm kesimlerinin fedakarlığından geçtiği masalı bir kez daha piyasaya sürüldü. 2 Ekim toplantısında Hak-İş Başkanı Salim Uslu, işçi ve işveren kesimlerinin ortaklığının öneminden söz edip patronlar tarafından hazırlanan “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” tasarısına övgüler yağdırırken; Türk-İş Başkanı Bayram Meral, “*biz eğer iki zeytinimizle meydana iniyorsak, işverenlerin de sorunların çözümünde katkılarını esirgememeleri lazım*” dedikten sonra, “*fedakarlık yapmaya devam edeceğiz*” diye konuştu. Meral ve Uslu'nun bu sözleri sendika bürokratlarının bu toplantılara hiç de “*masumane*” amaçlarla katılmadıklarının, aksine işçi ve emekçilere yeni faturalar ödetmek üzere patronlarla açık bir işbirliğine yöneldiklerinin kanıtı oldu.

2 Ekim'den “sermayeyi güçlendirme fonu” kararı çıktı

Daha toplantının yapıldığı saatlerde sermaye medyası toplantının propagandasına başlamıştı. Toplantıdan sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kullanılacak ‘*Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu*’ adı altında yeni bir fonun yaratılması kararı çıkarken, sermaye medyası bu fonla zor durumdaki işletmelere destek çıkılacağı, 250-300 bin kişiye iş olanağı sağlanacağı iddiasına dayanan bir propaganda başlattı. Sendika ağaları ve patronlar krizden çıkışın yolunu

bulmuşlardı: İşçiden alıp sermayeye vermek. Söz konusu fonda 650 milyon dolar biriktirileceği söyleniyor. Elbette bu fon küçük işletmelere katkı sağlamak amacıyla oluşturulmuyor. Tasarıda, fonda biriken paranın “*zor durumdaki ihracatçı şirketler*” tarafından kullanılacağı koşulu getiriliyor. Bu koşuldan da anlaşılıyor ki, fonda biriken paralardan büyük kapitalistler nemalanacak. Bu fon ile 250-300 bin kişiye iş sağlanacağı ise tümüyle yalan. Patronlar ve sendika ağaları bu yalanla işçi sınıfının gönlünü almak istiyorlar.

Eğer üretime yatırım yapmak o kadar kârlı bir iş olsaydı, büyük patronlarımız hiç durmaz yatırım yaparlardı. Oysa kriz “*az üretmekten*” ileri gelmiyor, aksine ürettiklerini satamamaktan ileri geliyor. Yani kriz “*aşırı üretim*” krizidir, pazar krizidir. Bu yüzden ki, bir yanda örneğin tekstil ürünleri stoklarda beklerken, öbür yanda ihtiyacı olduğu halde üzerine kıyafet alamayan milyonlar artıyor. Zenginleri daha fazla zenginleştirmekle sermayenin kârları büyütülebilir belki, ama emekçilerin krizine çözüm üretilemez. Zenginlik ve yoksulluk arasındaki uçurum derinleştikçe kriz daha da büyüyecektir.

Sermayeye değil direnişçi işçilere fon!

Sendika ağaları patronlarla oturup işverenlerin mali sorunlarına çözüm arıyorlar. Bunun için işçilerin ücretlerinden yapılan kesintileri sermayedarların kasasına aktarmanın, sermaye adına işçilerden para toplamanın, hatta işçi ücretlerinden kesinti yapmanın planlarını yapıyorlar. Oysa aynı sendika ağaları işçi kıyımlarına sessiz, Aymasan'da, Gökteş'da, Aktif Dağıtım'da, Ersin Nakış'da, Sümerbak'ta kıyımlara karşı direniş yolunu seçen işçilerin yaşadıkları mali sorunlara duyarsız kalıyorlar. Bu durum sendika ağalarının sınıf düşmanı bir tutum içerisinde olduklarının en açık göstergelerinden biridir. Patronlar için ellerini taşın altına koymayı kendilerine görev biçen sendika ağaları, sıra işçilere geldiğinde taşı

Emperyalist Savaşa HAYIR!

★ Emperyalistlerle yapılan açık gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
★ NATO'dan çıkılın, ABD ve NATO üsleri kapatılsın!
★ Savaşa değil, emekçilere bütçe!
★ Afganistan halkına yönelik katliamlar durdurulsun!
Emperyalist savaşa ne tek bir kuruş,
ne tek bir asker!

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!

işçilerin eline vuruyorlar. Her iki durumda da taşın altında kalan işçilerin elleri oluyor yalnızca. Bir yandan sermaye ve medyası, diğer yandan da sendika ağaları fon ile 250-300 bin işçiye iş olanağı sağlanacağını iddia ediyorlar. Oysa aynı patronlar her vesileyle işçi kıyımına giderken, yine aynı sendika ağaları kıyımlar konusunda patronlara her türlü yardımı yapıyorlar. Eğer yeni iş imkanları yaratılacaksa öncelikle kıyımlar karşısında mücadele yolu seçilmeli, direnişler desteklenmeli, 7 saatlik işgünü ve iş talebi yükseltilmelidir. “**Ama hayır**” diyor sendikacılarımız: “**böyle yaparsak iş barışını bozmuş oluruz!**”

“Sermaye fonu” ile yalnızca ekonomik bir saldırı başlatılmıyor, bundan da

önemlisi ‘*işçi-patron el ele*’ söylemleri ile işçi sınıfının bilincini köreltmeyi amaçlayan ideolojik bir saldırı başlatılıyor. Hem sermayedarlar ve hem de sendika ağaları eleştiri oklarını siyasilere yönelterek, sermaye ve onun düzenini aklamayı, tüm bunları yaparken de yeni saldırıları hayata geçirmeyi amaçlıyorlar.

Sendika ağalarının yeni oyunlarını boşa çıkarmanın yolu, “**Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon!**” şiarıyla “**grev ve direnişlerle dayanışma fonu**” talebini yükseltmekten geçiyor. Sınıftan yana sendikacılar, öncü işçiler ve işyeri temsilcileri bu şiarı sendikalara taşımalı, imza vb. kampanyalarla saldırı boşa çıkarılmalıdır.

“İki zeytinden biri” yalnızca fon değil

Bayram Meral iki zeytinden biri derken yalnızca fondan bahsetmiyor. Fon daha büyük saldırıların ilk adımıdır yalnızca. Fondan sonra sıra esnek çalışmaya, kıdem tazminatlarının ve sosyal hakların gaspına gelecek. 2 Ekim toplantısının hemen ardından Türk-İş'in esnek çalışmayı şirin göstermek için işyerlerinde anket yapması bunun göstergesi sayılmalıdır. Sendika ağaları “*ulusal ekonomiye güçlendirme fonu*”na imza atarak “*ulusal program*” adını taşıyan İMF-TÜSİAD programının altına da imza atmış oldular. Bu sermaye uşakları bu tutumlarıyla işçi sınıfına düşmanlıklarını bir kez daha kanıtlamış oldular. Bu uşak takımı sendikalarımızdan sökülüp atılmadan sermayenin saldırılarını püskürtmek mümkün olmayacak, savaşa daha da derinleşecek olan krizin ağır yükü altında ezilmeye devam edeceğiz. Bu uşak takımını defetmenin yolu “5 Eylül Cephesi”ni dağıtmaktan geçiyor. Bunun nasıl yapılacağını ise 5 Eylül'de Dedeman kapısına dayanan Sümerbank ve Ersin Nakış işçileri göstermişlerdir. Şimdi işçi ve emekçilerin önünde “5 Eylül Cephesi” karşısında sınıf cephesini örme görevi durmaktadır.

**5 Eylül cephesi dağıtılmalıdır!
Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon!**

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Kasım sayısından...

ABD'nin başını çektiği bu savaş gericidir, haksızdır, emperyalist bir savaştır...

Savaşların, krizlerin faturasını ödemeyeceğiz!

11 Eylül sabahı ABD'nin kalbi ve beyni olarak bilinen Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon intihar saldırılarıyla vuruldu. Eylemde binlerce insan yaşamını yitirdi. Eylemle birlikte uygarlığın temsilcisi olduğunu iddia eden dünya jandarması ABD, aynı zamanda prestijini de yitirdi. ABD emperyalizmi bu saldırıyı fırsat bilerek dünya halklarına savaş ilan etti. Bunu terörizme karşı mücadele yalanı üzerinden kamuoyuna sundu. Fakat ortaya çıkan tablo, saldırıyı kimin yaptığından bağımsız, saldırıların kendi içinden organize edildiğine yönelik kuşkuları artırdı. Bu noktada ciddi bir açıklama ve araştırma yapmaya gerek dahi duyulmadan suçlu ilan edilmişti: Bin Ladin üzerinden Afganistan!

ABD emperyalizmi ve ona destek sunan diğer emperyalist güçlerin bundan önce yaptıklarına bakmak yeterli. Irak'a saldırı (Körfez Savaşı) herkesin hafızalarında; yardım adı altında Bosna'ya girip oradaki tüm yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yağmalamaları yine herkesin hafızalarında; bir başka örnek olarak Somali yine yardım adı altında sömürüye dönük bir operasyonun hayata geçirilmesine vesile edildi. Dolayısıyla emperyalist ABD ve destekçileri Balkanlar'da, Orta Asya'da, Ortadoğu'da ve Kafkasya'daki petrol, doğalgaz ve her türlü yeraltı-yerüstü kaynaklarına hakim olmak adına buralara girmiştir. Şimdi de durum farklı değil!

Afganistan üzerinden bu bölgede bulunan petrol ve doğalgaz kaynaklarını ele geçirmeye dönük adımlar atmak ve buradan bölgeye hükmetmek için bu ülkeye savaş açıldı. Hem de kendi elleriyle örgütleyip hükümet yaptıkları, bir dönem özgürlük savaşçıları dedikleri Talibân'a karşı savaş açarak bunu hayata geçiriyorlar. Amaç çok açık; emperyalistler bir dönem kendi elleriyle büyüttükleri bu tür yapıları kendi çıkarları için kullanıyorlar, bir dönem sonra saldırganlıklarına dayanak yapıyorlar. Emperyalist yayımcılık ve dolayısıyla emperyalist savaşlar her zaman halkları hedef alır. Bugün mazlum Afgan halkı bu savaştan fazlasıyla payını almaktadır. Dolayısıyla atılan her bomba halklar ve emekçiler için bir yıkım demektir. Hedefi dünya halklarını ve emekçilerini sindirmektir.

ABD askeri olmayacağız!

Sermaye devleti, Körfez Savaşı'nda yine Irak halkı üzerinde katliama yönelen ABD emperyalizminin destekçisi olmuş, üslerini açmış ve bizzat Irak halkına dönük bu saldırılarda rol almıştı. O dönem bir koyup üç almanın formülü Irak halkının katledilmesi idi. Ne kadar çok kan, halklar üzerinde yıkım, o kadar para!!!

Bugün de yapılan farklı değil. Hükümetin arka arkaya yaptığı açıklamalar sermaye devletinin bu savaşın bir parçası, içinde yeralanlardan olacağını ortaya koyuyor. Ecevit'e eldeki deliller sizin için yeterli mi diye sorulduğunda *“ABD yeterli görüyorsa, bizim içinde yeterli”* demesi ABD emperyalizmine göbekten bağlılığın bir ifadesi olarak kendini açıkça ortaya koyuyor. Tüm üsleri açması keza yine aynı. Bu noktada parlamentodaki muhalefet partilerinin tutumu ise ABD'nin yanında olduklarının açık kanıtı oldu. Amaç açık: Parsadan pay almak! Ve bunun için de emekçi çocuklarını savaşa sürmeye çalışmaktadırlar.

16 Eylül 2001 tarihli *Radikal* gazetesi, ABD'nin saldırılarda kullanacağı araçların yakıtının Türkiye ve İsrail tarafından karşılanmasını istediğini açıkladı. Bu

haberi biz emekçiler açısından okuduğumuzda, savaş ve savaşa yönelik harcamalar, yeni vergiler, yeni faturalar ortaya çıkaracaktır. Bunu da yine bize ödetecekleri anlaşılmaktadır.

“Sonsuz Özgürlük” adı altında yürütülen bu savaşa, işçilerin, emekçilerin ve dünya halklarının çıkarları temelinde karşı durmalıyız. Bizim düşmanımız Afgan halkı, Irak halkı değil, ezilen sınıfların ve dünya halklarının düşmanı olan ABD ve onun temsil ettiği emperyalist-kapitalist sermaye düzenidir. Saldırının emekçilere dönük bir saldırı olduğunu, hemen ertesinde Boing'in 30 bin, United Airlenes'in 20 bin, Us Airways'in 11 bin, Continental'in 12 bin kişinin işine son vermesiyle gördük.

Ezilenlerden yana taraf olmalıyız

Savaşlar yıkım ve gözyaşı getirir demagojisi etrafında ortaya konulan düşünce tamamen sınıfsal

İşçi Kültür Evi'ne ve kültürümüze sahip çıkalım!

Değerli işçi, emekçi kardeşlerim. Sizlerle paylaşmak istediğim bazı duygu ve düşüncelerim var. Bu duygu ve düşüncelerim nedir dersanız, birazdan anlatacağım.

16 Eylül'de Kurtköy Sülüntepe İşçi Kültür Evi'nin açılışı oldu. Öncelikle bu çalışmayı yapan işçi arkadaşlara teşekkürlerimi sunuyorum ve İşçi Kültür Evi'ni coşkuyla selamlıyorum. Bendeki bu coşku niyedir arkadaşlar, biliyor musunuz? Çünkü ben de bir işçiyim. Emegimi, alınterimi dökerek geçinmeye ya da yaşamaya çalışıyorum. Bugün çalışan bir insanın hangi şartlarda çalıştığını ve buna karşılık sırf açıktan ölmek için hangi eziyetlere katlandığını çok iyi biliyorum.

Değerli kardeşlerim, hani yaşıyoruz diyorsam, yaşamın güzelliklerinden ve sunduğu nimetlerden faydalanan insanca bir yaşamı kastetmediğimi anlamışsınızdır. Nefes alıp veriyoruz ya, işte hayattayız, bizim için yaşam bu. Ne kadar yaşamsa tabii. Niye mutlu, insanca bir yaşamın uzağındayız arkadaşlar. Aslında bunun cevabı çok basit. Bizi saatlerce çalıştıran, sırtımızdan deste deste para kazanan zenginler sınıfının herşeye hükmetmesindendir. Bu adamlar siyasete hükmeder ve yönlendirirler. Ekonomiye hükmeder, yön verirler. Yani bunlar biz çalışanların gün içerisinde ne konuşacağımıza, neyi tartışacağımıza, neyi okuyacağımıza, nasıl giyineceğimize, nasıl bir kültür ve ahlaka sahip olacağımıza varıncaya dek karar verir ve bizi öyle olmaya zorlarlar. Dikkat edin, kaç işçi fabrikasında ya da mahallesindeki çalışanlarla şu sıralar üzerimize karabasan gibi çöken krizi ve yarattığı işsizliği, açlığı tartışıyor. Daha çok Fener'in, Galata'nın nasıl yendiğini, kimin iyi oynadığını tartışır. Yine dikkat edin, etrafınızdaki kaç kişi kültürel şeyler konuşur. Ya da bir kitap alır okur. Burada genelde seçenek şu olur; kahvede kimin kimi nasıl yendiği zevkle anlatılır vb., vb. İşte arkadaşlar, bizlere dayatılan bu yoz ve kof yaşam tamamen olması gereken gündemimizin dışındaki şeyler. Belli bir

özden yoksun, emperyalist savaşları teşhir etmeyen bir düşüncedir. Bizler Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük savaşında tarafız. Bizler ezilenlerin ezenlere karşı verdiği her türlü mücadeleyi desteklemeliyiz. Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı 30 yıl önce yürüttüğü savaşta nasıl taraf oluyorsak, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde de taraf olabilmeliyiz.

İşçi sınıfının kapitalizme karşı yürüttüğü mücadele özünde bir sınıf savaşıdır. Şunu unutamayız; dünyada iki sınıf vardır: İşçi sınıfı ve burjuvazi. Emperyalist-kapitalist sistem dünya üzerinde varoldukça, bugün ABD'nin başını çektiği gerici, haksız savaşlar devam edecektir. Savaşların yok olması, bir grup asalak kapitalistin değil üretkenlerin yönettiği bir dünyada mümkün olabilir.

Emperyalist savaşlara hayır!

ABD askeri olmayacağız!

NATO'dan çıkılsın, ABD üsleri kapatılsın!

Yaşasın halkların kardeşliği!

kesimin bizleri daima köle olarak tutması için kullanılır. Bizim kültürümüz paparazi ya da “dokun bana”, “biri bizi gözetliyor”, “uçur beni” gibi şeyler olabilir mi? Hayır! Kültür diye verilen şeye bir bakar mısınız? Disko denilen yerde tepinmek, alkol komasına girmek, sahnede dolar savurmak mıdır kültür?

Ama bugün bizim de böyle olmamızı istiyorlar. Okumayın, tartışmayın, ahlaklı olmayın, yardımı, dayanışmayı unutun diyorlar. Bencil, çıkarıcı olun diyorlar. Bizim kültürümüz emegimizden, alınterimizden gelir oysa. Çünkü biz ayrı bir sınıfız ve doğal olarak ayrı bir kültüre sahibiz. Ayrı bir dünya görüşüne de... Kendi kültürümüzü nasıl geliştireceğiz? İşte böyle işçi kültür evlerini varederek, sahip çıkarak, onurlu güzel bir gelecek için çaba sarfederek. Birlikte hareket ederek, dayanışma içinde olarak. Bizleri sömüren sınıfın herşeyine karşı alternatifimizi koyarak.

Bir örnek vermek istiyorum. Bugün dünyanın en büyük yazarı, çizeri, sanatçısı hep iki sınıf arasındaki mücadeleler döneminde varolmuşlardır. Gorki, Steinbeck, Dostoyevski, ülkemizde Nazım, Yılmaz Güney... Bu insanlar hep emekten yana olan, onun kavgasını sanatında, edebiyatında veren insanlardır. Bu örneği verme nedenim şudur. Hep alt sınıfların hiçbir şeyden anlamadığı sanılır ya, işte bunun doğru olmadığını anlatmak için. Mesela açılış etkinliğinde program yapan işçiler vardı. Konuşma yapan, şiir okuyan işçiler vardı. Müzik grubu kuran işçiler ve tiyatro oyunu sunan gençler vardı. Demek ki oluyormuş. Tek eksiğimiz varolan yeteneklerimizi göstermek için fırsat ve araçlardan yoksun oluşumuzdur. Böyle işçi kültür evleri gibi yerler hem tartışacağımız, hem okuyacağımız, hem de kültürel ve sosyal etkinliklere katılacağımız yerlerdir. Bizler eğer kendi sınıf kültürümüzü var edip yaşatacaksak, bunu ancak hep beraber başarabiliriz. Bunun için sizleri kültürümüze ve işçi kültür evine sahip çıkmaya çağırıyorum.

Bir Telekom işçisi

Emperyalizm ve politik islam...

11 Eylül'de ABD'nin gücünü ve egemenliğini simgeleyen kurumlarına yapılan saldırılardan sonra politik İslam, uluslararası gündemin birinci maddesi oldu. ABD, Usame bin Ladin ve Taliban şahsında politik İslam'a savaş ilan etti ve 7 Ekim'den itibaren de Afganistan topraklarını harabeye çeviren, milyonlarca Afganlı'yı yaşadıkları toprakları terk etmeye zorlayan, binlercesini öldüren ve yaralayan, bütün bir halkı soğuk, açlık, hastalık ve ölümlü yüzyüze bırakan hava saldırılarını başlattı. Buna karşılık Taliban ve bin Ladin, bütün Müslümanlara seslenerek "Cihat" ilan ettiler. Bu emperyalist hegemonya savaşını, bir "Dinler savaşı", "Uygarlıklar savaşı" olarak tanımlayanlar oldu, halen de bu değerlendirmelerini sürdürenler var.

Hiç kuşkusuz şu anda Afganistan toprakları üzerinde süren emperyalist savaşın temel hedefi, kendi başına Taliban, bin Ladin ve onların üzerinden politik İslam değil; anılan bu güçler sadece emperyalist hedeflere varmada aşılması gereken bir ön basamak durumundadırlar. Süren savaşın stratejik hedefi, Avrasya'ya, Ortadoğu'ya egemen olmak, buradan hareketle tek kutuplu dünya düzenini korumak ve bu hedefin önündeki engelleri temizlemektir. Bu savaşın aynı zamanda bir paylaşım ve hegemonya savaşı olduğunu hatırlamakla yetinelim.

Bu savaşta politik İslam'ın hedeflenmesi de boşuna değildir. Burada politik İslam, savaşın gerçek hedeflerini gizlemede, savaşı meşrulaştırmada kullanılan bir araç. Bununla birlikte politik İslam'ın birçok bölgede, ülkede kimi güçlerin elinde bir anti-Amerikan silah işlevini gördüğü de bir olgudur. Birçok alanda emperyalizmin kendi yaratması olan bu hareket, egemenliği önünde aşılması gereken bir handikap işlevini görüyor ve bu nedenle aşılmayı gerektiriyor. Öte yandan dünya çapında siyasal gerici, anti-demokratizmi, ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerine karşı yeniden düzenlenmek istenen özel savaşı meşrulaştırmada politik İslam bir bahane olarak kullanılıyor.

Bütün bu nedenlerle politik İslam'a, onu var eden ve geliştiren koşullara, etkenlere, emperyalizmle varolan ilişki ve çelişkilerine kısaca bakmakta yarar var. Bu, dünyayı daha bütünlüklü kavramamıza ve devrimci görevlerimizin derinliğini daha iyi bilince çıkarmamıza katkıda bulunacaktır düşüncesindeyiz.

Genellikle Türkiye'deki İslamcı çevreler, İslam ile politikayı bağdaştıramaz ve bunu şiddetle reddederler. Oysa gerçeklik tam tersidir: İslam, politik bir ideoloji olarak doğdu, iktidar mücadelesinin en etkili bir silahı işlevini gördü; "Devri Saadet"te, Emeviler'de, Abbasiler'de, İslam bir devlet dini oldu. (Konumuz İslam ve devlet, İslam ve siyaset ilişkisinin tarihi olmadığı için burasını geçiyoruz.) Kuşkusuz İslam salt bir politik-ideoloji değil, aynı zamanda toplumsal yaşamın kültürel ve manevi düzeylerini, maddi yaşamı etkisi altına alır ve yaşamına girdiği toplumların derinliklerine nüfuz eder; tarihlerinin ayrılmaz ama etkin-dinamik bir parçası, kapsayıcı bir olgusu haline gelir. Aynı gelişme, toplumsal ve tarihsel etki durumu diğer büyük dinler için de geçerlidir.

Geleneksel İslam'ı bir yana bırakırsak, bugün gündeme oturan politik İslam, bir yirminci yüzyıl ürünüdür. Bu ideolojik ve politik akımı homojen, "yekpare" bir bütün olarak düşünmek yanlıgı olur. Aralarında ortak noktaların varlığı kadar, farklılıkları da önemlidir. Bunun da göz ardı edilmemesi gerekir. 1920'li yılların sonlarında Ortadoğu'da uç veren Müslüman Kardeşleri bugünkü politik İslam'ın öncüsü olarak değerlendirmek mümkündür. Bunun bir ucunun yüzyılın başında Osmanlı ve Rusya'nın egemenliğindeki İslam ülkelerinde gelişen İslami eğimlere uzanan damarları vardır. Geliştirilen politik İslam'ı, Ortaçağ Avrupa'sında gelişen "Dinde Reform Hareketleri"nin bir benzeri olarak değerlendirmek de yanlıgı olur. Politik İslam'ın, İslam'ı değişen koşullara yanıt verecek tarzda yenileme, reforma tabi tutma ve bir toplumsal proje olarak

geliştirme durumu ve özellikleri yoktur. Tersine var olan politik ihtiyaçlara göre kendini uyarlayan veya uyarlatılan bir hareket konumundadır.

Politik İslam esas gelişimini İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sağlar. O dönemde ABD emperyalizmi için ise esas olan, Sovyetler Birliği'ni sınırlamak, İslam'ı devrim ve sosyalizmin gelişimi önünde ideolojik ve politik bir kalkan, giderek bir saldırı silahı haline getirmektir. Sovyetler'i güneyden yarım ay biçiminde ideolojik olarak kuşatma, halkın önemli bir çoğunluğu İslam olan Orta Asya Cumhuriyetleri'ni İslam'la etkileme Soğuk Savaş döneminin en önemli unsurlarından biriydi. Ortadoğu'da, Pakistan ve Afganistan'da İslam'a özel bir önem verildi ve anti-Sovyetizmin etkili bir silahı haline getirilmeye çalışıldı.

Sovyetler'in Afganistan işgalinden sonra Orta Asya'da politik İslam silahlı bir güç haline getirildi. Kendilerini "Mücahitler" olarak tanımlayan Afganlı İslami grupların ABD ve bölge gerici ile yaşadığı balayı dönemi biliniyor. Ancak ne zamanki Sovyet işgali sona erdi, Afgan "Mücahit" grupları kendi aralarında iktidar savaşına tutuştular, ABD ile ilişkileri süreç içinde bozulmaya, başka bir deyişle bu gruplar giderek ABD'nin denetiminden çıkmaya başladılar. Bugün baş düşman ilan edilen Taliban ve Usame bin Ladin işte bu sürecin ürünü, ABD'nin kucağında gelişen güçlerdir.

Bu anlamda ABD'nin sosyalizm ve Sovyetler Birliği'ne karşı geliştirdiği silah bugün kendisine doğrulmuş bulunuyor. Bunu, tarihin bir cilvesi mi, yoksa intikamı mı saymak gerekir?

Suudi Arabistan'ın ABD'nin onayı ve desteği ile desteklediği ve büyüttüğü politik İslam Kafkaslar'da, Balkanlar'da ve Orta Asya'da etkince kullanılıyor. Bosna, Kosova, Çeçenistan, Tacikistan ve diğer ülkelerde etkili olan politik İslam'ın arkasında ABD emperyalizmi ve bölge gericiliği vardı. Bütün bu özet bilgileri vermemizin bir nedeni var. O da şu: Bir yönüyle ve yukarda adı geçen bölge ve ülkelerde politik İslam'ın gelişip güçlenmesi ABD politikalarının bir ürünüdür. Soğuk Savaş döneminde ve 1990'lı yıllardan sonra "Yeni Dünya Düzeni"ni Balkanlar'a, Kafkaslar'a ve Orta Asya ülkelerine taşırmada politik İslam etkili bir silah olarak kullanılmıştır. Bu politikasında ABD ve bölge gerici belli ölçülerde başarılı da olmuştur. Elbette burada "yerel" çelişkileri, uygulama konusu olan toplumların ulusal ve toplumsal özelliklerini kullanmışlardır. Bu önemli noktayı da değerlendirmek dışı tutmamak gerekir.

Bir de emperyalizmle doğrudan bağımlılık ilişkisi içinde gelişmeyen bir politik İslam hareketi daha var ki, bunun üzerinde de kısaca durmakta yarar var. İran Devrimi ile birlikte Ortadoğu'da İslam, ulusal ve toplumsal mücadelelerin çözümünde etkili ideolojik ve politik silahlardan biri haline geldi. Bu hareketin anti-Amerikancı ve anti-siyonist özellikleri belirgindir ve geniş yığınlar tarafından desteklenmesinde bu özelliklerin rolü büyüktür. İran'dan kaynaklanan politik İslam, Lübnan ve Filistin hareketleri elinde güçlü bir mücadele silahı işlevini görmüştür. Yansımaları başka ülkelere olsa da bu sınırlıdır. Ama İran Devrimi'nin politik İslam'ın canlanmasında oynadığı rolü unutmamak gerekir. Bu hareket kendi içinde anti-ABD ve anti-Siyonist öğeler taşıyor, bu nedenle emperyalizmin bölge politikaları önünde, bu giderek zayıflasa da, belli ölçülerde önleyici rol oynuyor. ABD ve Fransa'nın '80'lerin başında Lübnan'ı terk etmelerinde, İsrail'in dize getirilmesinde, "Ortadoğu Barış Süreci"nin çökmesinde, İslam'ı bir ideolojik ve politik bayrak olarak kullanan grupların rolü önemlidir. Bu durum, diğer ezilen Müslüman halkları da etkilemiştir.

İster emperyalizmin desteğiyle gelişen politik İslam olsun, isterse İran'ın etkisindeki politik İslam olsun, kendi toplumlarına sundukları alternatif bir toplum projeleri yoktur. Pratik gelişmeler, sürekli bu yönlü iddiaları yalanlamıştır. İslam'da reform ve çağa uyarlama eğilimi şurada kalsın, en gerici Ortaçağ kurumları ve politikaları

bu hareketlerin gerçek kimliklerini belirlemektedir.

Uygulandıkları ülkelerde Ortaçağ aratmayan görüntü ve uygulamaları günlük olarak izlemek mümkündür.

Gerici ve çağdışı yapıları çok açık olmasına rağmen, başta Ortadoğu toplumlarında olmak üzere politik İslam, birçok İslam ülkesinde geniş halk kitleleri tarafından kurtarıcı bir ideoloji ve politik akım olarak benimsenmektedir. Bu olgu çok önemlidir ve devrimci sosyalist hareketler üzerinde derinlemesine durmak, nedenlerini aydınlatmak ve kendileri açısından dersler çıkarmak durumundadırlar. Hemen hatırlatmak durumundayız ki, bu konu ayrıca incelenmesi ve değerlendirilmesi gereken bir konudur. Son on yılda sosyalizmin yaşadığı sorunlar ve bunların bir türlü aşılamaması, sosyalizmin güçlü bir kuvvet haline gelememesi, daha önce Sovyetler'in ve geleneksel komünist partilerin yaptığı büyük yanlışlar, sosyalizmin bölgemizde etkili, halklar için çekici bir ideolojik silah olmasını önlemiştir. Neden sosyalizm değil de, en gerici öğeleri içinde taşıyan ve güncelde yeniden üretilen politik İslam çekici ve motive edici bir ideolojik silah olabiliyor? Bu soru, üzerinde kolektif bir tartışmanın yapılması ve gerekli derslere ulaşılması gereken bir sorudur.

Bir de birkaç cümleyle de olsa Türkiye ve Kürdistan'da politik İslam üzerinde durmamız gerekir.

20. yüzyılın hemen başında pan-İslamik ideolojinin Osmanlı devletinde ve Rusya'nın sömürgesi Müslüman halklarda uç verdiği ve bunlar arasında birçok bağın bulunduğu bilinen bir olgudur. Pan-islamizmin, İttihat Terakki'nin elinde sömürgeci ve yayılmacı bir politik işleve kavuşturulduğu biliniyor. Daha sonra Türkiye siyasetinde önemli rol oynayan Mili Nizam, Selamet ve Refah Partileri aynı kökene dayanmaktadır. O nedenle hep devletçi olmuş, şovenizmin bir ucunu temsil etmişlerdir. Politik İslam her zaman devlet tarafından sola, sosyalist devrimci hareketlere ve en son Hizbullah örneğinde olduğu gibi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ideolojik, politik ve paramiliter bir güç olarak kullanılageldi. Denetim dışına çıktığı dönemlerde ise sivri uçları ezildi, ana gövdesi ise "terbiye" edildi. 28 Şubat, diğer temel hedeflerinin yanı sıra, bir yönüyle, politik İslam için bir "terbiye" hareketidir. Bu noktada TC'nin epey başarılı olduğunu vurgulamamız gerekir.

Kuşkusuz politik İslam geniş bir yelpazeyi oluşturuyor ve kendi içinde farklılıkları barındırıyor. Bugün ABD ile çatışan boyutları var. Kimi ülkelerde kitleler tarafından "kurtarıcı" bir silah olarak değerlendiriliyor. Aynı zamanda gerici, karşı-devrimci bir hareket olduğu da inkar edilemez bir gerçekliktir.

Bu noktada özellikle bu savaş ortamında devrimcilerin, sosyalistlerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşlarından yana olan güçlerin politik İslam'a karşı tavrı çok önemlidir. Kuşkusuz bu emperyalist haydutluk savaşında okun sivri ucunu emperyalizme, savaşa ve onun ardındaki "Kutsal İttifak"a yöneltmek durumundadırlar. Ama aynı zamanda politik İslam'ı da teşhir ve tecrit etmekten geri durmamak da gerekiyor. Özellikle Taliban ve bin Ladin'e karşı böyle bir tutum içinde olmak zorunlu. Ancak Siyonizme ve ABD'nin bölge hegemonyasına karşı savaşan Filistin ve Lübnan gruplarına karşı ideolojik mücadeleyi ertelemeksizin daha esnek bir politik taktik, yani anti-siyonist mücadeleyi zayıflatmadan bir taktik yaklaşım içinde olmak gerekir.

İslam ve politik İslam bizim bölgemizin tarihsel ve güncel gerçekliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Kürdistan ve Türkiye devrimci sosyalist güçleri güçlenmek, emekçiler içinde sosyalist ideolojiyi geliştirmek için, bu gerçeklik ışığında politik İslam'a karşı etkili ve sonuç alıcı bir ideolojik ve politik mücadele vermek durumundadırlar. Bu mücadelenin de anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-sömürgeci mücadelenin bütünlüyci bir parçası olması kaçınılmazdır.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemi bastırılamayacak!

İsrail siyonizminin Filistin halkına yönelik saldırı ve katliamları günlük uygulamalar halini almış bulunuyor. “Beyrut kasabı” Şaron azgınlıkta sınır tanımıyor, tüm dünyanın gözleri önünde cinayetlerine yenilerini ekliyor.

Afganistan’a yönelik saldırganlığın yanısıra İsrail terörizmi emperyalist dünya gericiliğinin “terörizme karşı mücadele” ikiyüzlülüğüne tutulan bir ayna olma işlevini yerine getiriyor. Afganistan’da masum insanlar ABD bomba ve füzeleriyle katledilirken, bu kıyım savaşının gölgesinde İsrail tam bir pervasızlıkla katliam ve cinayetlerini tırmandırıyor. Son süreçte alabildiğine azgınlaşan bu saldırı, işgal ve katliamlar, bu terörist devletin militarist-katliamcı karakterini, bölgeyi bir kan gölüne çevirmekten çekinmeyeceğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

Bu iğrenç saldırganlığa, günübürlük işlenen cinayetlere karşı “uygar” batıdan tek bir ses yükselmiyor. İntihar eylemleri “terörizm” olarak mahkum edilirken, İsrail’in her türlü sınırı aşan, bizzat Filistin yöneticilerini hedef alan terör saldırıları diplomasi diliyle bile kınanmıyor.

“Ortadoğu barış süreci”nin iflası

ABD emperyalizmi Körfez savaşıyla birlikte Ortadoğu’ya yeni bir düzen verme sürecini başlattı. “Ortadoğu barış süreci”, başta ABD olmak üzere emperyalizmin Ortadoğu’daki hegemonyasının pekiştirilmesi ve güvenceye alınmasını hedefliyordu. Ancak militarist-katliamcı İsrail siyonizmi ile ABD’nin kuklasına dönüşen FKÖ yönetimine dayalı emperyalist “barış” planları kısa sürede iflas etti. Zira halkların iradesi ve istemleri çiğnenerek tesis edilmeye çalışılan bu sözde “barış”ın asıl hedefi, bölgedeki devrimci mücadele dinamiklerinin ezilmesi ve Filistin İntifadasının kırılmasıydı.

FKÖ, emperyalist politikalar doğrultusunda, Filistin halkına dayatılan tüm koşulları kayıtsız şartsız kabul ederek, utanç verici bir teslimiyet belgesinin altına imzasını attı. Göstermelik özerklik karşılığında Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık istemlerini dizginleme misyonunu üstlendi. Kirli savaşın başka yöntemlerle sürdürülmesinden başka bir anlam taşımayan bu barış süreci Filistin halkının açlık ve sefaleti derinleştirmekle kalmadı, siyonist baskı ve şiddetin daha da yoğunlaşmasını getirdi. Özellikle Hamas’ın intihar eylemlerinin ardından sınırlar kapatılarak, Filistin “özerk” bölgeleri koca birer mülteci kampına çevrildi.

Verilen tüm ödünler karşın bu sözde barış sürecinde İsrail altına imza koyduğu hiçbir antlaşmanın gereklerini yerine getirmedi. Dahası, müslümanlar için kutsal sayılan Mescid-i Aksa, Harem-i Şerif’in bulunduğu alanı kendi topraklarına katacak denli pervasızlaştı. Şaron’un provokatif gezisiyle birlikte yükselen İntifada ile bu kirli barış sürecine nihayet son nokta konulmuş oldu.

İflas eden sadece emperyalist barış süreci değil, Filistin halkının özgürlük mücadelesini emperyalist barış masalarında pazarlayan FKÖ’nün teslimiyet ve ihanet çizgisi oldu aynı zamanda. Emperyalizmin icazetiyle tesis edilecek bir “barış”ın gerçekte köleleştirme anlamına geldiğini kendi acı deneyimleriyle öğrenen Filistin halkı, bir kez daha direniş bayrağını yükselterek, Filistin yönetiminin altına imza attığı kirli barışa boyun eğmeyeceğini ortaya koydu.

Bugün teslimiyetçi Filistin yönetimi İntifada ile emperyalist dayatmalar arasında çaresizlik içinde kıvranıyor. Bir taraftan emperyalist barış masalarının

kurulması için çağrılar çıkarırken, öte yandan İntifada’yı sahiplenmek durumunda kalıyor. Siyonist rejimin aşağılayıcı dayatmalarına, tam teslim alma politikalarına, İntifada’ya dayanarak karşı koymaya çalışıyor. Siyonist devlet tarafından Filistin halkı üzerinde terör estirilip katliamlar düzenlenirken, Filistin toprakları işgal edilip, kentler ve köyler bombalanırken, Filistinli yöneticiler hedef haline getirilip katledilirken, Arafat hala İsrail’le aynı masaya oturmaya çalışıyor. Hala emperyalistlerden medet umuyor, onların duruma el koymasını talep ediyor.

Şaron yalnızca siyonist politikanın üstündeki örtüyü kaldırdı

Katliamcı Şaron’un işbaşına gelmesi, “barış” sürecinin tümüyle çıkmaza saplanmasına değil, gerçekte siyonist politikanın çirkin katliamcı yüzünün tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasına hizmet etti. Daha doğrusu, siyonizmin “barış”ı Filistin halkının köleleştirilmesine dayandığı ve Filistin halkı da buna boyun eğmeyi reddettiği içindir ki, emperyalist-siyonist politika tam bir iflasla yüzyüze kaldı. Şaron’un işbaşına gelmesi bu iflasın teyid edilmesi oldu yalnızca. Şaron’la birlikte, kirli barışla teslim alma politikasının yerini azgın bir şiddet, terör ve katliam politikası aldı. Böylece, İsrail’in emperyalizm tarafından Ortadoğu halklarının bağrına saplanmış bir hançer olduğu gerçeği, tüm dünya ve Arap halkları nezdinde bir kez daha tüm açıklığıyla görülür hale geldi.

Şaron’un iktidara gelmesi, gerçekte bölgede günden güne biriken toplumsal mücadele dinamiklerini dizginlemenin koşullarının tükendiğinin bir göstergesidir. Hizbullah, İslami Cihat, Hamas gibi dinsel gerici akımları kitlelerin öncüsü durumuna getiren hiç de dinsel gericiliğin gücü değil, bölgede büyüyen direniş ve mücadele dinamikleridir. Bunun içindir ki artık barış yalanı perdesi sonuna kadar açılmış, yıllardır sinsî bir biçimde uygulanan baskı ve terör politikaları artık açık katliamlar biçimini almıştır. ABD emperyalizmi sayesinde en modern silahlarla donatılan İsrail savaş makinası savunmasız Filistin halkına ölüm kuskunda, bu ise direnişi daha da büyötmektedir. Şaron gibi bir eli kanlı katili iktidara taşıyan da, kirli “barış” maskesini bir yana fırlatıp atan da, her türlü yol ve yönteme rağmen boğulamayan bu mücadele dinamikleridir.

Emperyalist politikanın çıkmazı

Şaron’un iktidara gelmesi emperyalizmin bölge politikalarının, özellikle de ABD emperyalizminin tam bir batağa saplanmasıdır. Şaron, emperyalist gericiliğin öncelikle müslüman halkları hedef tahtasına oturtarak “terörizme karşı mücadele” adı altında başlattığı kirli savaştan güç alarak, Ortadoğu’yu bir kan denizine çevirmeye çalışmaktadır. Ancak, Şaron’un sergilediği azgınlık karşısında Filistin halkının mücadelesini “terörizm” başlığı altına sokmak hiç de kolay olmamakta, tersine anti-emperyalist mücadele dinamiklerini daha da kışkırtmaktadır. Bunun içindir ki emperyalistler son süreçte daha fazla bir “bağımsız Filistin” devleti seçeneğinin mümkün olduğundan söz etmek durumunda kalmakta ve arabuluculuk çabalarını yoğunlaştırmaktadır. Filistin sorunu bugün ABD emperyalizminin “terörizme karşı mücadele” adı altında başlattığı gerici savaşta önüne çıkan en temel sorun

durumundadır. Ve ABD, İsrail’e rağmen, bu sorunu bir çözüme kavuşturma olanaklarından yoksundur. Bu ABD’nin güçsüzlüğünden değil, İsrail’in ABD emperyalizminin bölge hakimiyetinde oynadığı rolden dolayı böyledir. Bir tarafta bölgede anti-emperyalist mücadele dinamiklerini sürekli büyüten bir Filistin sorunu, öte tarafta ABD’nin bölge üzerindeki egemenliğini sağlamadaki en büyük dayanağı İsrail siyonizmi... Bu, ABD emperyalizmi açısından, özellikle girilen yeni süreçte, tam bir açmazdır.

Öte yandan, artık Ortadoğu’da, Körfez savaşında olduğu gibi, emperyalistlerin birlikte hareket etme koşulları giderek ortadan kalkmaktadır. Her bir gerici mihrak kendi çıkarları doğrultusunda politikalar geliştirmekte, inisiyatif sergilemeye çalışmaktadır. Alman Dışişleri Bakanı Fisher’in iki de bir yaptığı Ortadoğu gezileri bunun somut göstergelerinden biridir. Başını Putin’in çektiği gerici blok da Filistin sorununda bir taraf olmaya çalışmaktadır. ABD açısından bir başka açmaz, diğer emperyalist gerici mihrakların Ortadoğu üzerinden oynamaya çalıştıkları bu roldür.

Dolayısıyla Filistin sorunu ABD için tam bir kördüğüne dönüşmüş bulunmaktadır. Fakat bu ABD’nin, Şaron’un onun çıkmazını daha da derinleştiren şiddet politikasına rağmen, İsrail’e gerekli desteği vermesini engellememektedir. ABD Kongresi’nin “terörizme karşı mücadele” adı altında değişik ülkelere verdiği yardımda en büyük pay yine İsrail’e düşmüştür. 5 milyarlık yardım paketinin neredeyse 3 milyarı “terörizme karşı mücadele”de kullanılmak üzere İsrail’e ayrılmıştır. ABD’nin Filistin halkının katledilmesine verdiği bu destek, ABD emperyalizminin ikiyüzlülüğü kadar açmazının da bir ifadesidir.

Filistin halkı kazanacak!

Filistin halkının yükselttiği onurlu mücadele, başta ABD olmak üzere emperyalistleri zor durumda bırakmaktadır. On yıllarca büyük fedakarlıklar pahasına verilen özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini kirli barış masalarında boğmak mümkün olamamıştır. Filistin halkı kölece dayatmalara boyun eğmemiş, bir kez daha mücadeleyi yükseltmiştir. Bugün dinsel gerici akımların önderliğinde harekete geçen Filistin halkı, bu mücadele içinde kendi gerçek devrimci önderliğini yaratmayı da başaracaktır.

Kurumlaşma ve örgütlenmede yeni bir adım...

BİR-KAR Kuruluş Kongresi gerçekleşti

Uzun zamandır yurtdışında faaliyet yürüten, birçok etkinlik ve politik kampanya örgütleyen ve artık ilerici kamuoyu tarafından bilinip tanınan “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu” Kuruluş Kongresi’ni gerçekleştirdi. Çalışma bölgelerinden delegelerin temsil ediliği kongre 20-21 Ekim tarihinde gerçekleşti. İki gün süren kongre, gündemine aldığı sorunların önemli bir bölümünü yoğun tartışmalarla sonuca bağladı. BİR-KAR’ı ilke ve amaçları doğrultusunda bir an önce örgütlemenin ve onu ihtiyaca yanıt olabilen gerçek bir mücadele platformuna dönüştürebilmenin görev ve sorumlulukları somutlandı. Böylece yurtdışında önemli ve iddialı bir adım atıldı.

BİR-KAR Kuruluş Kongresi, birkaç yıllık pratiğin, çabanın, biriken imkanların ve nihayet buna somut bir biçim verme ve sıçrama ihtiyacının ürünü olarak gündeme geldi. Kongre’nin gündemi, içinden geçmekte olduğumuz süreç gündemde olan politik sorunlarla bağı içinde ele alınıp tartışıldı ve görevler bu çerçevede somutlandı.

BİR-KAR Kuruluş Kongresi hazırlık komitesi tarafından örgütlendi. Hazırlık komitesi haftalar önce toplanarak, Kongre’nin sorunlarını tartıştı ve ulaştığı sonuçları bir genelgeyle bölgelere ilettiler. Çalışma bölgelerinde yapılan toplantılarda delege seçimlerine gidildi ve önden hazırlanan program ve tüzük taslakları tartışıldı. Yapılan hazırlıklar eğitici oldu ve Kongre’nin canlı geçmesine, zengin tartışmalara sahne olmasına hizmet etti.

BİR-KAR Kuruluş Kongresi anlamlı bir tesadüfle, şanlı Ölüm Orucu Direnişi’nin birinci yıldönümüne ve dünya çapında işçilerin temel hak ve özgürlüklerini, halkların ise yaşamını hedef alan emperyalist yıkım savaşı sürecine denk geldi. Böyle bir dönemde “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” kongresini toplamak özel bir anlam ve önem taşıyor.

Kongrenin açılışı Ölüm Orucu şehitleri şahsında inançları ve amaçları uğruna mücadelede şehit düşen devrimcilerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından 20 Ekim’de başlayan ve birinci yılını dolduran Ölüm Orucu Direnişi ve geldiği aşamayla ilgili özlü bir değerlendirme yapıldı ve Kongre’nin ilk oturumuna geçildi.

İlk oturum gündemin öncelikli maddesi olan program ve tüzük tartışmasıyla başladı. Program ve tüzük taslağının her bir bölümü madde madde okundu ve her madde üzerinde ayrıntılı ve canlı tartışmalar yapıldı. Program ve tüzük taslağı üzerine yürütülen ve bir gün süren tartışmalar önemli açıklıklar sağladı ve delegeler için eğitici oldu. Coşkulu ve zengin tartışmaların arkasından program ve tüzük Kongre delegeleri tarafında onaylandı.

Kongre’nin ikinci günü çalışma komisyonları oluşturuldu ve grup çalışmaları yapıldı. Konulara göre oluşan komisyonlar şunlardı:

- Herkese eşit sosyal ve siyasal haklar, sosyal hak gasplarına ve işsizliğe karşı mücadele komisyonu
- İrkçılığa ve faşizme karşı mücadele, emperyalist gerici savaşlar ve halkların kardeşliği, doğanın tahribatı komisyonu
- Gençlik komisyonu
- Kadın komisyonu
- Politik tutsaklarla dayanışma komisyonu

Komisyonlar ulaştıkları sonuçları somut öneri ve faaliyet planlarıyla birlikte Kongre’ye sundular ve üzerinde tartışıldı.

İlk olarak, sosyal ve siyasal alandaki eşitsizliklerin neler olduğu ve emekçilerin yaşamını nasıl etkilediği, saldırıların aldığı somut biçim, sosyal ve siyasal haklar uğruna yürütülen mücadelelerin düzeyi, emperyalist savaş vesilesiyle Avrupa metropollerinde yeniden gündeme gelen temel demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı, sosyal haklara yönelik saldırılar, büyüyen işsizlik, işsizlik hareketiyle dayanışma vb. sorunlar tartışıldı. Tartışmalardan hareketle hangi somut taleplerin ileri sürülmesi gerektiği, propaganda ve ajitasyonun içeriği ve araçları, nasıl bir çalışma ve mücadele yöntemi izleneceği konularında somut açıklıklara ulaşıldı ve yeni sürece ilişkin hedef ve görevler saptandı.

İkinci komisyon tartışmalarını, gündemde olan savaş ve savaşın hedeflediği temel alanlar üzerinde yoğunlaştırdı. Kongre sürmekte olan savaşın emperyalist, kölecî ve yağmacı niteliğini net olarak tanımladı ve şimdiden Avrupa metropollerinde kendini hissettiren sonuçlarına ve gündeme alınan saldırılara işaret etti. “İç güvenlik” ve “terörizme karşı mücadele” adı altında müslüman ve Arap halklar şahsında yeni

bir yabancı düşmanlığı ve ırkçılığın geliştirildiği, demokratik hak gasplarına şimdiden başlandığı ortaya konularak, savaş karşıtı mücadelenin hak ve özgürlükleri koruma ve geliştirme mücadelesiyle birleştirilmesinin önemine dikkat çekildi. Oluşan savaş karşıtı platformlarda doğrudan yer almak ve etkinliklerin örgütlenmesine katılmak; afiş, pul, bülten ve bildiri gibi propaganda araçlarını yaygınca kullanmak; paneller, seminerler ve toplantılar örgütlemek ve uzun vadeli bir çalışmayı kampanya biçiminde yürütmek karar altına alındı.

Sermayenin sosyal haklara yönelik kapsamlı saldırısında gençliğin karşı karşıya kaldığı sorunlar da çeşitli yönleriyle ele alındı. Mesleki eğitimi gören gençliğin aşır sömürü koşullarında çalışmak zorunda kaldığı, mesleki eğitim için işyerleri ve eğitim merkezlerinin kısıtlanması, paralı eğitimin yaygınlaşması, gençlik arasında yaygınlaşan işsizlik, uyuşturucu bağımlılığı ve tüm bunların sonucu olarak gençlik kitlesinin içinde bulunduğu sorunlar ve çıkış arayışlarına dikkat çekildi. Gençlik kitlesini BİR-KAR etrafında örgütlemenin taşıdığı özel önem ve bunu

Çeşitli uluslardan işçilere, emekçilere, ilericilere, anti-faşist ve devrimcilere!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu kuruldu

Uzun süredir hazırlıkları yapılan BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu) Kuruluş Kongresi sonuçlandı. BİR-KAR’ın kuruluşu 20-21 Ekim’de çalışma bölgelerinde delegelerin temsil edildiği kuruluş kongresinde gerçekleşti. Böylece inançlı ve iddialı bir adım atılmış oldu. BİR-KAR’ın kuruluşu, çeşitli uluslardan işçilerin ve emekçilerin etrafında birleşecekleri ve saflarında mücadele edecekleri enternasyonal bir mücadele örgütüne sahip olmaları anlamına gelmektedir.

İşçiler, emekçiler!

Sömürünün, baskının, yoksulluğun ve açlığın, savaşların ve barbarlığın egemen olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bugünkü dünyada insanlığın yarattığı bütün zenginlikler burjuvazi denilen asalak bir sınıfın tekelinde ve hizmetindedir. Bunun için işçiler ve emekçiler yoksulluğun, açlığın, işsizliğin ve hastalıkların pençesinde büyük acılar çekmektedirler. Sermaye sınıfı servetini daha da büyütmek ve sefasını sürdürmek için işçileri modern kölelik koşullarında tutmak istiyor. Bunun için de sürekli bir baskı ve terör uyguluyor. Bu yetmiyor, bir de onları her yol ve yönteme başvurarak bölüyor. İşçiler arasında ulusal, dinsel, yerli ve yabancı ayrımını kışkırtarak onların birliğini parçalıyor. Tam da bu sayede onları ağır sömürü koşullarına mahkum etme ve mücadeleyle kazanılmış haklarını gaspetme imkanı buluyor. Bugün sermaye sınıfı karşısında işçiler mücadele birliğinden yoksundurlar ve onun için de güçsüzdürler. Sermayenin saldırılarını durdurmak ve kazanılmış sosyal hakları koruyup geliştirmek, işçilerin mücadele birliğini sağlamak ölçüsünde olanaklıdır.

İşçileri bölen ve onların mücadele birliğini parçalayan kapitalistler, dünya halklarını da birbirlerine düşman edip kanlı boğazlaşmalara sürüklüyorlar. Ülkelere ve halklara savaş ilan ediyor. Savaşlarla ülkeleri yakıp yıkıyor, halkları katliamlardan geçiriyorlar. Dün Irak’ta, Ruanda’da, Somali’de ve Yugoslavya’da yüzbinlerce insanın kanını akıtanlar, bugün de yoksulluk ve perişanlık içinde kıvranan Afganistan halkına füze ve bombalar yağdırarak mazlum bir halkı katlediyorlar. Buna da büyük bir utanmazlıkla ve halklarla adeta alay edercesine “sonsuz özgürlük” adını veriyorlar.

Bütün emperyalistler dünya halklarına, işçi ve emekçilere karşı birleşerek, kendi deyimleriyle “uzun sürecek acımasız bir savaş” yürütüyorlar. Bu savaşın hedefi mazlum halklardır, işçi ve emekçilerdir, ilerici toplumsal muhalefettir, temel demokratik hak ve özgürlüklerimizdir. Demokratik ve sosyal hakları savunmak ve korumak için çeşitli uluslardan işçilerin birliğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı halkların kardeşliği şiarını yükseltmenin tam zamanıdır.

BİR-KAR’ın kuruluşu, sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının mücadele birliğine ve emperyalist savaşa karşı dünya halklarının kardeşliğine duyulan bir özlemin ve ihtiyacın ürünüdür. BİR-KAR, işçileri ve emekçileri sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı kendi saflarında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyor.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Yaşasın işçi sınıfının ve dünya halklarının enternasyonal dayanışması!

başarmanın uygun araç ve yöntemlerine ilişkin sorunlar, şimdiye kadarki deneyimler ışığında tartışıldı. Pilot bölgeler saptandı ve özellikle işçi gençlik içerisinde yoğunlaşmanın önemine işaret edildi. Her bölgede yerli ve yabancı gençlik grup ve örgütleriyle ilişki kurmanın gençlik çalışması açısından sunacağı olanaklara dikkat çekildi. Ayrıca sosyal kurumlarla ve yardım kuruluşlarıyla ilişki içinde olmanın gençlik kitlesini daha yakından tanımak için gerekli olduğu fikrinde birleşildi.

Toplumda çifte baskı ve sömürü altında bulunan, ağır çalışma koşullarına ve geleneksel bakışın yolaçtığı aşağılanmalara maruz kalan emekçi kadın kitlesi içinde çalışmanın sorunlarına, bazı özgünlüklerin dışında birçok açıdan gençlik çalışması perspektifiyle yaklaşıldı. Kadın çalışmasını güçlendirmenin ve kadın kitlesi içinde güçlenmenin güçlükleri ve imkanları bir arada ele alındı ve BİR-KAR'ı emekçi kadın kitlesine taşımının araç ve yöntemleri somutlandı.

Birinci yılını dolduran Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma ve güçlü bir şekilde sahiplenme çabasında rahatsız edici bir durgunluğun yaşandığına, sorunu Avrupa kamuoyunun gündemine taşımak ve destek örgütlemek için aralıksız bir faaliyet örgütlemenin zorunluluğuna dikkat çekildi ve yeni bir kampanya örgütleme kararı alındı.

Kuruluş Kongresi'nde önemli bir yer tutan tartışma konularından biri de BİR-KAR'ın örgütlenmesi ve kurumlaşmasının sorunları oldu. Bir süreden beri gündemde olan, geline aşamada bazı bölgelerde bürolar açmak biçiminde somut adımları atılan bu sorunun çalışmamız açısından özel önem taşıdığına işaret edildi ve saptanan temel bölgelerde hızla büroların kurulması kararlaştırıldı. Beş asil, iki yedek olmak üzere yedi kişiden oluşan yönetim kurulu ve iki kişiden oluşan disiplin kurulu seçildi.

Önümüzdeki süreç, BİR-KAR'ın amaç ve ilkeleri doğrultusunda etkili bir politik ve pratik çalışma yürütme süreci olacaktır. Başarılı bir BİR-KAR çalışması örgütlemenin ve bu zemin üzerinden BİR-KAR'ı kitlelere taşımının öncelikli koşulu amaç ve ilkelerde açıklığa kavuşmaktır ve pratik faaliyeti yoğunlaştırmaktır. Pratik çalışmanın içine girildiği ve bu çalışma içinde sorunlarla karşı karşıya kalındığı ölçüde somut ihtiyaçlar belirlenecek, çalışmanın araç ve yöntemleri daha da zenginleşecektir.

Tüm emperyalistlerin dünya halklarına, demokratik hak ve özgürlüklere, ilerici ve sistem karşıtı toplumsal muhalefete karşı birleştiği, “uzun ve acımasız bir savaş” ilan ettiği bir dönemde, tek tek ülkelerde ve dünya çapında işçilerin birliği ve halkların kardeşliği yakıcı bir ihtiyaçtır ve her zamankinden daha çok hayati bir önem taşımaktadır. BİR-KAR bunun gerektirdiği bir tutum ve davranış içinde olacak, üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmek için azami bir çaba sergileyecektir.

BİR-KAR çalışanları

Devletin küçültülmesi ya da bürokratik-militarist aygıtın güçlendirilmesi

KİT'lerin yağmalanmasından pay alanlar; eğitim, sağlık ve sosyal sigortaların özelleştirilmesini isteyenler, bu işlerden rant elde edenler, sık sık devletin hantallığından bahsederler. Bu kurumların kaynak yuttuğu ve bundan dolayı kamu giderlerinin çok yüksek olduğu vb. iddiaları sermaye basını üzerinden sıklıkla dile getirirler. Hatta bu iddialar bazen saçmalık derecesine vardırılarak, yaşanmakta olan ekonomik çöküntü bile “bürokrasinin ilkilliği” ile açıklanır.

Eğer devletin küçülmesi KİT'lerin yağmalanmasına bağlı olsaydı, son on yılda devlet epey küçülmüş olurdu. Zira işçi sınıfının ve emekçilerin devletçe el konulan emeği ile inşa edilen bu kurumların çoğu yerli ve yabancı tekellere yok pahasına devredildi. Bu işletmelerdeki işçilerin önemli bir bölümü işten atıldı, kalanların örgütlülüğü yok edildi. Geriye kalan işletmeler ise parça parça özelleştiriliyor. Buna rağmen İMF ve işbirlikçileri hala devletin küçülmesi gerektiğini söylüyor ve dış kaynakların gelmesi için bunun şart olduğunu eklemeyi de ihmal etmiyorlar.

O halde küçülme KİT'lerin yağmalanmasıyla sınırlı değil. 2002 yılı bütçesiyle ilgili açıklamalar asıl hedefin ne olduğuna işaret ediyor. Kamu harcamalarını kısmak adına yapılmak istenen kamu emekçilerinin sokağa atılması, eğitim ve sağlığa bütçeden ayrılan payların sembolik düzeye düşürülmesidir. Bu uygulama pratiğe geçirilebilirse devlet küçülmüş olacak(!) ve bütün gereksiz harcamalar ortadan kalkacak. Kim bilir belki böylece kriz bile atlatılacak!..

Gerçekleri çarpıtmakla yükümlü olan burjuva basını yine bilinen rezil tutumunu sergiliyor. Asıl amacın üstünü örtmek için; devletin çok sayıda makam aracına sahip olduğunu, yüz binlerce lojmanı bulunduğunu ve gayri-menkul zengini olduğunu dile getirerek, sanki küçülme bu malların satılmasından ibaretmiş gibi, bir yanılsama yaratmaya çalışıyor. Burjuva çevrelerin devletin gayri menkullerinden nemalanmak istemelerinde şaşılacak bir durum yok. Ama gayri-menkulden dağ başları anlaşılmadığına göre, emekçilerin iki gözlük gecekondu parsellerine göz dikileceğinden kuşku duymamak gerek. Emekçileri asıl ilgilendiren de işin bu boyutudur.

Özelleştirme, sendikasıızlaştırma ve sosyal hakların gaspedilmesi, emperyalist küreselleşmenin son yirmi yıldır gündeminden düşmeyen bir saldırdır. '89 çöküşünün ardından bu saldırı büsbütün azgınlaştı. İMF reçetelerinin uygulandığı ülkelerde ise, eğitim sağlık ve sosyal güvenlik kurumları kelimenin gerçek anlamında çökertildi. Ülkemizde uygulanan ve iflas ettiği halde uygulamaya devam edilen İMF-TÜSİAD programının temel amaçlarından biri de, adı geçen kurumları tamamen özelleştirmek ve bu hizmetlerden yararlanmayı paralı hale getirmektir. İşte devletin küçülmesi olarak ifade edilenler bunlardır. Yani yerel yönetimler dahil olmak üzere devlet hiçbir sosyal yükümlülüğü artık yerine getirmeyecek. Bu durumda, “ödediğiniz her kuruş vergi size okul, hastane, su, elektrik vb. olarak geri dönecektir,” ve bundan “dolayı vergi kutsaldır” propagandası havada kalacaktır.

KİT'lerin özelleştirilmesi, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilmesi, devletin kamu hizmetlerinden muaf olması, tüm bunlar gerçekten devleti küçültüyor mu? Devletin tarihsel ve güncel misyonuna, temel işlevine ve hizmet ettiği sınıf açısından değerlendirdiğimizde, bu soruya verilecek yanıt kesin bir biçimde olumsuz olacaktır. Kaldı ki sömürünün en katmerlisinin yaşandığı, buna bağlı olarak burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkinin keskinleştiği bir ülkede, devletin küçülmesi, bu şiddet kurumunun var oluşu nedenine

aykırıdır.

Devlet, egemen sınıf olarak örgütlenmiş burjuvazinin işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler üzerindeki baskı ve tahakküm aracıdır. Bütün kapitalist devletlerin; yönetim biçimi parlamenter, totaliter, faşizm ya da başka hangi biçime sahip olursa olsun, bu temel işlevi bir ve aynıdır.

Kimi liberal sol çevreler, Batı Avrupa'daki emperyalist devletleri örnek göstererek, burjuvazinin yaydığı “sosyal devlet anlayışı”na sahip çıkıyorlar. “Sosyal devlet”, kapitalist/emperyalist sistemin, sosyalizmin ve sınıf mücadelesinin basıncı altında gündeme getirdiği zorunlu fakat geçici bir tarihsel fenomen oldu. Emperyalist burjuvazi, dünyayı sömürmekten elde ettiği kârlardan bazı kırıntıları kendi emekçilerine sus payı olarak bırakmaya bir dönem razı

oldu. Ancak bunun geçici bir taktik olduğu kapitalist sistemin krize girmesiyle anlaşıldı. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından ise bu gerçek çok daha bariz bir şekilde ortaya çıktı. Artık dünya çapında emekçilerin kazanımlarına karşı geniş kapsamlı bir saldırı sözkonusudur.

Kapitalizm karşıtı mücadelenin gelişip kitleleşmesi, emekçiler cephesinden bu kapsamlı saldırıya verilen ilk yanıtıdır. Bu mücadele aynı zamanda “sosyal” maske takan

AB'nin emperyalist devletlerinin gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasını da sağladı. Son olarak Cenova'da yapılan ve yüzbinlerce işçi, emekçi ve muhalifin katıldığı anti-kapitalist eylemlere karşı uygulanan polis terörü, burjuva toplumdaki demokratik hakların kullanım sınırının, muhalefet kurulu düzene yöneldiği anda son bulunduğunu ortaya koydu.

Türk sermaye devleti ise kuruluşundan beri işçi sınıfı ve emekçilere karşı baskıcı bir diktatörlüktür. Özellikle '60'lı yıllardaki sosyal-siyasal gelişmelere bağlı olarak bu özellik sürekli tahkim edilmiştir. Onar yıl arayla yaşanan iki faşist askeri darbe, militarist-bürokratik baskı aygıtını, emperyalistlerin de doğrudan katkı ve yönlendirmesiyle, her yönden donatmıştır. Tekelci burjuvazinin palazlanması, emperyalistlerin bir taşeronu olarak da olsa taşıdığı yayılma hayallerini pekiştirdi. Buna bağlı olarak ordu, emniyet, istihbarat, kontr-gerilla ve silahlanma bütçeyi yutmaya başladı. Bütçenin yetmediği yerde ise, açığı kirli para ile kapatmaya başladılar. Susurluk'ta ortaya saçılan iğrençlikler, çeteleşen devletin, sistemdeki çürümenin vardığı boyutu gözler önüne serdi.

Ekonomik, sosyal, siyasal ve diğer alanlarda ciddi sorunlar üreten bir kapitalist ülkede devlet küçülmez, bunun tam tersi olur. Ağırlaşan sosyal sorunlara karşı yükselmesi kaçınılmaz olan kitle hareketini ezmek için devletin sürekli hazırlıklı olması gerekir. MGK'nın yaz toplantılarında peşpeşe toplumsal patlamanın tartışılması ve buna karşı hazırlıkların öneminin vurgulanması da bunun bir doğrulanmasıdır. Emperyalist savaşın başlamasından hemen sonra, ertelenen silahlanma projelerinin hemen devreye sokulması da buna bir diğer örnektir. Özellikle silahlanma projelerine 150 milyar dolar ayıran bir ülkede devletin harcamalarını kısmaktan, devletin küçülmesinden bahsetmek gözlere kül serpmektir.

Burjuvazi adına ülkeyi yönetenler, devrimci sınıf mücadelesinin gelişeceğini bildikleri içindir ki, devleti militarist bir çekirdek haline getirip sosyal yükümlülüklerinden arındırmaya çalışıyorlar. Tam bir şiddet ve dehşet kurumu olan burjuva devleti parçalayıp ortadan kaldırmak ancak devrimci proletaryanın başarabileceği bir iştir.

Kolombiyalı sağcı milisler yıllardır dehşet saçıyor...

ABD’nin minik terör dükkânı

The Guardian yazarı Monbiot, terörizme savaş açan ABD’ye Latin Amerika’daki icraatlarını hatırlattı

Londra - ABD’nin ‘teröre karşı mücadele’ adına başlattığı Afganistan harekâtı sürerken dünya, sponsorluğunu bizzat ABD’nin yaptığı katliamları, cinayetleri hatırlıyor. The Guardian’dan George Monbiot, çünkü yazısında, 11 Eylül saldırılarının ardından ABD Başkanı George W. Bush’un “Eğer herhangi bir hükümet masumları öldüren katilleri destekliyorsa, kendisi de katil demektir” sözlerine yer verdi. Ardından da ABD’nin Latin Amerika ülkelerinde yüz binlerce masumun hayatına mal olan icraatlarını gözler önüne serdi.

Monbiot, merkezi Georgia’nın Fort Benning kentinde bulunan Batı Yarıküre Güvenlik İşbirliği Enstitüsü (WHISC) bünyesinde Latin Amerika diktatörlüklerinin azılı işkenceci ve kitle katliamcılarına eğitim verildiğini örneklerle anlattı.

60 bin ‘öğrenci’ eğitti

55 yıldır faaliyet gösteren Amerika Okulu (SOA)-yeni adıyla WHISC’in tedrisatından bugüne dek 60 binin üzerinde asker ve polislin geçtiği sanılıyor. SOA İzleme Komitesi adlı sivil toplum kuruluşunun çabasıyla ortaya çıkarılan belgelerde ‘alanında ün yapmış’ isimler var. Guetamalalı albay Byron Lima Estrada ve iki arkadaşı, iç savaşta Maya yerlilerinin yaşadığı 448 köyde binlerce insanın katlinden sorumlu tutuluyor ve üçü de SOA’nın yetiştirmesi. Guetamala askeri istihbarat servisi D-2’nin şefliğini yapan Estrada’nın en son faaliyetlerinden biri, işlediği cinayetlere dair rapor yazan Rahip Juan Gerardi’yi 1998’de öldürmek. Ayrıca Guetamala’da Lucas Garcia, Rios Montt ve Mejia Victores gibi soykırıma varan katliamların yapıldığı diktatörlük dönemlerinde bakanlık yapanların yüzde 40’ı SOA’da eğitim görmüş.

SOA mezunları arasında El Salvador iç savaşında pek çok katliama imza atan ölüm mangalarının komutanı Roberto D’Aubuisson, Şili eski diktatörü Augusto Pinochet’nin askeri darbeden sonra üç temerküz kampını kuran ve yöneten yetkilileri de var. Arjantin’de Roberto Viola ve Leopoldo Galtieri, Panama’da Manuel Noriega ve Omar Torrijos, Peru’da Juan Velasco Alvarado ve Ekvador’da Guillermo Rodriguez gibi diktatörlerin yakınındakilerin çoğu SOA’dan ‘mezun’.

Hepsi SOA’dan, hepsi hâlâ aktif

ABD, bu konudaki eleştirileri ‘geçmişe mazi’ tavrıyla karşılasa da, kurumun hâlâ aktif olduğu söyleniyor. Kolombiya’da 37 yıldır süren iç savaşta solcu gerillalara karşı savaşan ve sivil katliamları eksik olmayan yedi komutan burada eğitilmiş. SOA şu sıralar ‘mezun ettiği’ öğrencilerin önemli kısmını Kolombiya’ya gönderiyor.

İnsan hakları savunucularının çabalarıyla, geçen yıl SOA’nın lağvedilmesi yönünde verilen bir önerge Temsilciler Meclisi’nde 10 oy farkla reddedildi. Ancak meclis, böyle bir talep daha gelir diye SOA’yı kendisi kapattı. Ama kısa süre sonra bu kez Whisc adıyla yeniden kuruldu.

(The Guardian/30 Ekim 2001)

Ölüm Orucu Direnişi’nin 1. yılında İHD Forumu...

“Tüm dünyaya direnme dersi verdiler”

İHD İstanbul Şubesi tarafından Ölüm Orucu direnişinin 1. yıldönümünde, “Sessizliğe çılgılık, 21. yüzyılda insanlık dramına son vermek için adım olması amacıyla” bir forum gerçekleştirildi. Çeşitli kurum temsilcilerinin konuştuğu forumda 19 Aralık katliamını anlatan bir film gösterimi yapıldı, İlkay Akkaya tarafından mapushane türküleri söylendi.

İlk sözü alan İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, İHD’nin Türkiye cezaevleri raporunu hazırladığını, ardından Türkiye Cezaevleri sempozyumu düzenleyeceğini ve peşisıra uluslararası cezaevi sempozyumu düzenlemeyi planladığını söyledi.

Psikiyatristler Derneği adına konuşan Doğan Şahin, “*Tecrit, şiddetin 2. kademesidir. Mahkumları hücrelere kapatırsınız ve böylece dayanışmayı kırarsınız. Düşünceleri değiştirmek için şiddet uygulanmasına bilimin taraftar olması mümkün değildir.*” dedi ve TTB olarak da İstanbul Barosu ile biraraya gelerek rapor hazırlamayı düşündüklerini söyledi.

Ardından konuşan İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Murat Çelik, cezaevleri tarihçesini ve 19 Aralık katliamından sonra devletin yaptığı sözde yasal değişiklikleri anlattı. “*Biz dışarıdaki insanlar hatayı kendimizde aramalıyız. İçeridekiler hücre hücre ölerece kararluluklarını ortaya koymuşlardır. 9 Aralık’ta devletin önerileri dikkate alınsaydı katliam yaşanmazdı deniyor. Ancak 19 Aralık’ın ardından bir yıldır hazırlanıldığına dair yapılan açıklamalar, kamuoyunu oyalamak ve kandırmak içindi. Tutuklu ve hükümlüler bu mücadeleyi kazandılar ve tüm dünyaya direnme dersi verdiler*” sözleriyle konuşmasını tamamladı.

İEP sözcüsü Fikret Çolakoğlu, ‘89 bahar eylemleri ile birlikte sınıf hareketinin sermayeyi zorlamaya başladığından, 95-96’da muhalifler ortadan kaldırılıp, sınıf yalnızlaştırılmak istendiğinden ve bunun için yoğun bir baskı ve saldırı uygulandığından sözetti. 19 Aralık’ın 12 Eylül alacakaranlığının kitleler üzerinde yarattığı etkinin benzeri olduğunu ve izolasyon-tecrid ve yalnızlaştırmanın tüm topluma yansıdığını söyledi.

Avukat Ercan Kanar ise eleştirel bir konuşma yaptı. 19 Aralık’ın 12 Eylül sonrası yaşanan ikinci büyük yenilgi olduğunu, mahkumların dışarının önerilerini dikkate almadığını, süreci zedeleyen yanlış eylemler yapıldığını, aynı zamanda saldırı karşısında ön hazırlığın olmadığını ve saldırının projelerden yoksun karşılandığını söyledi.

TMMOB adına konuşan Mimarlar Odası Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Kıvırcık, “*Aslında Adalet Bakanlığı, üniversite görevlileri, TBB, TTB, meslek odaları, mahkum yakınları ve mahkum temsilcilerinin oluşturduğu bir bileşenle infaz rejimi yaratılmalı, topluma makul bir şekilde tartışılmalı. Ancak şu an yaşanan fiili bir durum var. Mahkumlar düşüncelerini ezmek amacıyla F Tiplerine yerleştirilmiş durumda. Biz cezaevi tasarımcısı değiliz. Ancak zemin açılırsa, her türlü değişikliği yapmaya hazırız*” dedi.

Etkinlikte ayrıca sanatçı Şanar Yurdatapan, TİHV adına Önder Özkalıpçı, Adli Tıp Uzmanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, ÇHD İstanbul Şube Başkanı Seval Demir, TTB İnsan Hakları Kolu Üyesi İlhan Ak, İHD Cezaevi Komisyonu adına Ümit Efe, 399. maddeye göre cezaları 6 ay ertelenen İsmail Sadiç ve İnyet Kandemir, tutsak yakınları Gülşah Tağaç ve Hüseyin Doğan, 96 ÖO direnişçisi Refik Ünal, Limter İş Sendikası’ndan Mustafa Barlas ve son olarak İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin sürece ilişkin görüşlerini anlattılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Yeni hedefler ve yeni acılar

Pandelis BUKALAS

Muhtemel yeni hedeflerin Somali, Yemen, belki Sudan ve belki de zaten bombalanmasına alıştığımız Irak’ın olacağı söyleniyor. Hedeflerin, hangi nedenlerle belirlendiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.

Muhtemelen Amerikan TV kanallarına bir ‘senaryo’ sızdırılacak, sonra da bu ‘senaryo’ hiçbir engelle karşılaşmadan tüm dünyayı dolaşacak. Muhtemelen ardından roketler ‘ıslah’ faaliyetine başlayacak. Ekranlarda yine aynı görüntüler olacak. Tatbikatlar, özel tim eğitimi. Değişen tek şey ekrandaki altyazı olacak. ‘Afganistan’ yerine sözgelimi ‘Yemen’de bombardıman sürüyor.’ Nasıl ekranda gerçek Afganistan’ı göremiyorsak oraları da göremeyeceğiz, bilmeyeceğiz. Masum bir insanın cesedini hiç görmeyeceğiz. Her şeyi bilen ‘kamu vicdanının savunucuları’ bizim için çalışacak. Kan, ceset görmeyelim, hassas ruhumuz incinmesin diye olumsuz görüntülerin bize ulaşmasını önleyecekler. Tabii bunların faturasını birileri ödeyecek. Hiç suçları yokken faturayı ödeyecek olanlar, yaşadıkları acıyı dinlemesi için bir kulak, görmesi için de bir göz bulamayacaklar.

BM dahil, insani misyonu bulunan örgütlerin zavallı Afganlara yardım ulaşması, çocukların ölmemesi için bombardımana son verilmesi çağrılarını işiten var mı? Onbinlerce çocuğun, onbinlerce Taliban değil de onbinlerce küçük insan olduğunu düşündük mü hiç? Bu çocukların “toplu sorumluluk” uğruna ölüme mahkûm edilmeleri doğru mu? Sormamız gereken en önemli soru “Savaşığımız barbarlardan farklı olduğumuzu gösteren kriterler nedir?” olmalıdır.

(Kathimerini gazetesi, 20 Ekim 2001)

Mücadele Postası...

Büyük Ekim

Açıtlar
Mahzenin pash
kilitlerini
Asık surath
Sarkık bıyıklı
Volga köylüleri
Yalnızca
Tırpanları, orakları ve
kılıçları çıkardılar
Bir de votkaları

Onardılar-sustular-
içtiler
Bilediler-sustular-içtiler
Atlar tımarlandı
Atlar nallandı
Nallar parlatıldı
Sustu kadınlar

Haziran sıcağı değildi
Tane değildi tarlada
başak
Siyah bulutlarla
kaphydi gece

Şafak olmadan
Sustu çark
Kara dumanı durdu
Fabrika bacalarının
Ve nasırlı-ağır ellerini
Toprağa basıp
doğruldu
Proletarya
Rüzgar sustu
Akmadı Don

Açık
Kocaman
Bilge alınlı
Küçük vücutlu
Altın sakallı önder
Gösterdi hedefi
İşaret parmağıyla
Sessizliği ve karanlığı
yırtarak
Gümbürdedi

mitralyöz
Toprak sallandı
Siyah bulutlar sarsıldı
Yarıldı gökkubbe
Yer yerinden oynadı

Bir daha
Bir daha

Bahriyeliler görüldü
Temiz giyimleri ile
DUMA'nın önünde
Şafakla
Ve tırpanlarını
Ve oraklarını
Ve kılıçlarını savurarak
göklerde

Ve mahmuzlayarak
atlarını
Volga köylüleri
doldurdu
Petersburg sokaklarını
Ve ağır balyozlarını
Sürüyerek yerlere
Ağır emin adımları
Ve bilgiçliği
Ve kızıl bayraklarıyla
Dar sokaklarından
Meydanlarına yürüdü
Moskova'nın
Proletarya

Ve 1917'nin
Bir Ekim sabahı
Kızıl doğdu güneş
Kasımpatılar kızıl açtı
Kızıl aklı Don

Her yerde
Herkesde
Bir tatlı telaş
Bir gülümseme
Bir koşmaca vardı
Dünyanın her yerinde
Burjuva olmayanlarda

B. Eren

İşçi ve emekçiler emeklerine sahip çıkmalıdır!

Türkiye, serbest piyasa ekonomisinin tekeli, rekabetçi, rantçı politikaları sonucu ekonomik istikrardan yoksun, kendi öz kaynaklarını kullanamayan, emperyalist tekellerin güdümünde varolabilen yoksul bir ülkedir.

Küreselleşme Türkiye'de de tüm sonuçlarını yaratmaktadır. İMF-TÜSİAD işbirliği ile işçi ve emekçilerin kanı emilmektedir. Devlet KİT'leri yok pahasına satarak bir bir özelleştirmektedir.

Burada bizim için önemli olan, bu durum karşısında dünyayı yaratan güçler olarak tanımladığımız işçi ve emekçilerin emeğine sahip çıkabilmesidir.

Son dönemde derinleşen krizin sorumluluğu hükümet politikalarına bağlansa da, biz durumun bu kadar basit olmadığını biliyoruz. Dayatılan açlık ve sefaletin bu kadar basite indirgenemeyeceği yeterince açık.

Kriz süreci patronlar için çok sayıda insanın işten çıkarılmasının bahanesi olmuştur. Bugün saldırıları kabullenmiş gibi davranan ezilen sınıfların, kendilerine tepeden bakan ve baskılarla üstünlüğü elinde tutanlara karşı savaştan başka şansı yoktur. İşçi sınıfına ise her zamankinden büyük sorumluluklar düşmektedir. Öncülük misyonunu hayata geçirmek, sınıf gerçekliğini görmek ve göstermek, taleplerine sıkı sıkıya sahip çıkmak, emeğinin karşılığını aramak sorumluluğudur bu.

Amaç yaşanılabilir bir dünya kurmak, eşit bir gelecek varetmektir. Bu ise ancak ve ancak sınıf iktidarıyla mümkün olacaktır.

**Krizin faturası kapitalistlere!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İşçi sınıfı savaştan sosyalizm
kazanacak!**

Kırıkkale'den bir emekçi

Hollanda'da savaş karşıtı etkinlikler sürüyor

Emperyalist savaşa karşı dünyanın çeşitli ülkelerinde eylemler yaşanırken, Hollanda'da 170 parti ve kuruluşun 20 Ekim'de düzenlediği yürüyüşe 15 binin üzerinde insan katıldı. "Emperyalist savaşa hayır, ırkçılığa hayır, silahlanmaya hayır!", "Terörist ABD, terörist NATO, terörist İsrail!" "Hollanda bu haksız savaştan derhal geri çekilmelidir!" gibi sloganlar atıldı.

Rotterdam'da "Rotterdam yeni savaşa karşı" başlığı altında bölgesel bir savaş karşıtı platform oluşturuldu. Hollanda BİR-KAR'ın da yer aldığı platformda

Sosyalist Parti, Sosyalist İşçi Partisi, Yeşiller, Kızıl Sabah gibi çeşitli parti ve demokratik kuruluşlar yer almaktadır. Önüne bazı hedefler koyan platform haftanın iki gününde borsa önünde ve Rotterdam istasyonunda savaş karşıtı bildiri dağıtarak, imza kampanyası yürütürken eylemlerine devam etmektedir. 29 Ekim'de bir panel ve tartışma akşamı düzenlendi ve ilgi yoğunluğunda yapılacak Rotterdam yürüyüşü için de çalışmalarımız yoğun bir şekilde devam etmektedir.

BİR-KAR/Hollanda

Beybi Eldiven'de saldırılar

Ülkedeki kriz ortamından yararlanan Beybi Eldiven patronu işçilere her istediğini yaptırıyor. Haftasonu tatilinde mesaisiz çalıştırma, haftalık çalışma süresinin 60 saate çıkarılması gibi. Bu şartların kabul edilmesinin esas nedeni işsiz kalma korkusu.

Bu saldırıların yanısıra, fabrikaya taşeron getirilmesinin amaçlaması, kendi adamlarına kıdem tazminatını %35, diğer işçilere %30 olarak ödemesi, 2001 toplu sözleşmesinin %0 zamlı imzalanması ve fabrikada arkadaşımıza yardım amacıyla toplanan parayı

temsilcilerden birinin barlarda yemesi huzursuzluğu iyice artırıyor.

İşten atılma korkusuyla diğer işçilerin destek vermemesine rağmen biz Beybi işçisi olarak üç-beş kişi de olsak bu duruma karşı çıktık. Fakat bu şartlarda bizim de yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok. Ama şu çok iyi bilinmelidir ki, bugün bu duruma boyun eğerek kurtulacağını sananlar, yarın sıranın kendilerine geleceğinden kuşku duymamalıdır.

Ümraniye'den Beybi işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpasha Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Büyük Ekim Devrimi 84, Devrimin Partisi 3 yaşında...

**Ekim Devrimi yol gösteriyor!
Yeni Ekimler için ileri!**